

PETER CHEYNEY

CE LE PASĂ DAMELOR!

Peter Cheyney

Ce le pasă damelor!

(Dames Don't Care)

Capitolul I
SAGERS IESE DIN SCENA

Ce zăduf!

În iad n-am fost niciodată, da' după umila mea părere vă spun că nu poate fi mai cald ca-n deşertul ăsta californian în iulie.

Am trecut de Indio şi cred că voi vedea curând luminile din Palm Springs. Gonesc tare — acul arată o sută treizeci la oră.

A fost un pui de furtună de nisip azi după-masă, care m-a prins dormind, de mi s-a lipit o bucată din deşertu' Mojave, sau cum l-or fi numind, drept în fundu' gâtului, iar acu', dacă n-ar fi atât de cald, ar fi o noapte de-a dreptu' grozavă.

Da' de „Cactus Lizzie" aţi auzit vreodată? E un cântec despre dama asta şi tocmai îl cânt. Nu c-aş avea cine ştie ce voce, fiin'că n-am, da-s un băiat dintr-aceia care-am avut totdeauna sentimentu' că dacă mama Caution s-ar fi aranjat să-mi dea viaţă cu nişte corzi vocale mai de soi ş-o mutră mai puţin potrivită cu coasta Norvegiei, toate frumuseţile s-ar fi-nghesuit să m-audă pe mine, Lemmy, debitând câteva numere de swing demne să rămână de pomină-n istoria muzicii uşoare.

Da' să ne-ntoarcem la Cactus Lizzie. Trebuie să vă

spun că dama asta e-ntr-un cântec; şi nu ştiu de ce, cântecul ăsta-mi zumzăie-n cap în tact cu zgomotu' maşinii L-am învăţat de la un cowboy din Sonora acu' doi ani, pe vremea când am pus mâna pe Yelltz pentru răpire şi omor. Tot ce-avea cowboyul ăsta era o chitară, o voce spartă de fumător ş-o bibilică mexicană, care făcea din el ce voia. Îl cânta necontenit, încât vocea unuia care ţi-ar fi citit condamnarea la moarte ţi s-ar fi părut arie de operetă — într-atât te-ai fi simţit de uşurat. În fine... să-i dăm drumu'.

„Trăind aşa... cântă cowboy.
Călare în pustie...
ce dragoste ciudată!

Banjou-l mângâi, biet cowboy,
Iubita-ţi tremură, — iar vita
de râie-i, vai, mâncată!

Ah, Cactus Lizzie... plângi, cowboy,
Ce-i pasă ei că mie
de buze dulci mi-e dor...

Ah, Cactus Lizzie... m-ai vrăjit
M-ai scos din minţi şi -s trist, căci ce
le pasă damelor!"

Ăsta-i cântecu' pe care-i cânt, şi-i unu' din ritmurile alea de care nu poţi scăpa — ştiţi, unu' d-alea...

Am intrat acum pe linia dreaptă şi pot să văd luminile din Palm Springs la capătu' şoselei. După ele-mi dau

seama că Palm Springs ăsta e unu' din oraşele mişto din deşert. Poţi găsi acolo tot ce vrei — un colier de diamante de la un aşa-zis bijutier de mare clasă, parfum, la cincizeci de dolari sticla şi una la scăfârlie c-o sticlă de whisky, la vreunu' din localurile-nşirate de-a lungu' şoselelor — un gen de chestii d-alea unde poţi consuma timp, pierzându-ţi reputaţia împreună cu izmenele.

Chiar acum am început să pătrund în oraş şi mă simt cuprins de oboseală. Da' parcă vă povesteam despre Cactus Lizzie, nu? În fond cred că sunt o mulţime de dame de felu' lui Cactus Lizzie în circulaţie. Se sperie de gândaci şi bagă cuţitu-n amant cu aceeaşi uşurinţă cu care comandă un mazagran. Aşa-s damele, da' pe că le ştiţi din proprie experienţă.

Cât despre mine, mie-mi plac grozav. Au ceva fascinant în ele. Au ritm. Au tehnică — şi încă ce tehnică!

Acum, aproape c-am ieşit din Palm Springs. De-aici pot vedea ceva mai încolo, pe dreapta, o lumină ş-o firmă de neon. Pe firmă scrie „CRENVURŞTI CALZI" şi bănuiesc că ăsta trebuie să fie localu' pe care-l caut. Încetinesc. Când ies din maşină, mă simt înţepenit ca un cadavru. Da' cum să nu fiu?! Am ţinut volanu' zece ore-n şir.

O iau binişor către spelunca asta şi privesc prin geam. E una din ospătăriile alea de lux. Totuşi plăcut şi curat, ş-o pereche de bibilici servesc în spatele tejghelei. Nişte fetiţe pe cinste. Una-i o roşcovană cu nişte ochi care prevestesc bucluc pentru cel ce s-o poticni de ei cândva, iar cealaltă are o siluetă care mă face să-mi pară rău că nu-s în concediu. Câteva mese mici sunt risipite jur-împrejuru' localului, iar înăuntru nu-i nimeni afară de fete şi de un tip care şade la o masă şi-nfulecă crenvurşti,

tot chiorându-se păcătos la blonda cu siluetă.

Mă uit la ceas. E trecut de miezu' nopții cu treizeci de minute. Cu două degete trag energic în jos de boru' fetrului meu şi intru.

— Bună, frumuşico, îi spun roşcovanei. Ce-ar fi să mă tratezi cu ceva, de bucurie că m-ai cunoscut? Să zicem, c-o pereche de crenvurşti ş-o ceaşcă de cafea, da' cu frişcă berechet, fiin'că ştii, maică-mea-i de părere c-aş avea nevoie să mă mai dezvolt un pic.

O văd zâmbind către cealaltă bibilică.

— Auzi, Alice, începe ea la şmecherie. A venit Clark Gable.

Şi-şi face de lucru la râşnița de cafea.

— N-aş prea crede, răspunde blonda. Seamănă mai degrabă cu Spencer Tracy. Nu ți se pare că-l are pe vino-ncoa? Da' un' s-o fi ascuns pân-acu', soro?

— Ho, nu-i cazu' să vă certați! le zic. Dacă una din voi două n-ar fi fost aici mi-aş fi pierdut mințile după cealaltă. Da' cum sunteți împreună, formați o pereche tare dulce şi vă anulați, ca să zic aşa, una pe alta — şi nu uitați de muştar, da' *fără* ceapă.

— Ai pe vreuna cu care eşti în vorbă? mă-ntreabă roşcovana.

— Aş, zic, slabe speranțe. Numai că niciodată nu mănânc ceapă. E periculos. Nu poți şti niciodată ce se mai întâmplă. Am cunoscut odată un tip care-a mâncat crenvurşti cu ceapă şi n-a trecut o oră, că tipa pe care-ncerca s-o vrăjească a şi făcut o cerere să i se dea o mască de gaze din stocurile apărării pasive.

Îmi împinge haleala peste tejghea.

— Nu te-am mai văzut p-aici, spune ea.

Arată oarecum îmblânzită.

— N-aveai cum, îi zic. Vin de la Magdalena, din Mexic; îl caut pe-un amic de-al meu, un băiat pe care-l cheamă Sagers — Jeremy Sagers. I-a lăsat un tip din Arispe nişte gologani şi m-am gândit că l-ar interesa. Nu cumva l-ai văzut?

— Nostimă chestie, spune roşcovana. Cred că-l cunoaştem pe Sagers al tău. Îl văd mereu cu Annie Crenvurşt şi mi se pare că drăgălaşa l-a plasat la una din speluncile pe unde s-adapă — un local d-alea de soi, din care găseşti prin deşertul ăsta.

— Te pomeneşti că-l şi adăpostiți p-aici? mă lansez. Mă da' grozav oraş mai e şi ăsta!

— Ba bine că nu, spune ea. Nu ne lipseşte nimic p-aici. Acum că te-avem şi pe tine, suntem gata să facem fapte mari!

— Ți-ar conveni, scumpo, îi răspund prompt. Da' Annie Crenvurşt aia... cine-o mai fi?

— E-o bomboană de fată răsuflată, spune blondina. Pe la şase începe să tragă câte-un Martini mare şi bea cocteil după cocteil până la miezul nopții, când o culegi de pe jos. Atunci soseşte aici să-şi ia o-ncărcătură de crenvurşti. Zice c-ajută s-absoarbă otrava ş-o-mpiedică să vadă cowboy chipeşi acolo unde nu-i nici unu'. Aşa s-a ales cu porecla. Apoi, în surdină: Gura, c-a venit, spune ea.

Mă răsucesc

O damă-şi făcuse tocmai apariția şi nu-ncape-ndoială c-aveai cu ce să-ți gargariseşti privirea. Era-mbrăcată c-un fel de bluză tricotată ş-o pereche de pantaloni scurți, albaştri. În picioare avea un soi de pantofi de plajă, cu

nişte ținte care l-ar fi ținut pe orice om normal vreo trei ani. Da' dracu ştie cum, era de soi... dacă pricepeți ce vreau să spun.

Se-ndreaptă către o masă şi s-aşază cu chiu, cu vai. În spatele tejghelei fetele erau ocupate. Au pregătit o farfurie de crenvurşti ş-o ceaşcă mare de cafea, pe care-au luat-o ş-au pus-o pe masă, în fața damei.

Mă măsoară cu privirea.

— Da' tu cine-oi mai fi? zice ea.

— Eu... un adorator al zânelor, îi răspund. Scumpă doamna, încep eu, până să nu-mi trântească vreo vorbă. Poate că dumneata mă poți ajuta. Fetele d-aici îmi spun c-ai găsit o slujbă pentr-un om pe care-l caut — un băiat pe care-l cheamă Jeremy Sagers. Am ceva veşti bune pentru băiatu' ăsta — i-a lăsat un individ nişte gologani.

Se-apucă să-nfulece un crenvurşt.

— L-am băgat la hotelul Miranda House, zice, da' l-au pus pe liber de puturos ce era. După aia şi-a găsit singur. Lucrează la o spelunca, departe, în deşert — conacu' fermei Altmira — şi, din partea mea, n-are decât să rămână acolo.

O podidesc lacrimile. Dama asta-i plină de surpize ca un ou de ciocolată.

— Uşurel, uşurel, zic. Mai bine spune-mi pe unde vine Altmira asta.

Coboară pe pământ.

— Traversezi oraşu', ş-o ții-nainte, zice, şi când ai ieşit pe partea cealaltă, o iei la dreapta, pe la benzinărie, pe drumu' care pătrunde-n deşert. Mai mergi ceva, şi după ce-ai făcut vreo cincizeci de kilometri şi drumu' se-nfundă, ai s-o vezi mai încolo pe dreapta. Numai că-n

locul tău mi-aş lăsa carnetu' de cecuri acasă. Aia d-acolo-s cam ciudați, să ştii.

Îi mulțumesc din toată inima. Îi plătesc roşcovanei ş-o şterg.

Gonesc cât mă țin anvelopele. Încet-încet pătrund în deşert. Las în urmă fel de fel de aşezări, hanuri şi vite şi una sau două crescătorii de vite. Nu trece mult timp şi-ncep să se rărească, şi puțin după asta nu mai e nimic, decât coline şi copaci din ăia de deşert, şosea şi cactuşi. Kilometrajul arată c-am parcurs douăzeci şi mă pomenesc cântând iar „Cactus Lizzie"; cântecul ăsta-mi dă impresia că gonesc mai tare, cel puțin aşa am constatat.

Stau şi mă-ntreb. Mă-ntreb cum i-o fi mergând băiatului ăsta Sagers şi dacă p-aici are ce să-i ofere viața. Mă preocupă. De altfel e băiat tânăr...

Apoi văd spelunca. Şoseaua pare să se fi isprăvit ş-a devenit accidentată. Face-o curbă la dreapta, şi-nlăuntru' curbei, înfiptă drept în mijlocul unui model de pustietate, e hacienda Altmira. E-o clădire obişnuită, din chirpici, înconjurată de-o verandă tencuită cu ipsos, c-o fațadă decorată şi câțiva cactuşi ornamentali pe ici, pe colo. Deasupra intrării e-o firmă de neon, şi pe măsură ce mă apropii încep s-aud muzica de jazz. Nişte băieți cântă la chitare şi cântă bine.

Găsesc un loc unde să-mi las maşina. Când spun c-am găsit un loc unde s-o las, înțeleg c-am lăsat-o lângă speluncă, în umbra unui perete de vălătuci, ca să pot pune mâna repede pe ea dac-aş vrea s-o şterg urgent din bomba asta. Am mai fost în situații când am vrut să mă evaporez pronto dintr-un loc şi-ntotdeauna am constatat

că n-are rost să-ți laşi maşina drept în fața intrării, unde orice tip poate să-şi înfigă cuțitu-n anvelope.

Intru pe uşa din față. Casa e clădită-n stil mexican şi are un fel de coridor terminat c-o perdea. Sunetu' chitarelor vine din cealaltă parte a perdelei. O iau de-a lungu' coridorului, trag perdeaua şi mă strecor 'năuntru.

Sunt surprins. Localu-i mai arătos decât am bănuit. E o-ncăpere mare, cu pereți din chirpici şi duşumeaua de lemn. Drept în fața mea-i un bar, şi de o parte a barului, o scară din trepte de piatră, care urcă pe lângă perete; cotesc la stânga spre o cameră la jumătate distanță până sus, apoi cotesc la dreapta ş-ajung la un balcon de lemn care înconjoară salonu', cu excepția laturii din stânga mea, care are ferestre mari cu plasă din sârmă, de la plafon pân' la podea. Mese sunt berechet, aşezate peste tot de jur împrejur, şi se aflã ş-o adunătură de oameni.

Înconjurat de mese, e un parchet, rindeluit şi lustruit, şi pe-acest parchet, înlănțuit c-o femeie care-ar fi putut să-i fie mamă, dansează un tangou pasionat unu' care-mi dă impresia c-ar fi cel mai drăguț gigolo din deşertu' ăsta.

E-nalt, subțire şi suplu şi poartă o pereche de pantaloni bufanți mexicani, strânşi sub genunchi, o cămaşă de mătase, şi are-un zâmbet stupid, ş-o dansează pe dama aia ca şi cum ar fi preferat să flirteze c-un şarpe cu clopoței. Orchestra, patru băieți în pantaloni de cowboy pe-o mică platformă-n stânga barului, atacă un straşnic tangou spaniol, şi alți patru sau cinci tipi stau proțăpiți în juru' barului. Aproape toți băieții poartă pantaloni de cowboy, sau pantaloni strânşi sub genunchi şi cred că-s de pe la fermele-model pe care le-am lăsat în

urmă, venind încoa.

Dintr-o cameră de deasupra capului meu, care am impresia că dă pe balcon, aud râsete nesfârşite şi zgomot de conversație. Ceva mai încolo, la o masă din stânga, lângă ferestre, trei tipi, care par să fie mexicani, stau la o parolă şi beau rachiu. În dreapta e o masă de tipi bine, îmbrăcați în smokinguri, cu câteva femei pline de bijuterii scumpe, şi cum n-am observat maşini parcate-n juru' localului, cred că trebuie să fie un garaj de cealaltă parte a clădirii, pe care nu l-am putut vedea.

Când intru, indivizii de la bar mă măsoară cu privirea ş-apoi îşi văd mai departe de bancuri cu bibilica din spatele tejghelei.

Aleg o masă lângă ringu' de dans şi iau loc. Nu trece mult şi vine un băiat, care arată ca şi cum şi-ar da sufletu' dintr-o clipă-n alta de slăbănog ce era şi mă întreabă ce doresc. Comand nişte ouă cu şuncă ş-o cantitate respectabilă de whisky, după care individul o ia din loc. Mă distrez, apoi, privind cum îşi face meseria tipu' de pe parchet.

Îl văd împingând de zor dama-n juru' ringului şi fiindcă veni vorba, băieții care cântă la chitare au aeru' că se distrează grozav pe socoteala lui. Poate-or fi crezând că tipul o serveşte pe fraieră şi trebuie să recunosc că se poartă, nici vorbă, ca un partener de dans tocmit. Când ajung în dreptu' meu, o întoarce-n aşa fel ca să mă poată privi şi-mi zâmbeşte de parcă şi-ar cere scuze, şi-mi face cu ochiu'.

După un timp băieții se lasă de cântat şi perechea se duce la o masă pe care văd o sticlă de şampanie, iar un minut mai târziu, dintr-o-ncăpere cam de pe la jumătatea

scărilor iese un tip îmbrăcat într-un smoking impecabil, cu cămaşă de mătase. Mă vede, schițează un fel de zâmbet, coboară-n grabă scările şi se-ndreaptă către mine.

— Bona sera, señor, zice. Encantado se va urez bien venido la Altmira. Sper che veți fi servit con todo che doriți.

Zâmbesc.

— Sper şi eu, îi răspund.

Apoi tac.

— Vă aflați de mult prin partea locului? mă întreabă. Nu cred sa va fi mai văzut pe aici. Vedeți, señor, aveți mare noroc che ne-ați gasit deschişi la ora asta — e aproape trei — dar en asta noapte, dopo che se vede, avem o mica serbare. Sper să veniți mai des.

Tipu' pe post de chelner se-ntoarce şi-mi aduce whiskyul. Îmi torn o porție zdravănă şi trec sticla individului în smoking.

— Serveşte-te, îi spun. Ş-aş vrea să ştiu cu cine am plăcerea?

Zâmbeşte şi refuză băutura c-o mişcare a mâinii.

— Sunt Periera, zice. Conduc localu'. E un local muy bueno, cuando encepi a-l conocerlo.

— E-n regulă, îi spun. Am puțină treabă prin împrejurimi, aşa c-ai să mă mai vezi.

Zâmbeşte şi se-ndepărtează.

Nu trece mult şi chelneru'-mi aduce ouăle cu şuncă, pe care m-apuc să le mănânc. După puțin, băieții cu chitarele-ncep iarăşi să cânte şi cât ai zice peşte, tipu' pe post de gigolo se lansează cu dama pe parchet, făcând tot felu' de figuri. Cucoana asta coaptă e-atât de moartă dup-

o rumbă-ndrăcită, încât ai impresia c-o să sară dintr-o clipă-n alta afară din pantofi.

Când perechea se-ndreaptă, balansându-se, către mine. trag repede o duşcă de whisky şi mă prefac că sunt puțin cam ameţit. Ajunşi în dreptu' meu, ridic privirea către tip şi zâmbesc. El îmi răspunde c-un alt zâmbet.

— Ce mai faci, muierceo? zic, tare şi apăsat.

Ai fi putut s-auzi cum cade-un ac. Grupu' din dreapta se opreşte din băut, iar indivizii de la bar se răsucesc cu o sută optzeci de grade. Băiatu' lasă dansu şi conduce dama-napoi la masă, apoi se-ndreaptă fără grabă spre mine.

— Şi, cum ai spus? mă-ntreabă.

— Te-am întrebat — ce mai faci, muierceo? îi răspund.

Tipu-i al dracului de rapid. Face-un pas înainte şi când dau să mă ridic, îmi trage una-n picioare, lateral, şi-n acelaşi timp mă pocneşte drept în nas. Mă prăbuşesc sub lovitură, da' nici mie nu-mi lipseşte viteza şi mă lansez spre el să i-o plătesc. Plasez un upercut, rapid, pe care-l evită printr-o fandare laterală şi când încerc o directă, se blochează. Îl înhaţ de cămaşă şi-l trag către mine, da' el îmi pune-o piedică-n stil de foarfecă japoneză şi iar ne prăbuşim. Formaţia a-ncetat să cânte şi-n cădere îl văd pe Periera că vine spre mine.

Când încerc să mă ridic, muiercea mă culcă iar; şi când reuşesc să stau pe două picioare, nu arăt prea grozav.

Stau şi mă clatin, ca şi cum aş fi ameţit de băutură şi-i trag un sughiţ, aşa ca să nu le mai rămână nici o-ndoială.

Periera se opreşte, zâmbindu-mi.

— Señor, zice. Me pare rau che ați provocat neplăceri cu oameni din serviciul meu. Va rog sa n-o mai faceți. Dacă sunteți lovit, me pare rau.

Începe să-mi scuture haina prin părțile prăfuite.

Muiercea s-a-napoiat la dama de la masa lui. Mă uit către el.

— Vă rog sa n-o luați de la enceput, señor, zice Periera. Aici nu ne plac escandalurile.

Mă prăbuşesc în scaun.

— Cred c-ai dreptate pe chestia asta, îi zic. Am băut cam mult înainte d-a veni-ncoa ş-avea oricum dreptate să mă pocnească. S-ar părea că nu-i chiar atât de muiercea cum arată.

Zâmbeşte.

— Ascultă, Periera, zic, Du-te la tipul ăla şi spune-i că-mi pare rău şi c-aş vrea să bem un pahar împreună ca să ştergem supărarea. Mă mut în partea cealaltă, am nevoie de aer.

Mă ridic şi traversez încăperea, clătinându-mă, către latura unde-s ferestrele ş-aleg o masă-n colț. Periera se duce la muiercea şi-i vorbeşte tipului, care, după un timp, se ridică, îi spune ceva damei celei grase şi se-ndreaptă spre mine. Cum stă şi mă priveşte, îmi face iar cu ochiu'.

— Ascultă amice, încep cu glas tare şi amabil. Mă tem că n-a fost chiar nimerit ce ți-am zis adineauri. Mai degrabă socot că dacă tu ai fi muiercea, eu sunt turc. Ia loc şi hai să ciocnim un pahar pe chestia asta.

Dăm mâna şi simt că-mi pune ceva-n palmă. Strig chelneru' şi-l pun să ne-aducă paharele şi whiskyu' de la

masa cealaltă. Acum, că distracția s-a terminat, nimeni nu prea mai mă ia-n seamă, şi după ce-am turnat băutura, aprind o țigară şi-ncep să dau din cap, zâmbind, ca şi cam aş duce o conversație uşoară.

Pe sub masă privesc obiectu' pe care mi-l pusese-n mână. E insigna lui federală. I-o strecor înapoi.

— În regulă, Sagers, îi spun, zâmbind amabil şi politicos, c-un sughiț sonor, s-audă şi cei interesați. Ce ştii?

Se serveşte c-o țigară şi, ascuns de mişcările pe care le face ca s-o aprindă, începe să vorbească precipitat, zâmbind şi gesticulând ca şi cum am avea o discuție amuzantă.

— O mulțime, zice. Da' nimic care să ducă la ceva. Am aterizat la Palm Springs ş-am început să cutreier în căutare de lucru. Le-am spus c-am încercat să fac figurație la studiourile de pe coastă. Am intrat în legătură c-o individă mai în vârstă, care mi-a găsit o slujbă la Miranda, însă mi-am dat repede seama că slujba pe care-o caut trebuie să fie aici, aşa că i-am făcut să mă zboare. Singuru' mijloc ca să pătrund aici era să accept rolu' ăsta de partener de dans, mai mult cu fustă decât cu pantaloni.

Halal local. Nu le lipseşte nimic. Jumuleală pe toată linia. Sus se joacă-ntr-un stil care ar pune-n dificultăți şi Banca Federală, iar ruleta-i măsluită în aşa hal că-ntr-o seară când unu' a câştigat ceva, pe crupier l-au considerat un om sfârşit. Tipu' din colțu' de colo, cel cu mustața pe oală, plasează cocaină. Ăsta-i individu' pe care n-a putut să pună mâna brigada de narcotice a poliției din New York în afacerea de-acum trei ani — tot

ce nu ştie el despre vânzarea drogurilor se poate bate la maşină pe dosul unui timbru. Nici tipii care frecventează localu' nu-s aşa de greu de identificat. Unii dintre ei sunt obişnuiții familişti din Palm Springs în căutare de prospătură cu şolduri, iar alții au nişte mutre să le tot dai de la zece la cincizeci de ani după gratii. Femeile sunt un buchet amestecat. Unele dintre ele lucrează aici, iar altele habar n-am pe unde. Mişună p-aici tot felu' de muieri.

Îmi trece sticla.

— Tu cum te acoperi? întreabă.

— Pretind că vin de la Magdalena, din Mexic, îi spun. Le-am dat să-nțeleagă că ți-a lăsat un tip nişte gologani, că am un fişic în cont pentru tine şi c-am venit să-ți dau vestea cea mare. Asta te-ajută să pleci d-aici. Apoi am de gând s-o mai lungesc cam o săptămână-nainte de a mă-ntoarce, doar dacă nu răsuflă ceva. Da'... unde-i dama?

— E p-aici, spune. N-o dibuiesc şi n-ai să-i dai nici tu de urmă, Caution. Dacă localu' ăsta e al ei, atunci eu sunt popă catolic. Individu' ăla, Periera, directorul, o tratează ca pe-o otreapă. Face pe amfitrioana p-aici şi-şi dă nişte aere teribile. E-n permanență afumată. E de soi şi se-mbracă grozav, de parc-ar avea un milion de dolari. Adevăratu' stăpân e Periera.

— Ea locuieşte aici? îl întreb.

— Nici gând. Stă la o mică fermă, dincolo de răscruce, înapoi către Lacul Uscat. Nu-i departe, vreo cinşpe kilometri d-aici. Am cercetat-o. De obicei nu dai de nimeni p-acolo, în afară de femeia care face curat. Cel mai adesea nu-i absolut nimeni acolo.

— E-n regulă, îi zic. Acu' fii atent. Peste câteva minute am s-o şterg d-aici ş-am să-mi bag nasu-n ferma

aia. Dacă nu-i nimeni, poate arunc un ochi înăuntru. După ce mă evaporez, dai în vileag chestia cu tipu' din Arispe care ți-a lăsat pitacii ăia şi le spui că-ți dai demisia şi te duci în Mexic să-i încasezi. Mâine dimineață-ți faci bagajele şi te cari. Te duci la Palm Springs şi faci zarvă mare că pleci în Mexic. Iei legătura cu şefu' poliției şi-i spui să se țină la distanță de bomba asta cât timp mă-nvârt eu p-aici. Spune-i să-i zică directorului băncii să-şi țină gura pe chestia obligațiunilor contrafăcute. Apoi te topeşti spre graniță cu maşina. Când te-ai îndepărtat suficient, schimbi direcția, părăseşti maşina-ntr-un şanț la Yuma, prinzi un avion şi te-ntorci la Washington. Spune-le că sunt aici şi că-s gata pregătit. M-ai înțeles?

— Te-am înțeles. Îmi spune. Da' nu-mi place, Lemmy. Nu ştiu de ce, mi-a intrat în cap ideea că cineva p-aici a mirosit că nu-s figurant de cinema autentic, care face pe dansatoru'. Par cam bănuitori.

— Ei şi? îi spun. Bănuiala n-a făcut nimănui vreun rău pân-acum. E-n regulă, Sagers.

Începem iar să bem şi să vorbim, şi după un timp montez o despărțire cu călduroase strângeri de mâini şi cer socoteala. Plătesc, îi adresez un *buenos noches* sonor lui Periera, care se-nvârteşte-n jurul intrării, zâmbind ca şi cum ar fi fost în rai, apoi mă urc în maşină ş-o şterg.

Gonesc pân-ajung la intersecție ş-o iau pe şoseaua principală, care taie prin deşert. E încă foarte cald. Înfig acceleratoru' până-n fund şi curând pot să văd ferma cu povestea. E o fermă ca toate fermele. Opresc în spatele unui copac, cobor şi dau roată cu privirea. Nu-s lumini şi nu-i nici un semn de viață, Ocolesc prin spate şi nu observ nimic deosebit. Locu-i împrejmuit c-un gard de

pari şi-ndată găsesc o poartă prin care pot intra. Mă duc la veranda din spate şi bat la uşă, da' nimeni nu mişcă.

Hotărăsc să-mi pun talentele la contribuție şi mi le exersez asupra uşii c-o mică sculă de oțel pe care o port la mine, şi după vreo două minute broasca cedează cum n-ar fi putut ceda mai uşor nici chiar o señorita din Seviila în fața lui Don Juan şi intru.

Scot lanterna cu baterie. Mă aflu-ntr-un fel de vestibul mobilat destul de drăguț. În fața mea-i un culoar care duce spre holul principal, cu uşi pe ambele laturi. La capătul acestui culoar, pe dreapta, sunt câteva trepte care duc la etaj. Presupun că ceea ce caut s-ar putea să fie-ntr-un dormitor, aşa că mă strecor de-a lungu' coridorului, urc treptele şi-ncep tiptil să caut dormitoru' damei.

Acolo sus sunt patru dormitoare. Unul arată ca şi cum ar fi camera femeii de serviciu, iar celălalt e un fel de debara plin cu tot felul de vechituri. În partea cealaltă a holului sunt alte două-ncăperi Una dintre ele nu pare s-aparțină cuiva în special, îi lipseşte orice amănunt care-ar putea să-mi atragă atenția. Când încerc ultima uşă, constat că e-ncuiată, aşa că s-ar putea ca asta să fie camera pe care-o caut.

Cercetez broasca ş-ajung la concluzia că n-are să reziste şperaclului din buzunaru' meu; o încerc, cu efectu scontat. Deschid uşa repede şi intru. De-ndată ce-am păşit în cameră, simt după miros c-am găsit ce caut — parfumul exală şi mă izbeşte. E îmbietor — mi-au plăcut întotdeauna garoafele.

Traversez şi las storurile la ferestre ca să pot aprinde lanterna, apoi privesc în jur.

E chiar camera damei. Un mantou stă aruncat pe speteaza unui fotoliu, iar jos, într-un şir lung, sunt aşezaţi cei mai eleganţi pantofi pe care i-am văzut vreodată. Ce mai pantofi, frăţioare! Pantofi mici, din lac lucios, cu tocuri franţuzeşti; şi mai sunt pantofi de seară din satin şi crêpe-de-Chine; apoi pantofi maro de stradă, cizmuliţe de călărie ş-o pereche de papuci matlasaţi, din satin, care-ar fi convins pe orice burlac să-i suporte. Vă spun eu că pantofii ăştia-s grozavi. Văzându-i, poţi să-ţi dai seama că stăpâna lor ştie să se descurce-n lume şi nu mă-ndoiesc că dacă şi restu' garderobei e la acelaşi nivel, ei bine, ai oricând ce s-admiri.

Îmi bag nasu' pe ici, pe colo. Încerc să-mi imaginez locu-n care o damă — o damă inteligentă — ar ascunde nişte hârtii aşa fel încât nimeni să nu ghicească unde le-ar putea găsi, presupunând că i-ar veni ideea să le caute. Cred că le-ar ascunde pe propria ei persoană, purtându-le peste tot cu ea, sau le-ar pune-ntr-un loc inofensiv, unde nu i-ar da prin minte nici unui deştept să le caute.

Într-un colţ, de partea cealaltă, e un maldăr de de cărţi aşezate pe o măsuţă. Trec să le cercetez. Răsfoiesc primele cărţi şi le găsesc în regulă, da' când apuc a patra carte — o carte de versuri legată-n piele — ce emoţie, băiete! Cineva a scobit un dreptunghi din vreo cincizeci de pagini ale cărţii, în care găsesc lipit un teanc de scrisori. Privesc adresa de pe plicu' primei scrisori şi zâmbesc cu gura până la urechi, pentru că e trimisă lui Granworth C. Aymes la Claribel Appartments, New York City.

Se pare că i-am jucat o festă bună Henriettei. Înfund teancu' de scrisori în buzunar, pun cărţile la loc, închid,

încui uşa-n urma mea s-o şterg jos. Zăbovesc puțin, ca să mă conving că n-am fost urmărit, da' totu' pare să fie-n regulă.

Ies pe unde-am intrat şi las uşa din spate cum am găsit-o, ca să nu dea de bănuit. Trec la maşină şi merg în marşarier, cu intenția s-o iau pe şoseaua principală, care taie prin deşert, înapoi la Palm Springs, da' până la urmă am ajuns la concluzia că n-ar strica să mă-ntorc la ferma Altmira şi să dau o raită ca să văd cum merge petrecerea.

Ajung în vreo cinşpe minute.

Firma luminoasă e stinsă, iar localu-i cufundat în întuneric. Nici un fel de semn de orice-ar fi. Sus, la etaju' din fața mea, zăresc o lumină slabă strecurată printre storuri.

Urc până la intrare, dar e bine-nchisă. Atunci îmi amintesc de ferestrele cu plasă de sârmă din spate-n stânga şi ocolesc într-acolo. Sunt şi ele-nchise, da' nu cine ştie ce, aşa că deschid una pe loc.

Luna s-a ridicat şi lumina ei se strecoară din plin printr-un luminator aşezat deasupra barului.

Închid fereastra-n urma mea şi pornesc tiptil de-a curmezişu' ringului. Sunt grozav de tăcut şi dacă m-ați întreba de ce, n-aş putea să vă răspund. Mi se pare cam curios ca localu' să se-nchidă atât de repede — mai ales când toată lumea avea aeru' că se distrează aşa de bine.

După ce-am trecut pe platforma orchestrei, acolo unde-ncepe baru', stau să privesc, pentru că din locul ăsta pot zări partea de jos a scărilor, care urcă pe lângă perete.

O pată de lună luceşte pe trepte şi cum mă uit, privirea mi-e atrasă de ceva strălucitor. E şnuru' de

argint pe care Sagers îl purta la cămaşa lui de mătase şi de el mai atârna o bucată de material, semn că cineva i l-a smuls.

Aprind lanterna şi explorez primprejur. Nu s-aude nimic. Renunț la ideea de-a urca sus, pe scară, ş-o iau de-a lungu' pereților, încet şi pe tăcute, pipăind ca să găsesc clanțele. Trec dincolo de peretele de la intrare, pen' că ştiu unde duce coridoru' şi n-am interes să mă trezesc drept în față.

Trec de bar, în speranța că voi găsi o uşă-n spate, care să ducă probabil sus şi să facă legătura cu balconu' pe undeva. Într-adevăr, uşa asta există şi trebuie s-o deschid cu şperaclu' pentru că-i închisă. De partea cealaltă e o cămară. Intru şi mă folosesc de lanternă. Încăperea măsoară vreo trei pe trei şi e plină de lăzi cu sticle de vin şi de whisky şi-n ea mai sunt două frigidere mari. Încolo, sticle goale şi boarfe împrăştiate peste tot.

Înaintez până la primu' frigider. E plin de saci. În al doilea frigider îl găsesc pe Sagers. E băgat într-un sac, făcut ghem, şi are-n el plumb berechet. Bănuiesc că fugea când l-au curățat, pentru că-i împuşcat de două ori în picioare şi de trei ori după aia-n mațe, de la mică distanță. Se văd urmele arsurilor de pulbere pe cămaşa sa. Cineva i-a smuls şnuru' de la gât şi i-a rupt cămaşa, despicându-i-o.

Îl pun la loc în frigider, pe care-l închid exact cum a fost. Apoi ies din cămară, încui uşa, cu şperaclu' şi-mi fac un amestec tare la bar. Trec de bar şi mă cărăbănesc pe unde-am intrat.

Revin la maşină şi-i dau drumu' spre Palm Springs.

E-o noapte caldă, da' n-a fost atât de caldă şi pentru

Sagers.

Capitolul II
FAPTELE

Oricum, am pus mâna pe scrisori.

După ce-am ajuns la vreo cinşpe kilometri de la Palm Springs, încetinesc. Aprind o ţigară şi-mi pun creieru-n priză. Cred că n-are rost să fac caz de moartea lui Sagers, pentru ca să nu-mi compromit şansele de a mă apropia de banda asta de falsificatori,

Presupun că cel care l-a scos pe Sagers din circulaţie îl va lua şi-l va duce undeva, ca să-l îngroape încă 'nainte de-a-ncepe să se crape de ziuă. Lichidarea a fost o treabă curăţică, fiindcă dispariţia lui Sagers putea fi explicată prin ceea ce-i spusesem să le zică, ş-anume că urma s-o şteargă d-acolo şi să se întoarcă la Arispe, unde avea de-ncasat gologanii pe care tipul ăla, chipurile, i-i lăsase; şi-n definitiv cine dracu' să-şi bată capu' c-un gigolo în plus sau în minus?! În tot cazu' mi se pare că n-ar strica să schimb câteva cuvinte cu şefu' poliţiei locale, ca să-i spun despre lichidarea lui Sagers şi să-l conving să stea liniştit în timp ce-mi omor creierii cu afacerea asta.

Odată intrat pe strada principală, trag maşina lângă un stâlp electric, scot scrisorile din buzunar şi le citesc. Sunt trei cu totu'. Scrisu' de mână e frumos. Scrisori frumoase, ca oricare altele, cu intervale egale, regulate între cuvinte, un scris de mână care lasă o impresie grozav de plăcută.

Prima scrisoare e expediată de la un hotel din Hartford, Connecticut, şi poartă data de trei ianuarie. Iată cum sună:

Dragă Granworth,

Ştiu că m-ai luat întotdeauna drept o proastă, ceea ce nu m-a supărat în mod deosebit, dar insist să-mi acorzi creditul pentru un dram de inteligenţă.

Eschivările şi pretextele tale din cursul ultimelor două luni îmi confirmă bănuielile. De ce nu te hotărăşti o dată ce ai de gând să faci, sau eşti atât de egoist încât eşti gata să tragi toate foloasele de pe urma faptului că societatea te consideră un soţ fericit, care nu mai trebuie să sară gardurile, în timp ce tu continui să întreţii relaţii cu femeia aceea.

Până acum te-am crezut când ai negat, dar dacă ţin seamă de întâmplările din ultimele două zile şi de o scrisoare pe care am primit-o de la o persoană în situaţia de a şti, nu mai încape nici o îndoială că de la o vreme îţi baţi joc de mine şi de alţi oameni.

Sunt destul de răbdătoare din fire, dar îţi spun sincer că m-am cam săturat de situaţia asta. Hotărăşte-te o dată ce-ai de gând să faci şi fii pregătit să-mi comunici rezultatul foarte curând. Îmi voi face timp să viu înapoi pentru a-mi comunica hotărârea ta.

A doua scrisoare e din acelaşi hotel, cu data de opt ianuarie şi sună aşa:

Granworth,

Am primit scrisoarea ta şi nu cred nici o iotă. Nu ştii să

minți. Într-un fel sau altul, voi primi satisfacție. Dacă nu primesc satisfacție, vei vedea că pot deveni şi dezagreabilă, aşa încât hotărăşte-te.

Henrietta

iar a treia, datată cu patru zile mai târziu, din 12 ianuarie, are numai câteva rânduri. În colțu' din dreapta sus scrie *New York* şi continuă aşa:

Granworth,

Voi aranja să te văd diseară. În consecință va trebui să *fiu dură!*

Henrietta

Pun scrisorile la loc în buzunar ş-aprind altă țigară. Se vede, nu-i aşa, că lucrurile nu-s întotdeauna cum sunt făcute să pară. Pân-acum toată lumea credea că la moartea lui Granworth Aymes, Henrietta Aymes era plecată din oraş, la Hartford, şi uite-aici un bilet care-arată categoric că ea aranjase să-l vadă în ziua când a murit şi că sentimentele ei nu erau înclinate spre blândețe.

Nu-i greu de-nțeles motivu' pentru care Henrietta ținea atât de mult să-şi ia scrisorile înapoi, dar ce stupid din partea ei să le păstreze! De ce nu le-o fi ars? În tot cazu', mi se pare că dacă voi avea ceva dificultăți cu ea, aş putea, eventual, să mă servesc de-aceste scrisori pentru ca s-o fac să vorbească, şi de fapt, încep să cred că Henrietta asta nu-i nici pe departe o femeie atât de cumsecade pe cât încearcă să dea impresia. De fapt încep să-mi fac tot felu' de gânduri în legătură cu ea.

Scot carnetu' şi caut adresa şefului poliţiei d-aici. E un tip pe nume Metts şi are-o casă pe-o stradă laterală în apropierea locului unde sunt parcat. Cred că n-o să-i facă o prea mare plăcere să fie scos din pat la ora asta din noapte, dar am descoperit că nimic nu le face vreodată plăcere poliţiştilor.

Întorc şi parchez maşina-n faţa casei, pe cealaltă parte a străzii. Apoi trec pe trotuarul opus. şi apăs butonul unei sonerii de noapte pe care-o găsesc. După vreo cinci minute îmi deschide uşa chiar el.

— Dumneata eşti Metts? îl întreb.

Spune că da şi ce doresc. Îi arăt insigna.

— Mă numesc Caution, zic.

Zâmbeşte.

— Intră, spune. Am auzit despre dumneata. Am primit o notă prin biroul guvernatorului în sensul că te vei ocupa, probabil, de chestiunea asta. Presupun c-ai venit: pentru afacerea cu obligaţiunile false.

— Întocmai, îi zic.

Intru după tipul ăsta şi mergem într-o-ncăpere agreabilă, la parter, unde-mi oferă un fotoliu ş-un pahar cu whisky foarte bun. Apoi s-aşază ş-aşteaptă. E o persoană cu aspect inteligent, c-o faţă lungă şi-ngustă din care se desprinde un nas mare. Cred că n-o să am nici un fel de dificultăţi cu el.

— Ei bine, şefule, îi zic, n-aş vrea să-ţi pic ca o pacoste pe cap. Vreau să termin cât mai repede treaba asta şi să scap de ca. E vorba numai de-o colaborare, da' nu cine ştie ce. Uite despre ce-i vorba. Când a izbucnit afacerea asta cu obligaţiunile false ş-am fost pus să descurc iţele, am făcut legătura cu serviciu' de cercetări

criminale din Los Angeles ş-am cerut să fie trimis secret în partea asta un detectiv pe nume Sagers. Acționa la fermă travestit ca partener de dans.

Am pătruns acolo aseară c-o poveste ticluită, chipurile c-ar fi intrat în nişte franci, ca să-l scot da' cineva a mirosit afacerea. Când m-am întors mai târziu la bomba asta, l-am găsit rece într-un sac, în frigider. Un individ i-a găurit burduful în cinci locuri. Mai e încă acolo. Îți raportez oficial, pentru că orice crimă p-aici e treaba dumitale; da' aş dori să nu te sesizezi deocamdată. Voi anunța la Washington că lu' Sagers i-a venit rându' să i se graveze numele pe placa comemorativă de la centrală şi vom lăsa lucrurile-n pace pentru moment, căci dacă dumneata vei începe să scotoceşti încercând să afli cine l-a curățat, tocmai bine n-o să facem nici o treabă. În regulă?

Dă din cap.

— E-n regulă, spune. În ce mă priveşte, s-a făcut. Voi întocmi un raport oficial ca din partea dumitale cu privire la moartea lui Sagers şi-l vom ține la dosar până când ai să ne pui pe verde.

— Clasa-ntâi, şefule! îi zic. Ş-acum, chestia cealaltă. Cine-i persoana care-a trimis informația la Washington cu privire la falsificarea obligațiunilor? Ai fost dumneata? Dacă da, de unde-ai obținut informația? De la directoru' băncii? Cum s-au petrecut lucrurile?

Îşi toarnă un whisky.

— Am să-ți povestesc, spune. O dețin de la directorul băncii. Când muierea aia, Aymes, s-a stabilit aici, şi-a deschis un cont personal la bancă. Directorul băncii, care-i un vechi prieten de-al meu, mi-a spus c-a deschis

contul cu două mii de dolari. A tras din acest cont până când n-au mai rămas în sold decât zece dolari şi-ntr-o zi se-nfiinţează la bancă c-o obligaţiune de stat în valoare de cinci mii de dolari, pe care-o prezintă funcţionarului de la ghişeul de depuneri cu dispoziţia ca să i se crediteze contravaloarea-n cont.

Ştii, obligaţiunile aste-s tipărite la mare artă. Funcţionarul o examinează şi i se pare-n regulă, aşa că numai directorul, când a luat-o în mână, după o oră, a identificat falsul.

O cheamă pe doamna Aymes la telefon şi-i spune că obligaţiunea e falsă. Un fals ordinar. Ea s-a arătat numai niţel surprinsă, atâta tot, ba după câte mi-a spus directorul, nici nu părea c-o interesează prea mult. Îi spune că atâta pagubă ş-agaţă receptorul. A doua zi, directoru-i trimite o adresă prin care-o invită să treacă pe la bancă.

Îşi face apariţia. Atunci directorul îi spune că afacerea asta-i ceva mai serioasă decât şi-ar putea închipui ea. Îi spune că va fi nevoit să raporteze faptul că la banca lui a fost prezentată spre-ncasare o obligaţiune falsă şi că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ea, ar fi să-i relateze de unde are obligaţiunea şi tot ce ştie-n legătură cu asta. Spune că e de acord şi că are obligaţiunea de la soţul ei, că i-a dat-o împreună cu un pachet de obligaţiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cumpărate la New York cu bani gheaţă.

La-ntrebarea directorului de unde le-a cumpărat, îi răspunde că le-a cumpărat de la bancă, iar când directorul îi spune că nu-i prea vine să creadă, pentru că băncile nu vând obligaţiuni false, ea zice c-aşa o fi. dar că

asta-i tot ce ştie, Astea fiind zise, ea se scoală şi dă să plece, când el o-ntreabă unde-i soțul ei, întrucât crede că se vor găsi unii care-au să vrea să-i pună întrebări.

Se-ntoarce c-un zâmbet vag şi spune că va fi al dracului de greu să i se pună întrebări soțului ei, pentru că s-a sinucis anul ăsta la doişpe ianuarie la New York. Fireşte că asta l-a surprins nițel pe director, care-i zice însă că n-ar face rău să bage de seamă şi să fie corectă, întrucât este un delict federal să schimbi obligațiuni care nu-s în regulă şi că el crede c-ar face bine s-aducă şi restul pachetului, ca să vadă cum arată.

Pe chestia asta, ea se suie la volan şi se-ntoarce cu restul pachetului — obligațiuni de stat în valoare de-o sută nouăzeci şi cinci de mii de dolari sub formă de titluri nominale de cincizeci de mii, douăzeci de mii, zece mii, cinci mii şi o mie de dolari, plus cupoanele aferente pentru dobândă.

Între timp Krat, directorul, luase legătura cu mine pe chestia asta şi după ce a plecat, lăsând materialul la bancă, m-am dus să-l văd. Tot teancul era falsificat, dar treaba fusese atât de bine făcută încât trebuia să ai un ochi al naibii de bun ca să-ți dai seama.

În fine, asta-i povestea. În aceeaşi zi am înaintat un raport la conducerea statului. Presupun că l-au trimis mai departe la Washington, iar dumneata ai fost însărcinat cu rezolvarea cazului. Ce-ai de gând să faci? Crezi că e băgată şi ea în combinația asta? Oare ea şi bărbat-su au comis falsul ăsta înainte ca el să se fi sinucis?

— De un' să ştiu, şefule? zic. În afacerea asta nu se potriveşte nimic. Am cercetat câteva cazuri încurcate la

viața mea, da' nu cred să fi avut vreodată unu' chiar ca ăsta; şi poate că situația nu va fi aşa de neagră pentru ea când voi da de firu' afacerii.

— Interesantă chestie, nu? spune ei

— Desigur, îi zic. Foarte! E unu' dintre cazurile curioase — ştii, dintr-alea la care nimic nu se brodeşte, da-i un caz al dracului de interesant. Iată faptele:

Tipu' ăla. Granworth Aymes, a fost însurat cu dama asta, Henrietta Aymes, cam vreo şase ani. El e un speculant. Joacă la bursă şi uneori se umple de parale, dar alteori se-mprumută ca să plătească chiria. Le merge, totuşi, destul de bine. Locuiesc la Claribel Appartments din New York, cheltuiesc mult şi trăiesc pe picior mare. Se presupune că sunt şi foarte fericiți. De fapt blocul ăsta, Claribel Appartments, e un fel de cuib pentru îndrăgostiți şi nu trebuie să-ți mai spun cum se termină de obicei!

Buuun. Aşadar, la sfârşitul anului trecut Granworth Aymes primeşte un pont. Îl speculează bine şi chiar dacă nu-ți vine să crezi, afacerea îi reuşeşte. Se asociază la o mare pungăşie pentru ridicarea artificială a cursului unor acțiuni şi iese c-un beneficiu de două sute cincizeci de mii de dolari. Băiatu-noată acum în bani.

Care va să zică are aeru' c-a făcut o şedință-n doi cu sine însuşi şi c-a ajuns la concluzia că s-a săturat de-a fi când sus, când jos pe piață şi că de data asta o să fie un om rezonabil ş-o să pun în siguranță o parte din beneficii. În consecință varsă cincizeci de mii de dolari în contu' său personal la bancă, iar cu ceilalți două sute de mii de dolari cumpără obligațiuni de stat în valoare echivalentă. Le aduce la birou' său din oraş, le leagă-ntr-un pachet pe

care-l sigilează, apoi îşi cheamă avocatu' la telefon şi-i dă dispoziție să facă formele legale pentru transferarea acestor obligațiuni de stat în patrimoniul soției sale, Henrietta Aymes. Susține că dacă banii vor fi ai ei, vor fi în siguranță pe viilor, pentru că ea-i o femeie chibzuită, care ştie să țină cu dinții de bani şi nu-l va lăsa să-i risipească.

Avocatu-i cam surprins să-l audă pe Granworth vorbind în felul ăsta, da-i mulțumit că judecă bine şi redactează un act de donație către Henrietta Aymes, actul e legalizat, apoi avocatu' predă obligațiunile Henriettei şi obligațiunile pe care i le-a predat erau în ordine, nu erau deocheate, ci cât se poate de autentice.

Toate-s bune pân-aici. Care va să zică Granworth e călare pe situație, nu-i aşa? Are o nevastă pe cinste — pentru că mi se spune că Henrietta asta-i o puicuță fermecătoare — are cincizeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nu datorează nici un ban şi totu' merge strună.

Şi s-ar părea că după toate semnele, lui Granworth i-a venit mintea la cap. Se gândeşte să contracteze o nouă asigurare. În acea vreme are o poliță de asigurare cu rentă viageră, contractată la „Second National Corporation" şi se laudă pe toate drumurile că vrea să mai facă o asigurare suplimentară. Vrea să plătească o primă inițială de treizeci de mii de dolari. Îl supun unui examen medical şi-i găsesc sănătos tun. I se dă noua poliță, însă există doar un mic clenci.

În urmă cu doi ani, tipul ăsta, Granworth Aymes, a încercat să-şi curme zilele. A făcut o tentativă de sinucidere prin înec, aruncându-se în East River. Trecuse

printr-o perioadă grea, era lefter şi nu se simțea tocmai în al nouălea cer. L-a pescuit un paznic.

Luând în considerare această mică-ntâmplare, societatea de asigurări îi pune în poliță o clauză condițională. Având în vedere că-ntr-o ocazie anterioară el a mai încercat să se sinucidă, clauza prevede că-n eventualitatea unei viitoare sinucideri, poliția va fi nulă. Asigurările sunt dispuse să plătească pentru orice eventualitate, da' nu pentru sinucidere.

Pricepi? Care va să zică totu' se desfăşoară ca pe roate şi el mai strânge ceva biştari de pe piață, iar anul ăsta, la doişpe ianuarie, mai face o mică afacere din care s-alege cu douăşpe mii de dolari. Are patruzeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nici o datorie, o nevastă cu două sute de mii de dolari în obligațiuni de stat şi crapă de sănătate, potrivit consultului medical făcut de asigurări cu câteva luni mai-nainte. Ei şi? Ei, tocmai asta e. Nu găseşte nimic mai bun de făcut decât să-şi ia zilele. Poți să-ți închipui una ca asta?

În seara zilei de doişpe ianuarie lucrează târziu la birou cu secretaru' său, un tip pe care-l cheamă Burdell. Nevastă-sa e în Hartford, Connecticut. El aranjează să meargă la o serată cu nişte tipi pe care-i cunoştea, iar individul ăsta, Burdell, spune că era foarte agitat în legătură cu ceva.

Strânge de plecare pe la ora opt seara şi cere prin telefon să i se trimită maşina de la garaj. Se serveşte c-o doză serioasă de băutură ş-o şterge. Burdell spune c-avea un aer cam ciudat, când a ieşit din birou.

Conducea un Cadillac mare, de culoare cenuşie bătând în albastru — o maşină pe care n-o puteai uita

dac-ai fi văzut-o. La nouă şi zece îl vede un paznic de docuri conducând maşina spre docu' lui Cotton, care-i prin partea locului, şi-n timp ce omul ăla îl priveşte, Granworth bagă maşina-ntr-un stâlp de lemn, face un salt şi e proiectat peste chei, în East River.

În dimineața următoare au tras afară maşina. Granworth e făcut harcea-parcea. Îl duc la morgă. Burdell e chemat telefonic, soseşte şi-l identifică. În portofel se găseşte un bilețel în care spune că are senzații bizare-n cap şi că-i mai bine pentru el să se despartă de viață în felul ăsta şi roagă să i se transmită soției sale toată afecțiunea sa şi să i se spună că-i pare rău pentru ceea ce face.

Toate lucrurile astea s-au aflat la anchetă, iar nevastă-sa e adusă-napoi, e copleşită de veşti şi-l îngroapă pe individ şi cu asta basta.

Buuun. Se pune ordine în socotelile sale de afaceri, şi după ce totu-i pus la punct, Henrietta se hotărăşte să vină-ncoa, să-şi acorde o vacanță la ferma Altmira, proprietate pe care Granworth o cumpărase când fusese aici acum doi ani, ş-o închiriase individului ăluia Periera, care-şi zice directoru' localului. Ea pleacă şi predă birou' de afaceri al lui Granworth secretarului său Burdell, pentru că Granworth ar fi spus cândva c-ar fi dorit să-l preia el.

Buuun. Care va să zică madam Aymes soseşte aici ş-aduce cu ea vreo cinci mii de dolari pe care i-a primit din contu' personal al lui Granworth, după executarea testamentului, şi cred c-a luat cu ea şi cele două sute de mii de dolari. În obligațiuni de stat. Figura următoare e că autoritățile d-aici au informat Washingtonu' despre

încercarea ei de a strecura o obligațiune falsă şi că mai deține încă şi alte obligațiuni de-aceeaşi calitate, în valoare de o sută nouăzeci şi cinci de mii de dolari, drept care m-au pus pe mine să descurc ițele cazului.

Încep să fac unele cercetări şt obțin notele stenografiate ale anchetei judiciare în juru' circumstanțelor decesului, din care extrag informațiile pe care ți le-am povestit pân-acum. Iau contact cu individul ăla, Burdell, ca să le verific, şi el confirmă tot, inclusiv faptu' că Henrietta asta era o nevastă exemplară şi o femeie minunată, prea bună pentru o puşlama ca Granworth.

Între timp ajunge la concluzia c-ar fi bine ca cineva s-o țină sub ochi pe dama asta aici. Aşa obțin ca Sagers să primească însărcinarea. I se cere să se deplaseze aici şi să găsească prin orice mijloace o slujbă la Altmira, unde-avea să cerceteze cum stau lucrurile. Aseară mi-a spus tot ce ştia şi era mai nimic. Iată, deci, de unde pornim — ce părere ai?

Metts se scarpină-n cap.

— Mi se pare foarte curios, zice el. S-ar părea că cineva i-a luat obligațiunile originale, cele autentice, ş-a căptuşit-o cu hârtiile false pe care le-a pus în locul lor.

— Poate că da, îi zic, da' poate că ba. Ascultă, şefule, continui, vreau să-mi spui ceva. Când directoru' asta al băncii, Kraft, a aflat că prima obligațiune pe care ea a-ncercat s-o plaseze era falsă, cui i-a mai spus în afară de dumneata?

— Nimănui, spuse el. Mi-a zis că n-a suflat o vorbă. El e omu' care-a descoperit că obligațiunea era contrafăcută şi le-a atras atenția băieților de la bancă să-

şi ţină fleoanca şi să nu sufle nimănui nici o vorbă. Le-a spus că afacerea ar fi de interes federal şi că tăcerea e indispensabilă. Fireşte că eu am tăcut ca mormântul. M-am gândit că un agent federal urma să sosească oricum şi nu obişnuiesc să-mi dau drumu' la gură.

Mă priveşte pe sub sprâncenele ridicate.

— Ia ascultă, spune c-un fel de mârâit, nu cumva crezi...

— Nu cred nimic, îi zic, încerc numai să te fac să bagi la cap, să nu zici că nu ți-am spus. Am primit instrucțiuni să mă ocup de afacerea asta acum zece zile. Eram în Allentown, Pennsylvania. Mă duc direct la New York şi trag la un hotel unde obişnuiesc să locuiesc acolo, pe East 30th Street. A doua zi după sosirea mea, cineva-mi trimite un bilețel nesemnat. In bilețel scrie c-aş face mult mai bine dacă m-aş duce la Palm Springs şi m-aş ocupa un pic de locuința unde stă doamna Aymes şi c-aş putea găsi acolo nişte scrisori interesante.

Ei bine, am avut baftă. Sagers m-a orientat asupra locului aseară şi m-am dus acolo. Era pustiu, aşa c-am putut să-mi văr nasu' ş-am găsit scrisorile. Erau ascunse într-o carte cu interioru' scobit — ştii, şefule aseunzătoarea clasică — şi din scrisorile astea reiese că relațiile dintre Henrietta şi Granworth nu erau atât de bune pe cât credea lumea. Ba chiar mai mult, ele arată că Henrietta nu se afla în Connecticut în noaptea când el şi-a luat viața. Ea era la New York şi se dusese acolo ca să aibă o explicație cu el. Cum îți place treaba asta?

Fluieră.

— E tare, spune, turnându-mi înc-un deget de whisky. Poate că e ceva-n neregulă cu sinuciderea aia a

lui. Poate că ea l-a curățat într-un fel. Femeile-s în stare de aşa ceva, uneori.

— Parcă eu nu ştiu, zic, da' pen'ce să-l curețe? Să-l fi curățat pentru că cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat erau false, hai? Să fi descoperit ea treaba asta, care să-i fi stârnit furia-mpotriva lui? Ăsta ar putea să fie un motiv, desigur, da' din moment ce ştia că obligațiunile sunt false, nu putea fi atât de fraieră încât să-ncerce să schimbe una la o bancă, Ar fi-ncercat figura cu unu' care-ar fi fost mai puțin priceput decât un om de bancă.

Dau din cap.

— Nu pricep, zic. Nu-i chiar atât de uşor de identificat şi greu de plasat.

Zâmbeşte.

— Damele-s creaturi bizare, spune. Fac tot felu' de lucruri nebuneşti — chiar şi cele mai cuminți dintre ele.

Dau pe gât băutura.

— Mie-mi zici? spun. Le cunosc. Le doare-n cot pe dame! O dată ce le-a intrat o idee-n cap, află că sunt în stare de orice.

— Chiar aşa, spune. Şi ce-ai de gând să faci?

— Ascultă, şefule, îi zic. Am să-ți povestesc mai degrabă ce n-am de gând să fac. N-am de gând să mă vântur p-aici, arborând o insignă de tablă şi trâmbițând calitatea mea de agent federal. Intenționez să-mi fac intrarea la hotelu' Miranda House şi voi continua să pretind că sunt din Mexic, de la Magdalena, c-am venit aici să-l anunț pe Sagers c-a intrat în franci şi că voi mai sta p-aici o bucată de vreme să-mi petrec un mic concediu.

Mâine seară mă duc la ferma Altmira. Am de gând să-

i cunosc pe indivizii ăia. Dacă au intenția să facă un joc ascuns, nici eu nu mă dau în lături, Am de gând să mă apropii de dama asta. Henrietta, şi să-i dau târcoale până când am să aflu ce urmăreşte: dacă e cinstită sau nu-i decât o altă escroacă de rând, care a-ncercat să dea o lovitură.

Trebuie să aflu cine l-a curățat pe Sagers şi de ce. Trebuie să-ncerc să aflu ceva concret despre obligațiunile astea false, fiindcă-n momentu' de față, după cât se pare, nu se poate pricepe nimic.

— Din partea mea, e-n regulă, spune. Şi cred că nu ți-ar conveni ca oamenii mei şi cu mine să dăm o raită la fermă, ce zici?

— Chiar aşa, zic. Ia ascultă, localu' ăla-i chiar atât de deocheat pe cât se spune?

Dă din umeri.

— E şi ăsta un local din alea! zice. Am avut reclamații cu ghiotura de la diverşi indivizi care şi-au pierdut biştarii acolo. Jocurile de noroc nu-s permise de lege şi din când în când, ca să-i distrez pe băieți, mai facem câte o descindere, dar la ce bun să-ncerci să-i opreşti pe oameni să se joace cu soarta dac-aşa le e firea?! Acum zece luni a fost găsit un individ departe în deşert, dincolo de fermă. Fusese ciocănit de parcă era făcut tingire şi era cât se poate de mort. Unii susțineau c-a fost miruit la fermă, după ce-i luaseră francii, şi m-am străduit din răsputeri să deschid o acțiune, dar n-am reuşit. N-am putut dovedi nimic.

— E-n regulă, şefule, zic şi-i strâng mâna. D-acu-ncolo nu cred c-am să mai vin să te vizitez. N-ar fi sănătos ca noi doi să fim văzuți împreună. Da' am să te

chem dacă vreau să iau contact cu dumneata. În caz că ai nevoie de mine, mă găseşti la Miranda House, unde voi folosi numele de Frayme — Selby T. Frayme — de la Magdalena, din Mexic.

O şterg. Intru în maşină ş-o pornesc spre Miranda House, unde-mi fac intrarea. Apoi urc în cameră, mă tratez c-o cafea şi citesc din nou scrisorile. Da' tot nu reuşesc să-nnod firele în treaba asta.

O-ntrebare-mi umblă prin cap şi iată care. Tare-aş vrea să ştiu cine-i individu' care mi-a trimis anonima aia spunându-mi c-am să găsesc cele trei scrisori aici, în bârlogul Henriettei. Aş vrea să ştiu cine-i individu' — ş-am să ghicesc o dată şi mă prind că nu greşesc. Singurul individ amestecat în afacerea asta şi care-ar fi putut să ştie că eu locuiam în East 30-th Street era Langdon Burdell, secretaru' lui Granworth Aymes, şi poate c-am să-l iau la-ntrebări destul de curând pe individul ăsta.

Da' chiar dac-ar fi fost el, cum a ştiut că scrisorile se afl-aici la fermă? Şi de unde-a ştiut că Henrietta le luase?

De fapt mi-am dat seama din prima clipă că treaba asta de copoi nu-i uşoară. Toate-s grele-n meseria mea de detectiv. *Pe urmă, scrisorile alea, prea le-am găsit uşor.* Poate că intenția a fost tocmai ca să le găsesc.

Mă bag în pat, pentru că, după cum v-am mai spus, sunt un adept convins al somnului. Dacă damele şi borfaşii ar petrece mai multă vreme-n pat, în loc să mişune peste tot, punând la cale isprăvi în general una mai deocheată ca alta, detectivii ar mai găsi răgaz să mănânce şi ei câte-un cataif.

Mă-ntreb, ce fel de damă o fi Henrietta asta? Se zice c-ar fi o femeie pe cinste. Oricum, sper c-aşa o fi, pentru

că dacă-i vorba să bag la pârnaie o damă, prefer să arestez una cu care-i plăcut să fii văzut la braț, chiar dac-o ții legată cu cătuşe.

Să nu-mi spuneți că nu-i aşa!

Capitolul III
HENRIETTA

În ziua următoare hoinăresc doar pe-aproape. După masă mă-ndrept agale către poştă şi expediez o telegramă cifrată la birou' de cercetări criminale din New York, prin care le cer să-mi trimită o listă a personalului de serviciu şi a celorlalți angajați ai lui Granworth Aymes la data sinuciderii sale şi cu adresele lor actuale, presupunând că le vor putea găsi.

Am un fel de bănuială cu privire la-ntâlnirea asta pe care şi-a dat-o Aymes cu strămoşii săi. Mi se pare mie ca şi cum ceva n-ar fi-n regulă cu ea şi dacă pot să scormonesc până dau de ceva să m-ajute să fac un pas înainte, apoi cred că voi continua să-l fac pe excavatorul.

Principala deosebire dintre lucrurile de felu' celor despre care citiți în romanele detective şi lucrurile care se petrec în viața adevărată constă-n faptu' că ceea ce se-ntâmplă în viața de toate zilele e-ntotdeauna incomparabil mai neobişnuit decât ce se-ntâmplă-n cărți. Nici un scriitor n-a-ndrăznit vreodată s-aştearnă pe hârtie o-ntâmplare despre care ştia că-i adevărată — nimeni nu i-ar fi dat crezare; da-n cărți există-ntotdeauna un mănunchi de urme pe care infractoru' le lasă de parc-

ar fi coji de banane pe care s-alunece copoii.

Eu unu' mă las totdeauna condus de instinct şi merg drept 'nainte. Asta-i sistemu' meu. Nu obişnuiesc să cred nimic din relatările altora asupra unui caz până când n-am verificat personal şi nici chiar atunci nu-mi prea vine să cred.

Partea proastă e că judecătoru' din New York care-a condus ancheta asupra morții lui Granworth Aymes spune că s-a sinucis şi nu-i treaba mea să m-amestec unde nu-mi fierbe oala, ba chiar să fac praf verdictul ăla, dacă n-are-o legătură directă cu afacerea de falsuri. Trebuie să vă dați seama că sunt agent federal şi că nu e treaba mea să controlez operațiile poliției şi nici să dovedesc că sunt greşite — dacă nu e absolut necesar.

Da' cred c-am să mai fac nişte investigații — doar e la mintea cocoşului că falsificarea acelor obligațiuni de stat se putea face în mai multe feluri. În primu' rând cineva ar fi putut să spună mâna pe formele originale, înlocuindu-le cu cele false după ce fuseseră predate Henriettei Aymes. Poate că treaba a fost făcută fără ca Granworth să ştie ceva, sau — mai ştii? — a fost aranjată chiar de el şi făcută cu ştirea lui, cu toate că nu pricep la ce i-ar fi servit.

Apoi Henrietta s-ar fi putut băga în afacerea asta cu obligațiuni false după moartea lui Aymes, socotind că s-ar afla într-o situație mai favorabilă decât oricare altu' ca să le plaseze tocmai prin faptu' că toată lumea ştia că Aymes îi dăduse obligațiunile cele bune. Da' chiar dac-ar fi aşa, îți vine greu s-o crezi atât de fraieră încât să-ncerce să plaseze una la o bancă Oricine ar accepta să schimbe o obligațiune de stat, presupunând că are numeraru', şi

erau destule alte locuri unde-ar fi putut încerca.

Sau să presupunem că-ncearcă să pună la cale o escrocherie. În cazul ăsta, unde-s obligațiunile originale şi la cine se află?

Fără să vreau, îmi umblă prin cap c-ar fi o oarecare legătură între afacerea asta de falsuri şi râca dintre Henrietta şi Granworth pe chestia femeii ăleia, tocmai înainte ca el să moară. De asemenea, pare foarte aiurea ca Henrietta să fi intenționat să meargă să-l vadă în ziua când şi-a curmat zilele; ş-apoi, înc-un amănunt pe care nu-l pot înțelege: poliția din New York mi-a relatat că la anchetă, atât secretaru' lui Aymes, Burdell, cât şi ceilalți oameni de serviciu angajați de Aymes au declarat că doamna Aymes era plecată la Connecticut şi nu s-a-ntors decât după ce s-a-ntâmplat sinuciderea, când Burdell i-a trimis o telegramă şi ea s-a-napoiat pronto ca să fie prezentă la-nmormântare.

Oricum ar fi, cred c-am s-o cercetez pe Henrietta, asta cât de curând îmi va fi cu putință şi stând de vorbă nițel împreună, vom vedea dacă nu putem descurca cât de cât afacerea.

În timp ce stau pe veranda din fața ferestrei camerei mele de dormit şi beau un sirop răcoritor cu mentă, îmi vine în minte şi Sagers. Încerc să găsesc motivu' pentru care vreun individ să-l fi curățat. Nimeni nu putea să ştie c-ar fi fost vreo legătură între Sagers şi mine, iar piesa pe care-am jucat-o la ferma Altmira în noaptea când a fost trecut in rândurile celor drepți era ireproşabilă. Nimeni n-ar fi putut bănui că-n timp ce mă-mpăcam şi legam prietenie, de fapt el îmi dădea un raport de serviciu.

D-aia am impresia că cineva de la fermă credea că

Sagers ştie mai mult decât trebuie, iar când a mai picat şi ştirea c-a intrat în francii ăia ş-o ia din loc, a socotit ar fi mai bine să se asigure în privința lui şi să-i facă de petrecanie. Chiar aşa fiind, tot mi se pare c-a fost împuşcat într-un mod c-am ciudat.

Urmele pe care le-am găsit pe scările d-acolo mă fac să cred că tocmai cobora când a fost împuşcat. În jurul uneia dintre găurile făcute d-un glonț, care i-a pătruns în stomac, era arsură de pulbere, dovadă că focu' fusese tras de la o distanță destul de mică — pe care o apreciez cam de un metru şi ceva.

D-aia deduc că lucrurile s-au petrecut cam aşa: Sagers era sus în vreuna dintre încăperile care dau pe balconu' ce-nconjoară peretele interior al clădirii. Cineva l-a împuşcat în mațe, iar Sagers, care nu era-narmat, fireşte s-a gândit s-o-ntindă înainte de-a fi luat iar drept țintă de tir. De aceea face stânga-mprejur, o ia de-a lungu' balconului şi dă să coboare treptele-n fugă.

Individu' cu pistolu' s-apleacă peste balustradă şi trage vreo două focuri în picioarele lui Sagers. Sagers se prăbuşeşte, iar individu' face câțiva paşi pân' la capu' scărilor, de unde mai trage un foc în plin. Numai aşa s-ar putea explica de ce lipseau urmele de pulbere din juru' celorlalte găuri de glonț.

Individu' care-a tras coboară apoi scările, trece peste trupu' lui Sagers şi se opreşte cu două sau trei trepte mai jos şi apucă şnuru' de argint de la guleru' cămăşii, ca să-l salte pe umeri. Şnuru' se rupe şi ciucurele se desprinde de la capăt şi cade pe treapta unde l-am găsit. Ucigaşu-l cară apoi pe Sagers în cămara din spatele barului şi-l bagă-n frigider. Toată deducția asta e foarte interesantă,

numai că nu mă duce nicăieri, ci doar îmi trezeşte dorința să-l pocnesc cu sete pe ucigaş într-o zi, ca să-şi scuipe măselele ş-apoi să-l ajut să se urce pe scaunu' electric.

După toate reflecțiile astea, intru înăuntru să mă culc şi să citesc un magazin detectiv, pentru că-mi mai abate gândurile de la treburile mele. Apoi, la căderea serii mă-mbrac cu o cămaşă foarte elegantă pe care-am adus-o cu mine, pantaloni de seară şi un smoking din serj alb care-mi dă aeru' de parc-aş fi împăratu' Japoniei, după care iau masa şi schimb o vorbă dulce cu fata de la recepție.

Pe la unşpe seara scot maşina ş-o iau pe drumu' deşertului, care duce la ferma Altmira. Mă gândesc doar să pierd vremea p-acolo şi să văd dacă nu se-ntâmplă ceva mai de soi.

E o noapte grozavă şi când ajung acolo, aud chitarele în plină acțiune. Vreo şase cai sunt priponiți în spatele clădirii, iar vreo duzină de maşini sunt parcate-n garaju' de-alături. Las acolo maşina şi mă-ndrept spre intrarea principală.

Periera e acolo. E-mbrăcat la patru ace şi, după zgomotu' care străbate prin coridor, îmi dau seama că localu-i plin de lume. Periera-mi oferă o băutură în contu' localului, pe care o accept, şi-n timp ce-mi las găina la garderobă, mi se-aduce un pahar înalt umplut cu whisky, sifon şi gheață. Îi urez sănătate şi beau, iar el mă măsoară c-o privire rapidă şi-mi spune că dacă vreau să joc ceva, indiferent ce, puțin după miezu' nopții jocurile vor începe în camera care dă pe balcon chiar la capu' scărilor. Îi mulțumesc şi-i spun că-s amator de orice joc de noroc de la bacara în sus.

Îl las râzând şi mă-ndrept de-a lungu' coridorului, trag perdeaua şi mă opresc să văd salonu' principal.

Localu-i aglomerat. Toate mesele-s ocupate de tipi însoțiți şi de câteva dame pe cinste. Vreo doi sau trei cowboy — veritabili sau pentru decor, nu ştiu — stau rezemați de bar, iar ringu' de dans e-nțesat de perechi. Panglici colorate atârnă de la balcon: pe pereți sunt lungi şaluri spaniole, şi din loc în loc câte-o pătură mexicană — pe cuvânt că localu' arată mişto! Chitariştii îşi cunosc meseria şi cântă o melodie obsedantă — un tangou mexican, iar unu' dintre tipii de pe estradă, cu o voce dintr-alea de poate face o damă temperamentoasă să vrea să meargă la mânăstire, cântă un cântec despre dorința de-a muri din dragoste, care frânge inimile unora dintre bibilicile care-l ascultă.

Lângă estrada unde cântă muzica sunt două sau trei mese, iar femeile aşezate-n juru' lor îl privesc de jos pe tipul ăsta, de parc-ar fi un înger sau aşa ceva. Când vreunu' din bărbații care le-nsoțesc — după aspect, nişte oameni de afaceri din Los Angeles — li se adresează damelor, ele se grăbesc să-i închidă gura ca să nu piardă nici atâtica din cântec, de unde se vede clar că unele dame-s al dracu' de sucite. Damele astea se mărită cu câte-un afacerist din ăştia, care le cumpără toalete grozave şi le scot pe la localuri, unde pot s-arunce ochiade languroase la cine ştie ce individ de proastă calitate, care cântă-ntr-o formație de jazz. Uneori ele merg pân' la capăt şi fug cu tipii ăştia, după care le vine mintea la cap şi-şi petrec restu' vieții încercând să găsească vreun alt om de afaceri cu care să se-ncurce şi să-l ia de bărbat, ca să poată căpăta alte toalete şi s-

arunce ochiade pofticioase altor indivizi de prin orchestre.

Credeți-mă că localu' merita să fie văzut: e unul din cele mai grozave pe care l-am avut sub ochi vreodată, şi chiar în momentu' când mă pregăteam să cobor şi să trec la o masă apare o damă, care-mi iese-n cale. Venea din partea stingă, dinspre ferestre. Dama asta are de toate şi ceva pe deasupra! E-naltă şi subțire, şi toate rotunjimile la fix. E frumoasă ca o cadră şi umblă cu nasu' pe sus de parc-ar fi regină. Are păr negru şi-i coafată a-ntâia. Straşnică damă, ce mai!

Are ş-un aer inaccesibil. Ține gura strânsă pe-o linie dură şi văd că are o falcă pronunțată. Dracu ştie cum, fără să-mi dau seama de ce, da' ştiu că asta-i Henrietta.

Privesc înapoi pe coridor. Periera e încă acolo şi glumeşte cu fața de la garderobă. Îi fac semn cu capu' şi vine către mine.

— Cine-i mititica aia, Periera, zic, cea care tocmai s-a aşezat la masa de colo, aia care-i singură? N-am ştiut c-aveți dame de calibrul ăsta p-aici!

Mă priveşte c-un zâmbet rânjit. Individul ăsta, Periera, îmi aminteşte de-un şarpe. Nu-mi place nici cât negru sub unghie.

— Señor, spune, avem de toate. Asta doamna este señora 'Enrietta Aymes.

— Ce vorbeşti?! țâşnesc eu.

Fac o mutră mirată.

— Nu zău, ascultă, Periera, zic. N-o fi una ş-aceeaşi damă cu aia care era măritată cu tipu' ăla — cum dracu-i spunea — Granworth Aymes — tipu' care s-a omorât la New York? Eram atunci acolo. Am citit chestia-n ziare.

Confirmă din cap şi face o mutră ca şi cum i-ar părea

tare rău. Pe urmă începe s-o facă pe mărinimosu'. Povesteşte cum Henrietta asta a venit la ferma Altmira-ncredințată că-i aparține lui Granworth, bărbat-su, şi când a descins i-a revenit neplăcuta datorie să-i spună că localu-i fusese ipotecat lui, că Granworth nu achitase ipoteca şi că ferma era acum proprietatea sa.

Întinde mâinile făcând pe nevinovatu'.

— Apoi, señor, zice, necazuri de la aceasta nefericita doamna nu se opresc aici. O problema e-n legătura cu banii ei. Mi-a spus che n-are bani. De aia, continuă, o las să stea pe-aici. Eu sint un om bun — pricepeți señor? Mi pare reu pentru aceasta sărman femeia. Permit che ea să stea aici ca gazda asta che se decide ce vrea se face.

— Ba chiar, îi spun. Se şi vede că eşti băiat bun, Periera. Ce-ar fi să mă prezinți doamnei?

Dă afirmativ din cap, da' chiar în acelaşi moment îi spun că nu mai are rost, pentru că un tip se-ndrepta către masa la care era aşezată Henrietta. E un tip solid şi, mi se pare, destul de cumsecade. Are o mutră oarecum agreabilă. Îmi dau seama după felul-n care tipu' ăsta se uită la Henrietta, în timp ce se-ndreaptă către masă, şi după felu-n care ea-i întoarce privirea, că-s prieteni destul de buni. Zâmbesc către Periera.

— S-ar părea că are un prieten, zic. E bine tipu'. Cine-i?

— Se numeşte Maloney, spune Periera. Vine des pe-aici. Joaca. Poate joaca la noapte.

Dau din cap.

— Bine, sper să-l scutur de ceva franci, zic. Apropo, numele meu e Frayme — Selby Frayme. Jucați la miză mare p-aici?

Dă din umeri.

— Cum doriți, señor Frayme, spune el. Pentru noi cerul e totdeauna limita.

Mă declar de acord. Apoi merg să m-aşez la o masă şi comand să mi s-aducă un pahar înalt cu whisky, sifon şi gheață. Nu cred c-ar fi bine să-ncerc să mă văr şi să-i vorbesc Henriettei în timp ce tipul ăsta e p-aici.

Vremea trece, Periera mă conduce şi mă prezintă unui grup aşezat în jurul unei mese mari. Tipii ăştia-s foarte petrecăreți şi femeile care-i însoțesc ştiu să danseze. Dacă nu m-aş gândi tot timpu' la treaba pentru care sunt aici, cu siguranță că dansurile alea mi-ar fi făcut mare plăcere.

Pe la vreo două noaptea lumea-ncepe să plece, iar după vreo jumătate de oră localu-i destul de gol, afară de zece-douăşpe persoane, care nu se mişcă. Am impresia că sunt tipii care-o să bată şi cărțile.

Grupa mea se evaporă şi-n timp ce le spun noapte bună, Periera s-apropie. Îmi zice că jocurile-s pe punctu' de-a-ncepe şi că ştiu unde-i încăperea, cea de la capu' scărilor. Îi spun că da, însă cred că mai întâi am să fac puțină mişcare. Ies pe uşa din față şi mă plimb în juru' localului, să iau aer. Am curiozitățile mele-n legătură cu jocurile de noroc, de orice fel ar fi. Îmi place ca jocu' să-nceapă înainte de-a mă băga şi eu.

După vreo douăzeci de minute mă-ntorc. Unu' dintre chelneri tocmai închidea ferestrele din partea stângă a clubului. Orchestra strânsese instrumentele şi aproape toate luminile erau stinse. Trec peste ring, urc scările şi intru-n camera de sus. E o-ncăpere destul de largă, c-o masă mare la mijloc. La masa asta, câțiva tipi joacă

bacara, iar la o altă masă, mai mică, într-un colț, trei tipi şi două dame joacă pocher.

Maloney e la masa de ia bacara, iar Henrietta stă-n picioare lângă el, privind jocu'. Toți tipii sunt îmbrăcați în smokinguri şi vreo doi dintre cei de la masa de bacara îmi fac impresia că-s dați dracului. Par cam afumați cu toții, pentru că-i o animație în atmosferă ca atunci când băutura li se urcă oamenilor la cap.

Un minut mai târziu apare şi Periera, priveşte înăuntru ş-apoi se topeşte undeva. Mă mulțumesc să mă-nvârtesc p-acolo şi să privesc.

Lu' Maloney nu-i merge prea bine. Pierde gros şi n-arată prea fericit din cauza asta. Are ş-un aer cam mirat, ea şi cum nu prea poate să-nțeleagă ceva, şi mă-ntreb dacă cineva n-a măsluit puțin cărțile.

După vreo zece minute Maloney dă un banco, da' nu-i reuşeşte. Pierde un teanc întreg. Se-ntoarce ş-o priveşte pe Henrietta c-un zâmbet destul de jenat.

— Nu-mi prea intră nimic pe culoarul meu, spune. S-ar zice că n-am nici un fel de noroc p-aici.

Ea zâmbeşte şi puteți să mă credeți c-avea dinții la fel ca şi restu' şi nu ştiu dacă v-am spus c-avea ochi albaştri de culoarea safirului. Eu unu' am avut întotdeauna o idee fixă — îmi plac ochii albaştri de culoarea safirului!

— De ce nu faci o pauză? zice ea. Sau poate vrei să țin o mână pe tine?

De cealaltă parte a mesei e un tip solid. Individul e lat în spate, are-o față-ngustă ş-o chică de păr negru. Am auzit că i se spune Fernandez. Se chiorăşte la Maloney tot timpu' cât ei vorbesc. Apoi se bagă:

— Se pare că v-a părăsit bafta pe-amândoi, spune.

Da' poate că v-aşteptați să câştigați întruna, continuă râzând ironic. Poate că nu vă place să pierdeți.

Maloney se face roşu.

— Treaba mea dacă-mi place să câştig sau să pierd, Fernandez, zice, şi mă lipsesc cu plăcere de bancurile tale. Nu-mi pare rău dacă pierd, continuă, dar am spus că am un obicei curios de-a pierde când joc p-aici. Arborează un zâmbet sarcastic. Sau poate că numai eu îmi închipui? adaugă.

— Ce vorbeşti!? spune Fernandez.

Se ridică într-un fel foarte lent şi-şi împinge scaunu-napoi. Apoi s-apleacă peste masă şi-i administrează lui Maloney un pumn drept în moacă. Ați fi putut auzi bufnitura de la un kilometru.

Fiecare se opreşte din treaba lui. Maloney se răstoarnă spectaculos peste speteaza scaunului pe care şedea. Se ridică şi pare amețit. Între timp Fernandez a ajuns la capu' mesei. Îl surprinde pe Maloney dezechilibrat şi-i arde încă una la bărbie. Individul ăsta, Fernandez, arată ca un tigru-ntărâtat. E furios şi am impresia că face uz de stupefiante. Stau în colțul opus ş-aprind o țigară. Afacerea începe să mă intereseze.

Henrietta s-a retras lângă perete. Îl priveşte pe Maloney. Ochii-i strălucesc şi ştiu că-ntr-un fel se roagă ca să se poată scula, să-l pună cu botu' pe labe pe Fernandez. În colț, una dintre damele de la masa de pocher, lungă cât o zi de vară, începe să râdă ca o apucată. I se pare că e foarte nostim.

Maloney se ridică. E zdruncinat bine, da-l atacă energic pe Fernandez. Repede o dreaptă, pe care Fernandez o blochează şi înainte ca Maloney să poată

face ceva, Fernandez îi arde încă o lovitură capitală care-l trimite la podea. Maloney se prăbuşeşte din nou şi arată paradit. Are un ochi închis şi fața plină de borş.

Tipii care joacă pocher în colț se ridică. Unu' dintre el — un tip mic de stat — se apropie.

— Ce-ar fi s-o lăsați baltă, mă, deştepților? zice. Unde vă credeți, pe ring sau în arenă? Şi ce-i cu tine, Fernandez? De ce trebuie să dai mereu ocazie la scandaluri p-aici?

Fernandez se-ntoarce către el c-un rânjet fioros.

— Nu-ți place? zice.

Şi-i şterge tipului ăstuia mititel una peste mutră cu dosu' labei.

— Dacă nu-ți place, zice, ia-o din loc.

Se lasă o tăcere din alea care se numesc de efect. Nimeni nu mai scoate-o vorbă. Apoi tipu' cel mic, care tocmai fusese altoit, se ridică şi iese din cameră. Partenerii lui pleacă împreună cu el. Maloney s-a ridicat. Stă rezemat de perete şi nu-l văd bine. Cred că prima lovitură de pumn a lui Fernandez — cea dată peste masă — l-a zdruncinat destul de tare.

Mă apropii de el.

— Ascultă, îi spun. De ce nu te duci undeva să-ți speli mutra. N-arată prea bine. Şi eu, dac-aş fi în locu' tău, aş bea ceva tare. Arăți ca şi cum nu ți-ar strica un păhărel.

Mă-ntorc către Henrietta şi zâmbesc.

— Ştii ce, doamnă? zic. Ia-l şi du-l să-i dai puțină asistență medicală. După asta, continui eu, cred c-am putea face o partidă de cărți.

În timp ce vorbesc, Periera a intrat în salon. S-a oprit

chiar în pragul uşii şi priveşte c-un aer satisfăcut. Se pare că Fernandez ăsta e prieten cu el şi-i omu' numărul unu p-aici. Henrietta nu spune nimic, da' dac-ar fi avut un pistol, cred că l-ar fi-mpuşcat pe Fernandez. Îl apucă pe tipu' ăsta, Maloney, şi-l împinge către uşă.

Fernandez se uită la ei când ies şi râde — are un fel de râs sacadat, scârbos.

— Ia-l pe amărâtu' ăsta d-aici şi fă-l pierdut, zice.

Henrietta se-ntoarce. E palidă ca moartea. E atât de furioasă că nu mai ştie ce să facă. Fernandez o priveşte şi zâmbeşte strâmb. Apoi se duce la ea ş-o sărută drept pe gură, înainte ca ea să-şi dea seama ce-avea de gând să facă.

— Du-te, soro, zice, şi nu te-nfuria, că nu rezolvi nimic.

Se-ntoarce la masă.

— Acu' poate continuăm, zice, şi ia în mână pachetu' de cărți.

Ceilalți tipi, patru dintre cei de la masa mare, iau loc. Se pregătesc să joace pocher.

— Intrați? mi se adresează Fernandez.

— Desigur, îi spun, da' numai o clipă. Mai am ceva de făcut.

Mă-ntorc şi ies din cameră. Apuc s-o mai văd pe Henrietta ducându-l pe nefericitu' de Maloney într-o-ncăpere mai încolo, de-a lungu' balconului. Mă strecor pân-acolo şi privesc prin crăpătura uşii. Îl culcase pe Maloney pe o canapea şi era-n colț, pregătind un lighean cu apă. Maloney arată ciocănit bine.

Intru.

— Ascultă, surioaro, încep, cred că prietenu' dumitale

a primit o chelfăneală zdravănă. Poate că nu era-n formă astă seară. Da' ştie să-ncaseze, nu glumă

Ea se duce la Maloney şi-ncepe să-i tamponeze fața c-un prosop.

— Ce n-aş da să fiu bărbat! spune. L-aş ucide pe Fernandez.

Se opreşte din îngrijit şi se uită la mine, întorcându-se. Ochi-i strălucesc ş-o prinde bine. Am avut de când mă ştiu o slăbiciune pentru damele iuți la mânie.

— Jim l-ar fi făcut praf, continuă, dar nu se poate folosi de braț cum trebuie. Şi l-a rupt acum două săptămâni şi încă nu şi-a revenit. I-a fost uşor idiotului ăluia s-o facă pe grozavul.

Maloney începe să tragă aer în piept. Se zbate ca să se ridice de pe divan, da' nu reuşeşte. Se prăbuşeşte înapoi.

— Lăsați-mă să pun mâna pe ticălosu' ăia de..., mormăie.

Îmi trece prin minte un raționament rapid. Mă gândesc c-aş putea să profit apropiindu-mă de Henrietta asta în mod spectaculos. Dacă-mi joc cărțile fără greş, poate c-o să vorbească şi s-ar părea că asta e ocazia.

— Nu te necăji, Maloney, spun, n-aveai nici o şansă cu brațul ăla şi te-a prins pe picior greşit. Mă uit la Henrietta, Şi eu am văzut roşu când dobitocul ăla-mpuțit s-a apropiat şi te-a sărutat cum a făcut, continui. E-o măgărie să facă aşa ceva într-o cameră plină de bărbați — curată jignire!

— Ei da, zice ea. Dar mi se pare că nu te-am văzut făcând ceva ca să-l pui la punct.

Zâmbesc.

— Ascultă, cucoană, îi spun. După ce l-ai aranjat pe prietenu' dumitale d-aici, întoarce-te-n salonu' de jos ş-o s-avem noi doi o vorbuliță cu individu' ăsta Fernandez, de-o să țină minte câte zile-o avea.

O şterg.

Mă-napoiez în camera de joc. Sunt aşteptat. Fernandez mormăie ca şi cum ar fi nerăbdător să-nceapă, iar eu m-aşez şi pun miza.

Începem să jucăm pocher. Se joacă la o miză de zece dolari, ceea ce-i destul de mult pentru mine, da' nu-mi merge rău la primele tururi. Câştig. Mă uit la Fernandez şi zâmbesc ca şi cum aş fi mulțumit de mine. Îmi răspunde c-o privire urâcioasă.

Continuăm. Urmează un tur în care toată lumea pasează şi-n cele din urmă Fernandez deschide. Deschiderea e de cincizeci de dolari şi toată lumea merge. Potu' e cam de vreo două sute cincizeci de dolari. În timp ce cerem cărți, o aud pe Henrietta intrând în cameră. Vine şi se opreşte în dreptu' locului unde m-am aşezat.

Fernandez are cuvântul. Cere o sută. Ceilalți tipi azvârl cărțile. Eu merg. Cred că e-n cacialma şi plătesc sec eu perechile mele la decari în mână.

Cer să văd cartea. Am avut dreptate. Are perechi mai mici ca ale mele.

Greblez potu'.

— Ar trebui să-nveți să joci jocul ăsta, bă tămâie! îi spun.

Ridică privirea.

— Ce-ai zis? spune.

Mă ridic. Apuc cu ambele mâini de marginea mesei şi răstorn masa într-o parte. Rămâne-n felu' ăsta un loc

între mine şi Fernandez. M-arunc înainte. În timp ce el îşi ridică brațele, eu aplec capu' şi-l pocnesc sub bărbie. Cum el se dă-napoi, urmez c-o stângă ş-o dreaptă, pe care le plasez succesiv de-o parte şi de alta a fălcilor sale. Mă dau la o parte şi-l aştept ca să revină. Aşa şi face, da' e puțin cam zdruncinat; eschivez şi-i ard una la zotcă de-i fac borşu' să țâşnească. Se prăbuşeşte, şi-n timp ce se duce la podea îi mai amintesc şi de mă-sa. Asta pare să-l scoată din sărite. Se ridică şi se repede la mine ca un taur. Aplec capu' şi i-l înfig în pântec. Ridică genunchiu', da nu mă găseşte şi-l pocnesc din nou în stomac. De data asta e atins rău şi se ridică proptindu-se de perete. Mă reped la el să-l fac afiş. Trag la individul ăsta cum n-am mai lucrat la nimeni altu-nainte. O dată sau de două ori încearcă să-şi revină, da fără prea mare efect. Lovitura pe care i-am dat-o la plex l-a scos din circulație pe multă vreme.

În cele din urmă se sprijină numai de perete şi-l trimit la pământ. Rămâne lipit de podea. Mă uit la Periera. De data asta nu pare aşa de mulțumit.

— Ascultă, Periera, zic. Ia putregaiul ăsta de individ antipatic d-aici până când nu mă scoate din pepeni cu-adevărat. Pentru că-s în stare să deteriorez un om dacă-mi sare muştaru'. Da' poate c-am să fac mai bine singur treaba asta.

Periera tace chitic. Îl apuc pe Fernandez de guler. Îl smucesc în sus şi-l duc la Henrietta.

— Spune-i doamnei că-ți ceri scuze, otreapă, zic, pen' c-altfel te burduşesc pân-au să iasă toate părerile de rău din tine. Executarea!

Aşa, doar ca să-l mai iuțesc, cu degetu' mare îi

turtesc nasu' — care şi aşa nu mai era-n stare prea bună.

Se conformează şi spune ce trebuie să spună.

Îl scot afară, în capu' scărilor ce coboară până la ringu' de dans, şi-i fac vânt jos. Se rostogoleşte cu salturi impresionante. Când ajunge jos, se opreşte-n fund c-o expresie de parc-ar fi-ncercat să-şi amintească cum îl cheamă.

Mă-ntorc.

— Ascultă. Periera, zic. Unde locuieşte băiatul ăla, Maloney?

Spune că stă undeva pe lângă Indio, aşa că-i zic să scoată o maşină şi să-l ducă pe Maloney acasă. Are aeru' că vrea să protesteze, da' se răzgândeşte. Îi spun că n-ar strica să-l ia cu el şi pe otreapa de Fernandez, ceea ce se declară de acord să facă,

Mă-ntorc către Henrietta. Ochii ei zâmbesc uşor. Îi fac cu ochiul ostentativ.

— Ia-ți mantou', surioară, îi zic. Facem o tură cu maşina-mpreună. Aş vrea să-ți vorbesc.

Se uită la mine şi râde.

— Eşti tare, domnule Frayme! spune ea.

Capitolul IV
PORTRETUL UNUI DETECTIV

Aşezat în maşină, conduceam fără grabă, în timp ce Henrietta fuma o țigară cu privirea ațintită drept 'nainte. Mă simțeam destul de bine. Mă gândeam că dacă treaba asta de detectiv n-ar avea amestec cu-atâtea crime, ar fi o

meserie grozavă.

După puțin o-ntreb dacă doreşte să meargă undeva în special şi ea spune că nu, da' dacă mergem drept 'nainte şi-o facem la dreapta, vom ajunge curând la un local unde se ține deschis toată noaptea şi că, după părerea ei, n-ar strica dac-am bea nişte cafele în timp ce stăm la o tacla.

Îi arunc o privire cu coada ochiului şi vă mărturisesc că dama asta-i prima-ntâi. Are-un fel deosebit de-a vorbi şi de-a face toate cele, care te pune pe gânduri. Majoritatea femeilor ar fi ars de nerăbdare să afle despre ce voiam să vorbesc cu ele. Henrietta asta, însă, nu-ntreabă o vorbă. Stă doar liniştită pe locul ei, privind drept 'nainte cu ochii aceia albaştri ca safirul şi c-un zâmbet uşor schițat pe buze. Îmi trezeşte curiozitatea, pentru că nimic nu pare s-o intereseze prea mult — nici chiar propria-i persoană — şi nu există multe dame de felul ăsta.

Curând ajungem la intersecția despre care ea vorbise ş-o luăm la dreapta. Departe, în față, pot să văd luminile acelui local unde mergem să luăm cafele. Încetinesc puțin, pentru ca să am timp să mă gândesc la şpilul pe care am să-l fac cu Henrietta asta. Cred că trebuie să-i spun o balivernă oarecare de natură s-o facă să se debutoneze, fără ca totuşi să dau în vileag cine sunt şi ce fac p-aici. Din experiență ştiu că dacă trebuie să spui o minciună, e preferabil să fie ticluită dinainte, aşa că mă frământ să născocesc o intrigă pe care să i-o bag pe gât şi după ce-am combinat-o, înfig acceleratoru' până-n fund şi gonim tare.

Deodată-ncepe să vorbească:

— Cred că i-ai administrat o lecție bună lui Fernandez, domnule Frayme, spune, privindu-mă cu coada ochiului. Are impresia că-i mare bătăuş. Dar poate c-o să-şi schimbe părerea după scărmăneala pe care i-ai tras-o.

— N-a fost mare lucru, îi zic. La drept vorbind, nu-l am la stomac pe Fernandez ăsta. Îmi face impresia că-i un nemernic şi nu mi-a plăcut deloc să-l văd cum trage-n prietenu' dumitale ca la sac. Băiatul ăsta, Maloney, pare-a fi de treabă.

— E destul de bun, spune, mie-mi place.

Opresc maşina, ceea ce-o face să-ntrerupă conversația.

Intrăm în local. E obişnuita clădire din chirpici c-un singur etaj, câteva mese-mprăştiate primprejur ş-un chelner pe jumătate adormit, care serveşte cafele câtorva indivizi dubioşi aşezați în jurul unei mese. În afara lor nu mai e nimeni în local.

Luăm loc şi comandăm cafele. Îi ofer o țigară şi după ce i-am dat foc, o ține ridicată şi se uită la rotocoalele de fum.

— Cred că, după cele-ntâmplate, Fernandez n-o să te mai poată-nghiți, domnule Frayme, spune, şi nici nu vreau să mă gândesc ce m-aşteaptă din partea lui...

O-ntreb ce vrea să spună cu asta.

Râde şi-i văd dințişorii sclipind.

— Fernandez vrea să mă mărit cu el, spune. Crede că-i îndrăgostit lulea de mine, dar ce-o să creadă mâine după un mic tratament cosmetic, când va putea să facă ochii mai mari şi să-şi studieze vânătăile, zău dacă ştiu.

— Ia te uită, zic, şi eu care credeam că erai în vorbă

cu Maloney al dumitale! Să nu-mi spui că te-ai gândit cu-adevărat să faci cuib c-o pasăre de teapa lui Fernandez!

Zâmbeşte din nou. Să fiu al dracu' că-i o damă misterioasă!

— Nu ştiu ce gândesc, spune. Poate că *va trebui* să mă mărit cu Fernandez. Mă priveşte şi râde scurt. Ar fi însă mai bine să nu ne preocupe persoana lui chiar acum. Spune-mi, ce-ai vrut să vorbeşti cu mine?

Chelnerul aduce cafeaua şi aroma ei îmi gâdilă nările. Henrietta se-ntinde după cafea. În timp ce-şi ridică ceaşca la gură, îi cade mantou' din spinare şi observ că are o pereche de umeri de parcă şi-a luat o copie după dama aia Venus, despre care probabil c-ați auzit şi se pare că la vremea ei a făcut multe victime pe sus şi pe jos. Henrietta mă ocheşte c-o admir şi-mi aruncă o privire dojenitoare şi ironică-n acelaşi timp, ca pentr-un puşti care s-a obraznicit şi-ncep să mă gândesc că dama asta are un fel de a fi pentru care mi-aş putea pierde mințile dac-aş fi un tip care se dă în vânt după forma umerilor, ceea ce probabil c-aş face, doar că tocmai atunci când încep să mă-ncălzesc pe chestii d-astea, mă pomenesc trimis la celălalt capăt al țării într-o cercetare oarecare.

Ei, acu-i dăm drumu', mă gândesc în sinea mea, şi mă lansez în şpilu' pe care l-am ticluit în maşină în timp ce conduceam către bomba asta.

— Iată, scumpă doamnă, cum stau lucrurile, îi spun. Lucrez pentru un birou de avocatură din New York, şi eu conduc sucursala din Mexic, de la Magdalena. Acu' vreo lună, pe când m-aflam c-o treabă la New York, am avut de-a face c-un cetățean care lucrează la birou' procurorului districtual d-acolo. Omul ăsta-ncepe să-mi

povestească despre sinuciderea soțului dumitale, Granworth Aymes, din ianuarie trecut, şi-mi spune c-au găsit câteva elemente noi grozav de interesante, care. zic ei, le permit să redeschidă cazu'.

Fac o pauză şi-ncep să-mi beau cafeaua. Cu ochii o supraveghez peste marginea ceştii. Observ că degetele-n care ține țigara îi tremură, iar gura e-ncercuită de-o paloare-ntinsă. N-aş crede că i-a făcut prea mare plăcere ceea ce tocmai îi spusesem.

Face un efort să se stăpânească, da' când începe să vorbească, nu mai are vocea gravă de pân-acum. Se simte emoția.

— Foarte interesant ce spui, zice. Ce fel de elemente noi au putut să mai găsească? Nu credeam că mai interesează pe cineva sinuciderea soțului meu. Eram convinsă că e lămurită şi-nchisă.

Striveşte chiştocu-n scrumieră. Între timp şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Las ceaşca jos, îi ofer altă țigară şi-mi aprind una şi mie.

— Vezi, lucrurile stau cam aşa, continui. Ancheta judiciară asupra decesului cuiva n-are prea mare importanță când procurorul districtual însărcinat cu cazu' crede c-a găsit ulterior ceva elemente materiale noi care-l pun în altă lumină. În fine, tipu' de la birou' procurorului districtual mi-a spus c-au descoperit că nu erai în Connecticut în noaptea când Granworth Aymes se presupune că s-ar fi sinucis. Au descoperit că erai la New York şi, pe lângă asta, le-a intrat în cap ideea ca ultima persoană care l-ar fi văzut pe Granworth Aymes înainte de-a muri ai fi fost dumneata, pricepi?

— Pricep, zice.

Vocea i-a devenit înfundată, lipsită de viață.

— Oamenilor ăstora le intră tot felu' de idei ciudate-n cap, spun, da' dumneata ştii cum sunt sticleții şi procurorii. Nu trăiesc până nu pun ceva în cârca cuiva. Nici nu şi-ar face meseria dacă nu le-ar face plăcere să bage lumea la apă. Vezi dumneata, se pare că cineva le-a vândut un pont p-acolo că Granworth Aymes nu s-ar fi sinucis. C-ar fi fost, adică, scurtat c-un cap.

Îşi scutură serumu' țigării.

— Asta mi se pare ridicol, domnule Frayme, spune. Paznicul de pe docul lui Cotton a depus doar mărturie că l-a văzut pe Granworth conducând maşina peste chei. Or, aşa ceva pare să fie o sinucidere... nu crezi?

— Ba da, îi zic, asta e-n regulă, da' trebuie să-ți spun ce s-a mai întâmplat. Omu' ăsta de la birou' procurorului districtual îmi zice c-au primit nişte informații după care dumneata ai strecurat băncii d-aici o obligațiune falsă şi desigur, treaba asta a fost raportată guvernului federal. Organele de resort, fireşte, au încredințat treaba unui detectiv şi tipul ăsta cotrobăie prin New York şi-l ia pe paznicu' de la docu' lui Cotton la-ntrebări şi după puțin scoate la lumină tot adevăru' despre afacerea asta. Crede-mă, doamnă, că ceea ce paznicul a zis c-a văzut e una, iar ceea ce a văzut cu adevărat e cu totul alta, pentru că paznicul i-a spus detectivului c-a văzut maşina lui Granworth Aymes mergând încet în lungu' cheiului şi că, pe la jumătatea distanței, când a intrat în umbră, uşa de la volan s-a deschis şi cineva a ieşit afară. N-a putut să vadă cine e, dar a văzut că-i o femeie. A văzut-o că se-ntoarce şi s-apleacă în interioru' maşinii şi c-apoi a-nchis uşa. Maşina porneşte din nou, ia viteză, se ciocneşte de-

un stâlp de lemn şi-i proiectată peste margine, drept în fluviu.

— Aha! spune ea. Şi, mă rog, de ce n-a spus paznicu' povestea asta la ancheta judiciară?

Zâmbesc.

— Se pare c-avea un motiv, cucoană, îi zic, şi încă un motiv foarte bun. Şi-a ținut fleanca despre acest mic incident, pentru că un anumit individ, pe numele său Langdon Burdell, un tip care fusese secretaru' soțului dumitale, i-a dat o mie de dolari ca să uite tot, în fără de faptu' c-a văzut maşina izbită de stâlp şi proiectată peste margine.

Mă priveşte ca lovită de trăsnet.

— Se pare că tipul ăsta, Burdell, e animat de sentimente amicale față de dumneata, îi zic, pentru că-i spusese detectivului, cu ocazia unei întrevederi anterioare, că nu erai la New York în noaptea aia, ci la Connecticut; şi se pare nu numai c-a spus, dar în noaptea aia, după deces, s-a repezit pân-acolo şi l-a mituit gras pe paznic ca să nu sufle o vorbă despre femeia asta.

Ei bine, ce se poate deduce din toate astea? zic. Se poate deduce că Granworth Aymes putea fi mort când a fost suit în maşina aia. Se poate deduce că la volan putea fi femeia, nu-i aşa?

Timp de un minut ea nu spune nimic. O văd că-şi umezeşte buzele cu limba. A primit destul de bine şocul ăsta, da' cred că e speriată. Îşi recapătă însă destul de repede stăpânirea de sine.

— S-ar fi descoperit la autopsie dacă Granworth fusese omorât, spune.

— Poate că da, îi zic, şi poate că ba. Da' tipu' de la birou' procurorului districtual îmi spune că Granworth a fost zdrobit când a căzut în fluviu. Aminteşte-ți că atunci când maşina s-a ciocnit de fundul apei, el s-a izbit tare de parbriz. Țeasta era sfărâmată, dar asta putea să fi fost rezultatul unui tratament pe care să-l fi primit el înainte ca să fie suit în maşină.

— Nu-nțeleg nimic din toate astea, îmi zice. Şi nu-nțeleg de ce Langdon Burdell să dea mită paznicului ca să spună o poveste care nu era adevărată. De ce să fi făcut asta?

— Întreabă-mă ca să te-ntreb, cucoană, îi zic. Da' cred că birou' procurorului districtual poate să afle şi treaba asta, dacă vor să se pună pe capu' cuiva.

O-ntreb dacă mai vrea cafea şi spune că da, aşa că dau comanda. În timp ce aşteptăm ca să ne-o aducă, n-o pierd din ochi pe Henrietta, şi observ că-şi frământă creierii foarte intens, ceea ce nu mă surprinde, pentru că se pare că i-am furnizat un subiect de meditație.

Când soseşte cafeaua, o soarbe ca şi cum ar fi fost fericită că are ceva de făcut. Apoi lasă ceaşca jos şi se uită drept în ochii mei.

— Mă-ntreb de ce ți-ai dat osteneala să-mi spui toate astea, domnu-le Frayme? zice. Ce gânduri ai? Ce-ai vrut de la mine?

— Nu e vorba de gândurile mele, Henrietta, îi zic. E vorba despre ce se petrece în mințile celor de la birou' procurorului districtual din New York. Lucrurile stau cam aşa. Prietenu' meu, care lucrează acolo, spune că nimeni nu era preocupat nici cât negru sub unghie dacă Granworth Aymes şi-a luat viața singur sau nu, până

când a ieşit la iveală afacerea asta de falsuri. Ancheta circumstanțelor decesului fusese terminată şi dosarunchis, când apare deodată chestia asta cu obligațiunile de stat. Ei da' asta-i o treabă de interes federal şi oamenii de la birou' central de cercetări din Washington sunt ferm hotărâți să afle cine a falsificat obligațiunile alea. Dacă vor descoperi treaba asta, totu' va fi-n regulă şi nu vor mai avea nici un interes să zgândărească dosarul anchetei cu privire la circumstanțele decesului sau altceva.

Când am fost aseară la ferma Altmira, băiatu' ăla Sagers, tipu' care lucra acolo şi care urma să plece azi la Arispe, mi-a spus că eşti doamna Henrietta Aymes şi m-am hotărât să te pun la curent cu toate chestiunile astea şi uite de ce:

Să presupunem, de dragu' discuției, că ştii ceva despre falsificarea asta. Să presupunem că ştii cine-s autorii. Ei bine, în locu' dumitale i-aş da pe față. Vinde-mi pontu'. Apoi, când mă-napoiez la New York pot să trec discret informația amicului meu din birou' procurorului districtual şi dacă e suficient de bună pentru ca ei s-o paseze oamenilor de la birou' central de cercetări din Washington şi să-i satisfacă, nu cred că vor mai dori să redeschidă cazul ăla cu soțu' dumitale...

Vezi dumneata, oamenii ăia cred că trebuie să ştii ceva despre falsificare. Şi dacă nu te laşi cu ceva informații, e ca şi sigur că vor redeschide dosarul ăla în legătură cu decesu' soțului dumitale, numai ca să aibă un mijloc cu care să te constrângă să vorbeşti. Pricepi?

— Pricep, spune, dar n-am pentru nimeni nici un fel de informații. Pachetul de obligațiuni de stat pe care l-am

adus cu mine aici a fost scos din tezaurul băncii, unde soțul meu avea un seif în care le țineam. Din cele spuse de domnul Burdell, am înțeles că seiful a fost deschis cu cheia găsită asupra trupului neînsuflețit al soțului meu şi luată de avocatul său, care mi-a predat obligațiunile. Asta-i tot ce ştiu. Cât priveşte redeschiderea anchetei în chestiunea decesului soțului meu şi insinuarea c-aş fi fost la New York în noaptea aceea, dă-mi voie să cred că vor trebui să dovedească treaba asta, nu-i aşa?

— Fireşte. Presupun că vor trebui s-o facă, îi zic.

Mă gândesc că toate dovezile necesare sunt în cele trei scrisori ale ei către Granworth, pe care le-am depus în seiful hotelului Miranda House.

— Oricum, a fost drăguț din partea dumitale că m-ai prevenit, spune. Se pare că-ți sunt îndatorată pe multe chestii, domnule Frayme, şi-acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă-ntorc acasă.

Ieşim, ne suim în maşină şi pornim înapoi. Mă prefac că nu ştiu unde locuieşte şi ea-mi arată drumu'. O las la poartă şi mă-ntreb cum va reacționa când va descoperi că cineva i-a subtilizat cele trei scrisori — trei scrisori care pot însemna o mulțime de necazuri pentru dama asta.

Îmi urează noapte bună. Coboară din maşină şi face câțiva paşi către poarta fermei. Când ajunge la ea, se-ntoarce, mă priveşte şi arborează un zâmbet.

Să fiu al dracului dacă Henrietta asta n-are nervi tari!

Pornesc maşina şi merg fără grabă şi fără țel, Nu observ unde merg, pentru că mintea mi-e preocupată cu cele ce mi-a spus. Una peste alta, ea pare să primească afacerea asta cu destul calm.

Există vreo câteva lucruri pe care nu le-nțeleg la

Henrietta. Nu pot înțelege de ce-a insinuat c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu Fernandez şi nu pricep nici în ruptu' capului de ce-a păstrat cele trei scrisori pe care i le-a scris lui Granworth — scrisorile care conțin dovada că l-a văzut în noaptea când a murit — în loc să se descotorosească de ele pronto.

Nu cred, însă, ca ea să ştie ceva despre suprimarea lui Sagers. Când i-am pomenit numele şi am zis că e tipu' care urma să plece la Arispe, am fixat-o aşa cum pândeşte-o pisică şoarecele şi n-am văzut-o nici măcar clipind din ochi.

Şi cred că are suficient sânge rece ca să-l fi omorât pe Aymes. Să facem câteva presupuneri. Să zicem că s-a-napoiat la New York după ce-a scris scrisorile alea, pentru că s-a hotărât să aibă o explicație cu Granworth în privința femeii ăleia cu care s-ar fi ținut el. Nu-i exclus ca Granworth să se fi-ntâlnit cu ea undeva în maşina sa, pentru că atunci când am vorbit cu Burdell despre cele-ntâmplate, când am fost la New York, înainte de-a veni încoa', el mi-a spus că Aymes plecase de la birou „ca să se-ntâlnească cu nişte oameni" şi avea un aer puțin agitat. Poate că urma să se întâlnească cu Henrietta. Buuun, care va să zică să-ntâlnesc şi se ceartă-n draci. Mai e posibil, de asemenea, ca-ntre timp ea să fi descoperit că obligațiunile pe care i le dăduse erau false. Şi ce-a urmat? Aymes e la volanu' maşinii într-un loc nu prea umblat şi ea-i zdrobeşte capu' c-o lovitură pe care i-o trage cu mâneru' revolverului, sau cu vreun alt obiect, şi-l achită. Apoi îi vine o idee. Îşi aduce aminte cum mai făcuse el o tentativă de sinucidere când se aruncase în East River şi crede că poate să profite de asta pentru a

crea nişte aparențe-nşelatoare. Îl împinge de la volan pe locu-n care şezuse ea în față. Apoi se suie la volan şi conduce pe căi ocolite până când ajunge la docu' lui Cotton, care e cam părăsit. Nu-l observă pe paznicu' de la capu' docului. Coboară, lăsând motoru' să meargă, întoarce volanu' aşa ca botu maşinii s-o ia spre marginea cheiului, s-apleacă ş-apasă c-o mână ambreiaju' şi cu cealaltă bagă maşina-n viteză. Apoi, în timp ce maşina se pune-n mişcare, se dă la o parte şi-nchide portiera. Asta ar explica de ce maşina s-a izbit de stâlpu' de lemn înainte de-a sări în fluviu.

Cred c-ar fi putut s-o facă-n felul ăsta şi cred că nu-i lipseşte nici sângele rece ca s-o facă. Faptu' că e drăguță n-are nici un fel de importanță. Am mai cunoscut şi altă dată dame drăguțe care şi-au expediat tipii pe lumea cealaltă — şi care au mai scăpat şi basma curată pe deasupra!

Am înaintat pe şosea o bună bucată şi fără grabă, iar la distanță, scăldată de lumina lunei, îmi apare drept în față ferma Altmira cu zidurile ei albe. Mă-ntreb dacă Periera l-a livrat pe tipul ăla Fernandez la locuința sa şi mă-ntreb cum s-o mai fi simțind celălalt individ, Maloney. Se pare că Henrietta i-a căzut cu tronc la inimă lu' Maloney ăsta. Am observat după felu-n care se uita la ea. Avea privirea aia cam zurlie pe care-o capătă un tip când încep să i s-aprindă călcâiele după o femeiuşcă şi mă gândesc c-ar face bine să fie prudent cu Henrietta. Cred că ea ar fi-n stare să-l şi fraierească, dac-ar vrea. Poate că se foloseşte de el ca să-l facă gelos pe Fernandez — nu poți şti niciodată cu femeile.

Trec prin fața conacului, ocolesc ş-o iau destul de-

ncet prin spatele clădirii. Încep să devin curios. Mă-ntreb dacă l-au scos pe Sagers din sacu-n care era băgat în frigider şi dacă l-au îngropat undeva în deşert. Cred că treaba asta s-a făcut destul de devreme, ieri de dimineață.

Şi pentr-un motiv oarecare, ce-mi rămâne obscur, simt c-aş vrea s-arunc o privire. Am un fel de presimțire în chestia asta, şi când mi se-ntâmplă să am o presimțire, întotdeauna mă conduc după ea.

Opresc maşina în spatele unui zid din chirpici, vechi şi ruinat, care merge-n prelungire de la capătu' garajului, ridic ochii spre ferestre şi mătur cu ochii întreaga clădire. Nu văd nici un fel de lumini şi nu s-aude nici un zgomot. Rămân în umbră şi mă strecor pe lângă zid pân-ajung în dreptu' ferestrelor de pe partea ringului de dans şi-n mai puțin de două minute sunt înăuntru.

Sala e-ntunecată, numai ici-colo luna aruncă pete mari de lumină. Ciulesc urechile, da' n-aud nici un zgomot, aşa că merg tiptil până la bar, trec peste el şi mă pun pe lucru ca să deschid uşa cămării din spatele barului. Cedează şi intru. După ce-am închis uşa, aprind bateria pe care am luat-o cu mine din maşină şi mă-ndrept către frigidere. Le deschid p-amândouă şi constat că Sagers a dispărut. M-aşteptam să nu-l mai găsesc, pentru că cel care l-a curățat avea, probabil, de gând să-l şi care d-aici, înainte de-a se redeschide clubu'.

Pe-un raft, în colț, de partea cealaltă, sunt nişte sticle. Mă duc acolo şi le examinez; văd că una-i o sticlă de rachiu mexican, care fusese deschisă. M-aşez pe-o ladă şi trag o duşcă din sticla asta şi cu toate că rachiul e-al dracului de tare, tot e mai bine aşa decât fără

băutură.

Stau cu sticla-n mână, plimb lumina jur-împrejur şi mă mir de ce-am simțit nevoia asta de-a reveni să văd dacă l-au îndepărtat pe Sagers. Era un lucru pe care trebuia să fi ştiut c-o să-l facă. În timp ce mă gândesc la asta, lumina se opreşte în colț asupra unei lăzi de gunoi. De sub capac se vede ieşind ceva care seamănă cu colțul unei scrisori, Mă duc pân-acolo, ridic capacu' şi-ncep să examinez resturile dinăuntru. În lada asta se găsesc tot felu' de vechituri pe care le-ntorc cu picioru'.

Deodată-ntorc ceva asemănător c-o fotografie care-a fost ruptă-n două. Scot afară cele două bucăți şi le potrivesc laolaltă. Poza a fost tăiată dintr-un ziar şi dedesubtul ei pot să văd titlu' destul de şters, fiindcă fusese-ndoit.

Iau cu mine poza şi mă-ntorc la ladă, pe care m-aşez iarăşi, ca s-o privesc la lumina bateriei. Îmi face impresia că l-am mai văzut undeva pe tipu' din poză. Da' ce-am mai tresărit pe urmă! Stau şi văd că-i o fotografie de-a mea tăiată dintr-un ziar. Netezesc titlul şi-l citesc. Scrie "Portretul unui detectiv, Instantaneu exclusiv al lui Lemuel H. Caution, agentul federal care a arestat banda hoților de copii a lui Yelltz".

Apoi îmi amintesc. Asta-i o fotografie de-a mea apărută în *Chicago Times* acum doi ani, după ce-am rezolvat cazul Yelltz. Mi-aduc aminte ce furios am fost când mi-au pus mutra-n ziar ca să mă poată recunoaşte toți tâlharii de la prima vedere.

Într-o parte a pozei, pe marginea albă a ziarului stă scris ceva. Privesc mai îndeaproape. Scrie "Ăsta-i tipul".

M-am lămurit. Acum încep să-nțeleg unele lucruri. Se

pare că cineva a trimis fotografia mea aici şi a scris pe ea „Ăsta-i tipul" pentru ca altcineva să mă recunoască când voi ajunge. Cred că poza a trimis-o cineva din New York, care ştia că mi se-ncredințase cazul, astfel ca indivizii d-aici să ştie că urmează să se-ntâmple ceva.

Va să zică ăsta-i motivu' pentru care l-au omorât pe Sagers! Mă pocneşte ca un glonț. Când am apărut la ferma Altmira pentru prima oară, ăştia ştiau cine sunt. Jocu' meu cu Sagers nu i-a păcălit. Aşadar şi-au dat seama el lucrează cu mine, iar când le-a spus în noaptea aia că pleacă la Arispe, aşa cum ne vorbisem, l-au achitat. Au crezut că ştie ceva mai mult decât arată şi nu voiau să rişte.

Mai trag un gât de rachiu mexican şi-ncerc să mă concentrez un pic. Cine-ar putea fi individu' care-a decupat poza ş-a trimis-o aici pentru ca ăştia să m-aştepte. Nu s-ar putea să fie acelaşi individ care s-a obosit să-mi scrie bilețelul anonim la New York, ca să mă trimită-ncoa' după scrisorile pe care le avea Henrietta? Mă prind că s-ar putea.

Individul ăsta ştie de scrisori. Le potriveşte ca să mă facă să viu după ele aici. Făcând aşa, ştie că trebuie să-mi dea prin cap ideea că Henrietta asta l-a curățat pe Granworth Aymes şi-şi mai dă şi osteneala să trimită cuiva o poză aici, ca ăştia să ştie cine sunt eu.

Şi ce urmăreşte-n fond cu toate astea? Oare ca să m-aducă aici pentru c-ar fi mai uşor să mă şteargă din controale decât în oricare alt loc?

Mă ridic de pe ladă. Afacerea asta de falsuri începe să mă captiveze. Ițele se-ncurcă-ntr-aşa hal, încât n-o să treacă mult ş-am să cred că eu sunt autoru'.

Da-n străfundurile capului meu am o idee pe care-o voi exploata. Ideea că pungaşul ăla de secretar, Burdell, a fost cel care mi-a trimis scrisoarea aia anonimă, pentru ca să vin aici şi să mă apropii de Henrietta şi să declanşez ceva ce s-ar termina cu arestarea ei pentru omor cu premeditare. Şi dacă nu greşesc în privința asta, pentru ce o face? Oare o face pentru că se crede util în felul ăsta justiției sau pentru că are vreun motiv s-o lichideze pe Henrietta?

Mai trag o duşcă de rachiu mexican şi-mi pun poza la loc în lada de gunoi — adică-n locul unde-ar vrea să mă vadă o grămadă de bandiți — ş-o iau din loc. Ies afară, pornesc maşina ş-o iau 'napoi spre Palm Springs, pentru c-am ajuns la convingerea c-a sosit momentu' să acționez în afacerea asta. Socotesc că dacă nimeni altu' nu vrea declanşeze ceva, n-ar strica să-ncep eu.

Când ajung înapoi la hotelu' Miranda House găsesc o telegramă care m-aştepta. E cifrată şi conține răspunsu' la cea pe care-am trimis-o biroului central de cercetări din New York cerând informații despre oamenii din serviciul lui Granworth Aymes la data morții sale. Sună aşa:

„Salariații lui Aymes precum urmează stop Langdon Burdell de şapte ani în serviciu în prezent continuatorul afacerilor lui Aymes sub propriul său nume la New York stop Enrico Palantza fecior în apartament de patru ani în serviciu domiciliul actual necunoscut stop Marie Therese Dubuinet cameristă a doamnei Henrietta Aymes actualmente în serviciul doamnei John Vlaford la New York stop Juan Termiglo şofer de trei ani în serviciu domiciliul

actual necunoscut. Vă expediem fotografii Palantza Dubuinet şi Termiglo în decurs de două zile stop".

N-am aflat mare lucru din asta şi-ntre noi fie zis nici n-am crezut atunci c-o să-mi fie de mare folos dacă o să am fotografiile acestor indivizi.

Aprind o ţigară şi iar îmi pun creierii la treabă. Cred că deocamdată nu mai am ce face p-aci. Mi-e perfect perpendicular dacă Henrietta se hotărăşte să se-njuge cu Maloney sau cu Fernandez, căci nu asta e cheia problemei.

O altă chestie e c-aş vrea să am o mică parolă cu tipul ăsta, Burdell. Socotesc c-ar putea să-mi spună vreo câteva lucruri pe care-aş dori să le cunosc şi dacă poate, eu zic c-am să mă-ntorc aici, să fac o ispravă-n toată regula.

În fundu' capului mă obsedează ideea că Henrietta mă driblează. E ceva foarte plăcut în mutra acestei dame, da' asta nu dovedeşte absolut nimic.

Mi-aduc aminte de-o muiere din Nogales la frontiera dintre Arizona şi Mexic. Era o păpuşică de femeie. Muierea asta avea o mutrişoară de sfântă şi vorbea ca din Scriptură. Era mexicană şi-şi propusese să-şi îmbogăţească bagaju' de cunoştinţe şi să-nveţe engleza, pe deasupra citind în fiecare seară soţului ei istoria războiului civil. El era ceva mai în vârstă decât ea şi cam urâcios din fire. În timp ce c-o mână ea-i citea istoria războiului civil, cu cealaltă îi mesteca arsenic în cafea.

Într-o zi tipul ăsta o mierleşte. Îi trage o văicăreală mare şi dă ortu' popii. Un sticlete bănuitor o bagă pe damă la răcoare pentru omor, deşi ea pretindea că istoria

războiului civil trebuie să-i fi cauzat junghiul ăla în stomac.

Când e trimisă-n judecată, găseşte-un avocat pişicher, uns cu toate alifiile, care o-nvață să-şi acopere toată fața c-un văl şi să plângă tot timpu' cât va sta în fața curții. Norocul îi surâde. Juriul nu cade de acord şi se trimite procesu' spre rejudecare. De data asta-şi angajează un alt avocat. Asta habar n-are de lege, da' credeți-mă că ştie să tragă sforile. Pentru proces, o-mbracă-ntr-o rochie neagră de dantelă, lipită pe corp şi-n ciorapi roz de culoarea pielii, din mătase naturală. O plasează-n boxă, c-un juriu selecționat anume din domni în vârstă de peste şaptezeci de ani fiecare, fără excepție, şi ăştia se zgâiesc la ea şi se pronunța că-i nevinovată, fără să iasă măcar din sală pentru deliberare.

Judecătoru' — care şi el e-un mameluc bătrîn — o dezbracă cu privirea şi se declară de acord cu verdictu'. După proces îi găseşte o slujbă la curățătoria din cartier, iar felu-n care moşulică obişnuia s-o frecventeze ca să-şi ducă rufele la spălat nu e treaba nimănui.

Ceea ce demonstrează că nu poți şti niciodată cum stai cu daniele — mai ales când au pe vino-ncoa. O damă, cu cât are mai mult lipici, cu atât ies buclucuri mai mari.

Iar Henrietta are lipici cu vârf şi-ndesat. Băiete, are tot ce-i trebuie şi din toate cu prisosință. Când o priveam bând cafea, mă gândeam că era, poate, la fel ca muierea din Nogales.

Da' nici chiar în cazul ăsta n-aş fi regretat dac-aş fi fost bărbat-su. Aş fi renunțat doar la cafea, asta-i tot.

Capitolul V
CHESTII SIMPLE

Sunt înapoi la New York.

Poate mă credeți fraier că-mi dau atâta osteneală, dar iată cum văd eu lucrurile:

Mi-ar fi fost uşor s-o-nhaț pe Henrietla pentru prezumție de omor şi s-o aduc înapoi aici. Aş fi putut determina poliția din New York să redeschidă ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului lui Aymes, şi poate că dând în vileag scrisorile ei către Granworth aş fi fost justificat. Da' la ce-ar servi, dacă ea n-are habar despre falsuri; şi chiar dacă i-ar fi făcut de petrecanie lui Aymes, trebuie totuşi să-nțelegeți că nu-s decât un copoi federal, care cercetează o afacere de falsuri şi nicidecum un individ care-şi face de lucru dând lecții sticleților din New York cum să-şi facă meseria.

Pe deasupra, mai îmi forfotesc în cap o mulțime de idei. Am o bănuială ş-am de gând s-o verific, iar bănuiala asta desigur îl include şi pe Langdon Burdell, care, dacă vreți să ştiți, încearcă să mă ducă de nas. O să vedeți în curând de ce.

Îmi fac formele la aeroport, mă instalez la hotelu' meu obişnuit, fac un duş, mă schimb, şi după ce-am tras un coniac mic, cu titlu preventiv contra infecțiilor, sar într-o maşină-şah şi-o iau din loc spre centru, la birou' lui Burdell.

Burdell continuă vechea afacere a lui Granworth şi stă-n acelaşi bloc de birouri.

Urc cu ascensoru' şi intru. În anticameră, o pupăză ciocăneşte la o maşină de scris. Poartă tocuri franțuzeşti de zece centimetri ş-o coafură turn, care-ar face-o pe Maria Antoaneta să pară aranjată după ultimu' răcnet.

Poartă cercei lungi de jad şi-are-o expresie ca şi cum cineva i-ar arde plută sub nas tot timpu'; iar când intru şi se ridică de la maşină, face câțiva paşi legănându-şi fundu-ntr-un stil care-ar convinge juriul unui concurs de frumusețe s-o aleagă regină, dacă nevestele respectivilor n-ar fi p-acolo.

După aspectu' mutrei, frecventează asiduu vreun salon de-nfrumusețare şi are nişte buze pictate c-un ruj care-i cam cu patru nuanțe prea deschis.

E un lucru al dracului de nostim, dar am constatat că din circa şaizeci şi patru de pupeze doar una foloseşte nuanța potrivită de ruj. Şi-ori de câte ori dau de-un unicat din ăsta, e-ntotdeauna grăbită să se ducă undeva, sau e măritată, sau are alte complicații ce nu m-ajută s-avansez deloc.

Îi spun că vreau să vorbesc cu domnu' Burdell şi ea zice că e la birou, da' că trebuie s-aştept pen' c-are o şedință. Îi răspund prompt c-aş fi nevoit să comit harakiri c-un cuțit pentru deschis conserve dac-aş fi silit s-aştept să vorbesc cu domnu' Burdell şi intru direct în birou' lui, care-i despărțit, în fund, de restu-ncăperilor printr-o uşă masivă de stejar cu incrustații decorative.

Burdell e aşezat în spatele unui birou mare şi tocmai trage o duşcă de whisky dintr-o sticlă impresionantă.

Ridică ochii la mine şi zâmbeşte.

— Încântat să te văd, domnule Caution, spune. Intră, te rog. N-am nici o treabă.

Pun pălăria pe capul unei figurine mari din bronz, reprezentând un boxer, pe care-o foloseşte ca presse-papier, iau loc în fotoliu' din fața lui şi mă servesc c-o țigară dintr-o cutie de-argint clasa una.

— Ascultă, Burdell, îi zic, vreau să vorbesc cu tine şi-i bine să m-asculți şi să nu-ncerci să-mi pui vreun cioc, dacă nu vrei să simți cât pot să fiu de-al dracului.

Arată surprins. Individul ăsta, Burdell, e un tip de vreun metru şaizeştrei, cu păr roşcat, ochii roşii ş-o mutră ascuțită c-ai putea să te tai în ea. E un individ de teapa celor care-ar putea să fie buni sau răi, sau nici una, nici alta. E imposibil să-ți dai seama de ceva, dacă-l priveşti.

— Ascultă, domnule Caution, zice. Nu văd de ce trebuie să-mi vorbeşti aşa. Oare nu ți-am spus întotdeauna tot ce-ai vrut să ştii?

— Fără-ndoială, i-o-ntorc, doar că vreau să aflu mai multe, asta-i tot. Acum linişteşte-te şi ascultă ce-ți spun.

Cu două săptămâni în urmă, când mi s-a-ncredințat afacerea asta cu falsuri, am trecut p-aici şi ți-am pus o mulțime de-ntrebări. Ei bine, principalu' lucru e următoru': susții că ați depus mărturie, tu şi personalu' din serviciu' casei lui Aymes, la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului, în sensu' că Henrietta Aymes nu era-n oraş în noaptea când Granworth şi-a curmat zilele.

Foarte bine. Aşadar, în ziua următoare mă reped la docu' lui Cotton să vorbesc cu paznicu' ăla care-a văzut maşina sărind peste chei şi-l iau la-ntrebări, da' aşa cum ştiu eu. În cele din urmă mărturiseşte că-n dimineața de după sinuciderea lui Aymes ai fost acolo şi că ți-a spus c-

ar fi văzut o femeie coborând din maşina aia la capătu' docului. Spune că i-ai dat o mie de dolari ca să-şi țină fleanca despre amănuntul ăsta şi că s-a conformat.

Buuun. După trei zile primesc un bilet anonim în care zice c-ar fi înțelepciunea însăşi dacă m-aş duce la Palm Springs ca să pun mâna pe nişte scrisori pe care le-ar avea Henrietta. Perfect, căci am umblat după ele şi le-am dibuit.

Dar uite că acum mă interesează cine-i tipu' care mi-a trimis biletu' ăla nesemnat, ş-am ajuns la concluzia că tipul ăla eşti tu. Tu mi l-ai trimis, Burdell, ş-ai să-mi spui de ce, fiindcă eşti o creatură care te contrazici. Mai întâi îl şperțuieşti pe paznicul ăla ca să nu spună nimic despre damă: apoi, la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului, tu şi personalu' de serviciu spuneți că-n noaptea aia Henrietta Aymes n-a fost în oraş, iar câteva luni mai târziu, după ce te-am vizitat ş-am auzit unele lucruri de la tine, îmi trimiți o scrisoare anonimă care mă duce la Palm Springs, unde găsesc nişte scrisori valabile s-o pună pe Henrietta sub acuzație de omor. Ce părere ai? Ascult şi vreau s-aud o mulțime. Scrisoarea aia-i scrisă de tine, nu-i aşa?

Arată serios.

— Într-adevăr, zice. Eu am scris-o, şi-am să-ți spun de ce, şi după ce-ai auzit, poate c-ai să-nțelegi motivul care m-a determinat să procedez aşa şi nu altfel.

Trebuie să-nțelegi situația, zice. În primu' rând ştiam că doamna Aymes urma să vină-n oraş ca să-l vadă pe Granworth, pentru că văzusem scrisorile pe care i le trimisese. Ştiam că venea în noaptea când el s-a prăpădit, dar la anchetă mi-am ținut gura şi-am recomandat

personalului de serviciu să tacă — şi uite de ce.

Granworth Aymes era o canalie. Nici unul dintre noi nu-l iubeam, dar pentru ea aveam un cult. Ştiam că el îşi făcea de cap cu fel de fel de pupeze şi că-i făcea viața un infern. Dar când a dat lovitura aia şi ne-a spus c-avea de gând să-i dea două sute de bătrâne în obligațiuni de stat, am crezut c-avea de gând să-ntoarcă o filă nouă şi să devină om cumsecade. Aşa am crezut, pentru că aşa s-a şi comportat, dovadă că şi-a făcut o asigurare suplimentară şi spunea c-are de gând să se linişească.

În noaptea când a murit, ieşise din acest birou şi ştiam că mai târziu urma să se-ntâlnească cu doamna Aymes ca să discute despre muierea aia pe care ea era atât de furioasă. Următoru' lucru pe care-l ştiu, l-am aflat a doua zi de dimineață, când a sunat poliția, spunându-mi că l-au pescuit pe Granworth din fluviu şi că mă cheamă să-l identific. M-am dus şi l-am recunoscut.

Ştiam de asemenea că doamna Aymes se-ntorsese la Connecticut târziu în noaptea aceea, deoarece Granworth mi-a spus că ea urma să se ducă înapoi după ce se vor întâlni.

Mi-am închipuit că lucrurile s-au petrecut cam aşa: ea l-a văzut şi i-a spus tot — că-i un nemernic necredincios, care o-nşală pe toate drumurile şi c-are de gând să-l lase, iar după ce s-au despărțit, că ea o va lua-napoi spre Connecticut. Îl ştiam pe Granworth. Era un tip impresionabil din fire şi probabil că scena-l demontase, motiv pentru care cred c-a tras ceva la măsea şi poate că s-a hotărât să-şi ia zilele. Aşa cum îl cunosc, probabil c-a băut în compania vreunei muieri la vreo bombă şi aia-i femeia pe care-o văzuse paznicul.

Mi-am zis: dacă voi spune că el s-a-ntâlnit cu doamna Aymes în noaptea aia, poliția va crede că ea e dama cu care-a fost Granworth; m-am gândit c-o vor aduce înapoi aici.; c-o vor lua la-ntrebări fără menajamente şi că va fi supusă chiar la brutalități. Aşa că mă duc la apartament, discut chestia cu personalu' de serviciu şi ne vorbim să nu spunem nimic despre faptul că ea fusese-n oraş în noaptea aia. Iau un miar pe care Granworth îl avea în sertarul biroului său şi-l ating pe paznic ca să-şi țină fleanca. Credeam atunci că Granworth îşi curmase zilele şi nu vedeam de ce-ar fi implicată şi ea în povestea asta. Îi făcuse el destule necazuri şi când trăia.

Foarte bine. Toate lucrurile merg strună, ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului se termină şi cu asta basta. Însă câteva luni mai târziu apari dumneata şi spui că doamna Aymes a-ncercat să strecoare o obligațiune falsă la banca din Palm. Springs. Îmi pui o mulțime de-ntrebări înainte de-a avea timp să reflectez asupra lucrurilor, aşa că ți-am servit aceeaşi poveste pe care-am oferit-o şi judecătorului la anchetă. Dar după ce-ai plecat mi-am permis răgazu' să-mi adun puțin gândurile. Ştiam prea bine că obligațiunile pe care avocatu' lui Granworth i le predase Henriettei Aymes erau în regulă. Ele au fost scoase din seifu' lui Granworth, în care fuseseră păstrate. Mi-a-ncolțit în minte gându' că, dacă ea a-ncercat să strecoare o obligațiune falsă, fără-ndoială că trebuie s-o fi căpătat de undeva şi ştia că era falsă.

Încă ceva. M-am uitat în sertarul acestui birou, unde Granworth pusese cele trei scrisori. Dispăruseră, şi-mi amintesc că după anchetă, când ea se-ntorsese de la

Con-necticut, am văzut-o într-o zi şezând la biroul ăsta. Îmi încolţeşte o idee ciudată-n cap. Îmi vine ideea că poate-am fost un prost, că-n definitiv poate că totuşi ea l-a curăţat pe Granworth; că ea-i femeia pe care-o văzuse paznicu' şi că ăsta-i motivu' pentru care dorea să-şi ia scrisorile.

Adevărat, poate c-am ţinut cu ea din capu' locului, dar nu-mi place s-acopăr crime. Un sentiment de nelinişte m-a cuprins treptat, mai ales de când ai început să dai târcoale p-aici, pentru că ai o reputaţie valabilă, domnule Caution, şi-ncep să mă-ntreb ce mi se va-ntâmpla dacă afli adevăru'. Şi-n privinţa asta am avut dreptate, dovadă că primu' lucru pe care-l faci e să storci adevăru' de la paznic, deşi treaba asta n-o ştiam atunci.

M-aşez în consecinţă la maşină şi-ţi bat o scrisorică pe care n-o semnez, pentru că am văzut lucrurile desfăşurându-se cam aşa. Dacă dumneata te duci la Palm Springs şi găseşti scrisorile alea, eşti liber să faci ce vrei cu ele. Dacă crezi că ea l-a curăţat pe Granworth poţi face tot ce găseşti necesar ca s-o pui sub acuzaţie sau poţi s-o laşi în plata Domnului, cum vrei. M-am gândit că n-are să te intereseze cine-i persoana care ţi-a trimis scrisoarea, de vreme ce-ai căpătat informaţia, şi m-am mai gândit că dacă ai să treci acea scrisoare în contu' meu, am să-ţi servesc întreaga tărăşenie. Deci, asta e. Aşa a fost şi-mi pare rău dacă ţi-am provocat neplăceri prin faptul c-am fost un nătărău şi nu ţi-am spus adevăru' de la bun început.

Mă ridic şi-i întind mâna.

— E-n regulă, Burdell, îi zic. Cred c-ai făcut bine să te descarci. Încep să cred că-ntr-adevăr Henrietta asta l-a

curățat pe Granworth, şi dac-a făcut-o va trebui să plătească.

Ne dăm mâna ş-o iau din loc.

Îi zic pa şi pusi damei cu tocurile franțuzeşti d-afară şi cobor cu ascensoru'. Mă reped la biroul intendentului, de lângă intrare, arăt insigna ş-apuc telefonul. O chem pe telefonista-şefă de la centrala telefonică.

Îi spun telefonistei cine sunt şi că tocmai am ieşit din birou' lui Burdell şi am convingerea că Burdell va cere în foarte scurt timp o convorbire interurbană de lungă distanță cu Palm Springs. Îi atrag atenția că trebuie să intercepteze convorbirea, s-o stenografieze şi să afle cine-i individu' de la celălalt cap, care-o primeşte. O rog să-mi păstreze stenograma până când voi veni s-o iau, iar între timp poate să-mi verifice dreptul în baza căruia i-am dat această dispoziție.

Telefonista-şefă îmi răspunde că-i în regulă.

Mă-ntorc apoi la hotelu' unde m-am cazat şi mă tratez c-o țigară de foi barosană. Mai întâi de toate, îmi dau perfect de bine seama că nici relatarea asta a lui Burdell nu e veridică. Ş-am să vă spun de ce.

Să presupunem că el a ştiut într-adevăr că Henrietta scosese scrisorile din sertaru' biroului, doar ele reprezentau dovada faptului că ea-l văzuse pe Granworth în noaptea când a murit. Ei bine, n-ar fi fost oare o dovadă de judecată sănătoasă din partea lui Burdell dacă s-ar fi gândit că le-a luat *ca* să *le distrugă,* şi nicidecum ca să le poarte cu ea? De unde a ştiut el că scrisorile se găseau la Palm Springs? Există numai un singur mod în care-ar fi putut avea certitudinea asta şi anume ca vreun ins din Palm Springs să-i fi spus că ele mai erau încă în

posesia ei şi că le avea ia ferma unde locuia.

În consecință, socotesc că după ieşirea mea din biroul său, el va telefona acelui individ ca să-i spună că l-am călcat, c-am înghițit povestea asta, că totu-i în regulă şi că scena s-a jucat exact cum a vrut individul ăsta, Burdell.

Şi mai e o mică chestie la care toate astea mă fac să mă gândesc. Cum rămâne cu poza mea tăiată din ziaru' *Chicago Times,* trimisă cuiva la ferma Altmira, în Palm Springs? Nu face impresia că Burdell a trimis-o şi pe asta? Şi nu-i greu de-nțeles nici motivu' pentru care-a făcut-o. Când mi-a trimis anonima, era sigur că mă voi repezi la Palm Springs, aşa că i-a pregătit pe cei de-acolo ca să mă primească cum trebuie. A căutat în dreapta şi-n stânga până când a găsit un ziar care-a publicai o fotografie de-a mea. o decupează, scrie pe margine "Ăsta-i tipul" ş-o expediază la fermă.

Numai că individul ăsta, Burdell, are s-o dea-n bară mai rapid decât ați crede. Să nu vă-nchipuiți că tipu' nu-i deştept — e deştept foc! Ştia că-mi voi imagina cine mi-a scris anonima, aşa că avea o poveste gata pregătită pentru mine când îl voi călca; da' lucru' de care el nu-şi dă seama e c-am dat de chestia cu poza si tocmai cu asta o s-o dea-n bară.

Sper să nu mă-nşel, da' cred că afacerea asta vă captivează. Aproape că-ncepe să mă intereseze şi pe mine!

Nu fac nimic până pe la şase, apoi îmi vine altă idee. Mă hotărăsc să chem birou' de cercetări criminale din New York şi să-i întreb dacă mi-au expediat fotografiile alea ale personalului din serviciu' lui Aymes, fecioru',

şoferu' şi camerista, pe care urmau să mi le trimită la Palm Springs. Am baftă. Îmi răspund c-au expediat o serie, da' că mai au duplicate şi că voi aranja să-mi trimită altă serie la hotel. De asemenea le cer să trimită pe cineva la centrala telefonică principală ca să vadă dacă n-au pregătit dactilograma notelor stenografice ale oricărei convorbiri telefonice pe care-ar fi avut-o Burdell de când am ieşit din birou' lui, şi ei mi-au confirmat că se vor executa.

După care mai fac încă un duş ca să-mi mai treacă timpu' şi pun un smoking, doar ca să mă simt civilizat măcar o seară.

Pe la şapte lucrurile-ncep să se mişte. Un agent soseşte de la Birou' central de cercetări criminale cu nota unei convorbiri pe care Burdell a avut-o cu Palm Springs. Mi-o lasă şi mai îmi lasă pachetu' de dubluri ale fotografiilor şi, după ce-am luat un whisky împreună, se duce. Citesc nota convorbirii lui Burdell, care-mi dă o senzaţie puternică, una şi tare. Ascultaţi-o:

Centrala telefonică New York

Ora: 17,24

Nota convorbirii telefonice interurbane dintre biroul lui Langdon Burdell, Central 17.43.25 şi ferma Altmira, Palm Springs, Calif.

Apel de la biroul Burdell 17,24

Biroul Burdell: — Alo. Vă rog, o convorbire interurbană. Aici Central 17.43.25, biroul lui Langdon Burdell, doresc Palm Springs 67.43.56.

Telefonista: — Dumneavoastră sunteţi Central 17.43.25, Langdon Burdell, doriţi Palm Springs, California.

Palm Springs 67. 43. 56. Închideți, vă rugăm, o să vă chemăm.

Ora 17,32

Telefonista: — Alo, Central 17.43.25. Aveți legătura cu Palm Springs. Primiți convorbirea vă rugăm.

Biroul Burdell: — Alo, alo, ferma Altmira?

Ferma: — Da. Cine sunteți dumneavoastră? Ce doriți?

Biroul Burdell: — Aici e Langdon Burdell. Ferdie e acolo?

Ferma: — Fireşte. Trimit după el. Cum o duci, Langdon? Aşteaptă să-l chem pe Ferdie.

Ferma: — Alo, Langdon?

Biroul Burdell: — Tu eşti, Ferdie?

Ferma: — Da' cine altul! Ce ştii?

Biroul Burdell: — Ascultă, puiule. Bagă-n cap ce-ți spun şi ai grijă să nu calci în străchini. Asculți? Prea bine. Ei, afurisitul ăsta de Caution a dat buzna p-aici astăzi după masă c-un sac de-ntrebări. Şi-a pus la inimă afacerea asta şi s-a-nfipt în mine pentru că i-am scris anonima şi l-am făcut să umble după scrisori la Palm Springs. I-am dat explicația. I-am spus cum am încercat s-o acopăr pe muierea lui Aymes până când a apărut afacerea asta cu falsurile, iar apoi mi-a trăsnit prin minte că-n definitiv probabil că ea l-a omorât pe Granworth şi că, nu doresc să fiu implicat într-o crimă, aşa că ies cu cărțile pe față. Dobitocu' m-ascultă cu urechile ciulite, apoi îmi strânge mâna şi se cară. L-am făcut de asemenea să creadă că obligațiunile originale, care i-au fost predate Henriettei, erau în regulă şi că pe cele false trebuie să şi le fi procurat ea singură. Acum fii numai urechi, Ferdie; bănuiesc că se-ntoarce glonț la Palm Springs şi că

urmăreşte s-o-nhațe pe Henrietta de-ndată ce va putea să pună mâna pe ea. Fiindcă dacă poate s-o urmărească pentru crimă şi s-o frigă pe scaunul electric, agenții federali vor considera că tot ea este şi autoarea falsurilor, nu de alta, dar ca să-nchidă dosaru' pe calea cea mai uşoară Ai înțeles ce ți-am spus?

Ferma: — Sută-n sută, Langdon. De acord.. Şi-i dau drumul aşa cum ne-am vorbit.

Biroul Burdell: — Îmi pun capu' dacă n-o ieşi bine. Tot ce trebuie să faci e să te-ncurci cu dama. Trebuie s-o faci să se mărite cu tine. O să meargă ca o scrisoare la cutie, Când dobitocul ăsta de Caution se-ntoarce şi-ncepe să vâre nasul peste tot, ei o să i se facă inima cât un purice. Atunci spui poezia. Îi explici că singura cale prin care poate să scape de-această acuzație de crimă e să menținem mărturia noastră originală şi să susținem că ea n-a fost la New-York în noaptea când Granworth a făcut figura cu plonjonu'. Dup-aia toate vor fi simple. M-ai înțeles, Ferdie?

Ferma: — Întocmai cum ai spus. Te-am înțeles foarte bine.

Biroul Burdell: — Dă-i lui Periera un picior drăgăstos în fund din partea mea şi spune-i c-am să-l întâlnesc de-ndată ce treaba lui va fi terminată şi ne vom fi atins scopul. Hai noroc, Ferdie. Să nu te murdăreşti pe mâini, puiule, şi să nu te joci cu pistolu' dacă nu-i nevoie.

Ferma:. — Sal'tare, Langdon. Bagă de seamă să nu te murdăreşti nici tu pe mâini. La revedere..

Sfârşitul convorbirii.

Telefonist: G. O. Tarnet

Stenografi: V. L. O'Leary.

Dacă asta nu-i o lectură plăcută, zău că nu ştiu care-ar putea să fie. După cât se pare, am sută-n sută dreptate în privința individului ăstuia Burdell şi jur ca-nainte de-a isprăvi cu el să-i aplic constituția pentru că m-a făcut „dobitocu' ăsta de' Caution". E nemaipomenit cum toți indivizii care au de-a face cu legea-şi închipuie-ntotdeauna că orice polițist e prost. Poate-i lege la ei, da' din când în când mai descoperă că-s puşi să plătească şi oalele sparte.

Da' vă rog să mă credeți că tot ce-am zis pân-acum încă nu-i nimic. După ce-am terminat de citit nota convorbirii, desfac pachetu' cu fotografii. Sunt trei bucăți — Dubuinet camerista, Palantza fecioru' şi Termiglo şoferu' şi când mă uit la mutra ăstuia din urmă mă credeți că era să cad jos de surpriză? Pentru că Termiglo şoferu' nu-i nimeni, altu' decât Fernandez, număru' unu de la ferma Altmira, individu' pe care l-am burduşit şi l-am zburat jos pe scări! Fraților, ori începe treaba asta să devină palpitantă, ori la loc comanda!

Aşadar Fernandez a fost şoferu' familiei Aymes sub numele de Juan Termiglo, şi-acum e Fernandez, marele jucător de la fermă. Acum încep să pricep cum devine cazu' cu poza mea care fusese trimisă acolo. Că Burdell a trimis-o e sigur, şi i-a trimis-o lui Fernandez ca să ştie cine sunt, iar Fernandez a fost cel care i-a comunicat lui Burdell unde erau cele trei scrisori ale Henriettei.

Da' vă rog să nu vă grăbiți, că nu arde! Ia să lămurim lucrurile. De unde-a ştiut Fernandez locu-n care ascunsese Henrietta scrisorile alea?

Mă bate gându' c-a ştiut unde erau ascunse pentru

că el a fost individu' care le-a plantat acolo. Nu v-am spus c-am găsit scrisorile alea mult prea uşor? Felu-n care fuseseră-ngropate-n volumul ăla de poezii scobit mi se părea ca şi cum tocmai li s-ar fi dat glas să strige ca să fie găsite de oricine ar fi avut atâta minte să caute în locurile cele mai nimerite.

Şi dacă nu greşesc nici în privința asta — şi-s convins că nu greşesc — atunci Burdell e de două ori mincinos. Toată istoria aia pe care mi-a vândut-o despre felu' cum a găsit Henrietta scrisorile-n birou' lui Granworth şi cum le-a luat cu ea e-o fiertură de poveşti să dormi de-a-npicioarele.

Buuun. Va să zică tot am aflat ceva, ce părere aveți? O chestie care-ncepe să promită. Mi-au şi-ncolțit o grămadă de idei în cap în legătură cu situația asta nouă.

Aduc repede o foaie de hârtie şi-un creion şi le aştern negru pe alb. tocmai ca să le pot pritoci în minte. Iată-le:

Punctul 1: Burdell pune personalul de serviciu să spună că Henrietta n-a fost în oraş în noaptea când Aymes a murit. Tot el îi dă o mie de dolari paznicului de la docul lui Cotton pentru ca să-şi țină gura cu privire la femeia din maşină.

Punctul 2: Când obligațiunea falsă a fost strecurată de Henrietta şi afacerea a fost încredințată lui Caution, Burdell îi spune aceeaşi poveste pe care a debitat-o şi la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului. Imediat după aceea ia cele trei scrisori pe care le-a găsit în biroul lui Granworth şi i le trimite lui Fernandez, care se găseşte la fermă, şi-i spune să le planteze undeva în camera Henriettei, într-un loc în care pot fi găsite uşor. El îi

scrie apoi o anonimă lui Caution spunându-i să se ducă la Palm Springs şi să pună mâna pe nişte scrisori din care o să afle berechet.

Punctul 3: Caution se duce la Palm Springs, găseşte scrisorile precum şi fotografia sa şi-ncepe să creadă că se petrec lucruri ciudate. Se-napoiază la New York şi-l vede pe Burdell. Burdell îi spune lui Caution o poveste cu nouă neveste care explică schimbarea poziţiei sale cu o sută optzeci de grade. Caution se preface c-a înghiţit găluşca şi pune telefonul lui Burdell sub supraveghere.

În consecinţă, ce ştim? Un lucru îl ştim sigur şi anume că perechea de complici Burdell-Fernandez încearcă s-o-nfunde pe Henrietta sub acuzaţia de omor cu premeditare.

Buuun. Dacă lucrurile stau aşa, poate că puteţi să-mi spuneţi şi dumneavoastră mie ceva? Dacă ăştia doi indivizi încearcă s-o scoată pe Henrietta vinovată de moartea lui Granworth Aymes, atunci la ce naiba ţine Burdell morţiş ca Henrietta să se mărite cu Fernandez?

Nu vi se pare că şi asta-i o întrebare cu tâlc? Pentru că întrebarea asta-mi stă înfiptă-n creier ca un cui şi-ntr-un fel sau altu' trebuie să aflu răspunsu', altfel simt că afacerea asta are să mă bage la balamuc în cel mai scurt timp.

Există însă un lucru pe care vă puteţi bizui. Explicaţia-i totdeauna teribil de simplă. Întotdeauna explicaţiile sunt simple când le afli în cele din urmă, da' deocamdată-s încâlcite rău.

Aşa, odată când eram în Oklahoma mi s-a-ntâmplat

ca o femeie la care țineam foarte mult să m-atingă drept în creştetu' capului cu un mai. Când mi-am revenit în fire ş-am întrebat-o de ce a făcut-o, mi-a spus că-ncepuse să țină atât de mult la mine, încât îşi dădea seama că dacă nu recurge la o măsură eroică, îşi va părăsi casa şi familia, atât de mult îndrăgise mutra mea pocită. Mi-a spus că a reflectat bine şi că cea mai potrivită soluție era să-mi ardă una cu maiu' şi că-n felul ăsta s-ar crea o situație care-ar lămuri lucrurile.

Ea a avut dreptate. După ce şi-a-ncercat o dată puterile pe capu' meu, am părăsit Oklahoma.

Poanta e c-am să folosesc şi eu aceeaşi tehnică — cum se zice-n cercurile academice. Mă duc înapoi la Palm Springs c-un baros şi-am să le sparg indivizilor ălora capu', până când unu' din ei o să-nceteze de-a mă mai dribla şi o să-mi servească o bucată de adevăr gol-goluț.

Ş-acum, să-i dăm drumu'!

Capitolul VI
CHESTII MUIEREŞTI

În timpul zborului meu înapoi spre Palm Springs mă gândesc cum să procedez mai departe în afacerea asta. În primu' rând e un lucru sigur că n-are rost să pretind în continuate c-aş fi domnu' Selby T. Frayme din Mexic, de la Magdalena, pentru că mi se pare că toți indivizii care n-aş fi vrut să ştie că-s agent federal erau în cunoştință de cauză de foarte multă vreme. Acu-i cazu' să lucrez sub firmă proprie.

În ce-o priveşte pe Henrietta, cred c-o am cu destule la mână ca s-o fac să ciripească, fiindcă trebuie să-nțelegeți că deşi am o slăbiciune declarată pentru dama asta, niciodată n-am lăsat ea sentimentele mele personale să-mi stânjenească treburile, sau, în fine, nu prea mult, şi-n definitiv o femeie frumoasă nu-nseamnă nimic, pentru că-ntotdeauna cele mişto dau de bucluc.

Cred că dac-ai debarca o ciumă de muiere pe-o insulă în care-s adunați câteva sute de indivizi din categoria celor duri, nu s-ar întâmpla mare lucru; da' ia să plantezi o tânără domniță ca o garofiță-n mijlocul unei jungle şi mă prind că se va găsi cât ai zice peşte un individ care să organizeze o mare vânătoare de lei, numai ca să-i demonstreze cât e el de grozav.

As putea chiar să vă povestesc ce mi-a spus odată la Missouri un comis-voiajor, care era de părere că dacă n-ar exista femei pe lume, n-ar fi nici crime. Am discutat pe tema asta, iar după ce golise sticla de whisky pe jumătate şi a devenit sentimental, a mărturisit că, fie ce-o fi, el ar prefera să fie crime, numai *să existe* dame.

Soarta a vrut să i se facă voia, pentru că după vreun an jumătate o damă oarecare i-a crăpat capu' c-o cheie franceză, drept care nu i-a rămas altceva de făcut decât să predea caietu' de comenzi şi să facă un tur fără retur la cimitiru' local.

Cum s-o fi descurcând Henrietta cu indivizii ăia la fermă e tocmai ceva ce nu ştiu. Ăsta-i încă un lucru pe care trebuie să-l aflu, pentru că, sincer vă spun, mi se pare curios cum nu se dezlipeşte din locul ăsta, unde face pe amfitrioana şi unde un individ, care face pe grozavu' şi care-i fostul ei şofer, îşi permite s-o sărute. Poate că

Fernandez ăsta are vreo influență asupra Henriettei şi o constrânge să meargă la picior, ceea ce ar explica şi cuvintele ei, c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu el.

E ora opt când trag la hotelul Miranda House din Palm Springs şi sunt frânt de oboseală, da' cred c-am să mă pun pe treabă şi n-am să las să treacă nici o clipă care-ar putea să le dea vreun răgaz muşteriilor mei.

După ce-am făcut un duş şi-am mâncat, cer să mi se dea ferma la telefon şi-ntreb dacă doamna Aymes e p-acolo. Un individ la celălalt cap — şi-mi dau seama după felu' cum vorbeşte că-i Periera — mă-ntreabă ce vreau de la ea şi-i spun că-i treaba mea ce vreau de la ea şi dacă n-o cheamă la telefon pronto are să se trezească cu mine ş-un ciomag acolo, să-i învinețesc spinarea. După care se hotărăşte să se ducă după ea.

Nu trece mult ş-o aud pe Henrietta ciripind în telefon, ş-o-ntreb dacă ştie unde-i Maloney. Răspunde că da şi că-i p-acolo. Îi spun că-s tipu' care s-a dat drept Selby Frayme şi că nu sunt Selby Frayme ci agentu' federal Lemmy Caution şi că vreau să-l văd pe Maloney pronto şi c-ar fi mai bine dacă s-ar înființa urgent la Miranda House, pentru că vreau să vorbesc cu el.

Ea spune că-i în regulă şi pe la ora nouă seara Maloney îşi face apariția.

Îl iau sus la mine-n cameră şi-i dau un whisky.

— Ascultă, Maloney, îi spun, mi se pare că ții la Henrietta asta şi poate că n-ai vrea s-o vezi la ananghie, da-n clipa de față lucrurile se-ndreaptă-ntr-acolo. Cred că Henrietta ți-a spus cine sunt şi cu ce treburi am venit p-aici, aşa că nu mai e nevoie de alte explicații, dar aş vrea să-ți bagi bine-n cap următoarea socoteală. Când am

venit aici prima oară nu mă interesa cum a murit Granworth Aymes, dacă s-a sinucis sau dac-a fost muşcat de văduva neagră, căutam doar să dibuiesc o urmă în afacerea asta cu falsuri. Buuun. Dar acum cred că mă interesează grozav de mult cazu' Granworth, pentru că-ncep să văd o legătură-ntre cele două chestii.

De când am fost la New York am aflat o mulțime de socoteli care nu-s deloc în favoarea Henriettei. S-ar putea să fie adevărate şi s-ar putea să nu fie, da' sigur e că trebuie să bage bine de seamă, căci altfel...

Vezi, nu-i un lucru tocmai plăcut să fii acuzat de omor. Poate c-ar fi datoria mea să informez New Yorku' despre posibilitatea ca Henrietta să-l fi curățat pe Granworth, da' n-am s-o fac. N-am să fac lucrul ăsta dintr-un singur motiv, ş-anume pen'că nu m-ar ajuta cu nimic în afacerea asta cu falsurile şi asta-i treaba pe care vreau s-o lămuresc în momentu' de față. Dacă Henrietta l-a curățat pe Granworth, odată o să fie prăjită pentru asta: da' poate că n-a făcut-o şi dacă n-a făcut-o, atunci îi recomand să-şi dea drumu' la guriță şi să spună tot şi repede, că altfel s-ar putea trezi instalată pe scaunu' fierbinte şi se spune că damele se prăjesc la fel de bine şi tot atât de repede ea şi bărbații.

Buuun. Aşadar, iată primu' lucru pe care-ți cer să-l faci. Ai să te-ntorci la fermă ş-ai să stai de vorbă cu Henrietta, ş-ai să-i spui că pe la miezu' nopții voi veni şi eu acolo şi vreau să-mi dea o declarație şi c-ar fi mai bine să nu conțină decât adevăru'. Dacă voi avea impresia că-ncearcă să mă ducă sau s-ascundă ceva, află c-am s-o arestez pe loc ca persoană implicată în afacerea asta de falsuri, am să i-o predau lui Metts, şefu' poliției d-aici, ş-

am să dau la iveală tot ce ştiu despre legăturile ei cu moartea lui Grandworth. Iar dacă voi face asta, fii sigur că Henrietta are să aibă mult de furcă. Mă-nțelegi?

Dă afirmativ din cap. Priveşte plin de seriozitate.

— Te-nțeleg. Caution. zice. şi poți fi sigur c-am să-i recomand să nu-ți ascundă nimic. E singuru' lucru ce-i rămâne de făcut. Da-ți spun, continuă, că nu ea l-a omorât pe Aymes. Ea n-ar fi-n stare să facă aşa ceva. Ce...

— Las-o mai moale, Maloney, îl întrerup. Habar n-ai de nimic. Numai fiindcă ți s-au aprins călcâiele după dama asta îți închipui că n-ar putea să omoare pe cineva. Am cunoscut femei care duminica obişnuiau să meargă de două ori la biserică, ceea ce nu le-a împiedicat să-şi omoare tipii, aşa c-ai putea să mă scuteşti de-ncercarea asta de-a mă convinge cu argumentu' că Henrietta n-ar fi putut s-o facă. Asta-i ceva care-o priveşte direct şi personal. N-are decât să se apere singură.

Ridică din umeri şi-şi aprinde o țigară.

— Buuun, continui. Și-acum, uite o altă treabă pe care-ai putea s-o mai faci. Înainte de-a mă fi dus la New York am avut o discuție cu ea şi mi-a spus că s-ar putea *să fie silită* să se mărite cu Fernandez. Eu zic că treaba asta pe care mi-a spus-o e ciudată, deoarece am impresia că ține la tine. Poete că ai vreo idee despre chestia asta, hai?

Dă iar din umeri.

— Nu-nțeleg, zice. Ştiu doar atâta, că Fernandez şi Periera sunt granguri la fermă şi că-s un fel de asociați; s-ar putea ca Henrietta să-şi spună c-ar duce-o mai bine dacă l-ar lua pe Fernandez. Eu am intervenit numai când

am văzut c-o dirija şi-i făcea zile fripte. Mi-a părut oareşicum rău de ea şi cred că-i o femeie minunată.

Stă liniştit un timp, gândind în sinea sa. Apoi continuă:

— Acum, c-ai pomenit de chestia asta, zice, nici vorbă că Fernandez trebuie să aibă tupeu să-şi închipuie că Henrietta o să cadă pe bec pentr-un golan ca el. O fi vorbind corect, da-i neam prost.

— Un motiv în plus ca nici măcar să n-aplece urechea la un individ de teapa lui, spun. Ascultă, Maloney, spune-mi dacă i-ai propus să se mărite cu tine?

— Fireşte că da, îmi zice zâmbind; şi mi-a răspuns că se va gândi la asta. Cred că niciodată nu mi-a părut atât de rău pentru o femeie cât mi-a părut pentru Henrietta, cu atât mai mult cu cât e o fată minunată, care nu se văicăreşte-ntr-una când intră într-un bucluc, aşa cum fac muierile de obicei.

— Bine, Maloney, zic. Acum poţi pleca şi nu uita să-i spui că voi sosi pe la miezu' nopţii şi vreau s-aud de la ea ceva cu cap şi coadă.

Spune că-i în regulă ş-o roieşte.

Mă-nvârtesc pân' pe la miezu' nopţii când scot maşina ş-o iau spre fermă. Acolo găsesc lume puţină, lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi — în perioada asta a anului nu se prea găsesc mulţi oameni să-şi petreacă vacanţa p-aici, ba chiar mă mir de ce Periera nu-nchide localu' ăsta-n timpu' sezonului mort şi n-o şterge undeva, aşa cum fac cei mai mulţi dintre tipii de prin partea locului.

Orchestra cântă o bucată-ndrăcită şi câteva perechi îşi scutură ciolanele pe ring, în timp ce nişte orăşeni din

Los Angeles scapă caii la bar. Trec drept de-a curmezişul salonului, urc scările şi intru-n camera de sus, unde jocurile-s de obicei în toi.

Nu-i nimeni acolo în afara unui chelner, care face ordine, şi-l întreb pe individ unde-i birou' lu' Periera. Îmi arată una din camerele-nşirate de-a lungu' balconului, de cealaltă parte, deasupra uşii de la intrarea principală, şi mă-ndrept într-acolo. Deschid uşa şi intru.

Înăuntru îl găsesc pe Periera aşezat în spatele unui birou, bând whisky, şi pe Fernandez aşezat într-un colț, fumând. Când intru, amândoi mă măsoară c-o privire de gheață din creştet până-n tălpi.

— Ei, şefilor, zic, iată-mă-napoi; cum vă mai merg afacerile?

Periera ridică privirea c-un zâmbet urâcios.

— Toate-s en buna ordine, domnule Frayme, spune pe-un ton sarcastic.

— Lasă-te păgubaş, Periera, zic. Ştii prea bine că nu mă cheamă Frayme. Numele meu e Caution ş-am în buzunar o mică insignă pe care pot să v-o arăt dacă credeți că v-ar face plăcere s-o vedeți.

Fernandez se bagă.

— Ce naiba ne pasă nouă de insigna dumitale! spune. Cred că n-avem nici un motiv să ne agităm din cauza insignelor federale. Nu ne ai cu nimic la mână şi-n nici un caz nu ne plac sticleții.

— Ce vorbeşti?! îi zic. Nu mă miră că nu-ți plac sticleții şi mai ales mă prind că nu-ți place unu' care te-a atins la muzicuță aşa cum te-am pocnit eu ultima dată când te-am întâlnit. Cu toate astea, îi zic, aprinzându-mi o țigară, îți recomand să te stăpâneşti şi să fii politicos, ca

să nu mă văd silit să te mai altoiesc nițel. Unde-i Henrietta?

Zâmbeşte rânjit.

— E p-aici, spune. Stă afară pe verandă cu Maloney şi cu cât ai să isprăveşti mai repede cu atât are să-mi placă mai mult, pentru că mi se face greață când te văd.

— Ce părere ai?! zic. Ai să m-aştepți până mă-ntorc, şi deocamdată am să-ți spun ceva care-o să te-ajute să-ți treacă timpu' mai repede, Fernandez. Pregăteşte-ți o poveste valabilă ca să-mi explici ce cauți aici sub numele de Fernandez şi făcându-l pe grozavul când te cheamă de fapt Juan Termiglo ş-ai fost şoferu' lui Granworth Aymes de la New York, da' bagă bine de seamă să fie valabilă, altfel aş putea să te strâng un pic cu uşa, să văd ce-i cu mărturia mincinoasă pe care-ai depus-o la ancheta judiciară pentru stabilirea circumstanțelor în care-a decedat patronu' tău.

— Ai călcat cu stângu', copoiule, zice. Află că n-am depus niciodată vreo mărturie la ancheta judiciară, pentru că n-am ştiut niciodată nimic despre cineva c-ar fi fost undeva. În noaptea aia am fost acasă şi n-am văzut; nici urmă de Henrietta sau de altcineva. Ce părere ai despre asta?

— Nu-i rău, acritură, zic, da' tot te pun eu în ramă pentru ceva, Fernandez, aşa că fereşte-te dacă nu vrei să ți se facă iar greață.

Rânjeşte şi-şi aprinde o țigară. Nu-i lipseşte deloc tupeul.

Cobor scările, trec drept peste ring şi ies pe veranda laterală. Henrietta şade acolo, vorbind cu Maloney. E-mbrăcată c-o rochie albastră de seară, făcută dintr-un

material diafan, ş-arată ca o bomboană. Maloney îşi ia rămas-bun ş-o-ntinde.

Trag un scaun mai aproape şi m-aşez.

— Ei bine, Henrietta, zic, cred că Maloney ți-a spus cum stai şi vreau să ştiu ce-ai de gând?

Mă priveşte şi-n lumina lunii pot să-i văd ochii, a căror expresie aminteşte de-un zâmbet, ca şi cum ceva ar fi amuzat-o.

— Nimic altceva, domnule Caution, îmi răspunde, decât să-ți spun orice doreşti să ştii. Jim Maloney zice că dacă spun adevărul — totul va fi-n regulă, iar dacă nu — aş putea s-o pățesc. Să-ncep?

— Stai o clipă, drăguțo, îi zic, ş-ascultă-mă înainte de-a intra-n problemă. Nu ştiu ce se petrece p-aici, da' mi se pare că-i ceva cam ciudat şi nu prea pe gustu' meu, şi-s hotărât să descopăr toată tărăşenia. În ce mă priveşte — mie-mi place să discut cu oamenii liniştit şi frumos, fără ameninţări şi prostii — bine-nțeles când joacă cu cărțile pe față. Dacă nu, ei bine, atunci e treaba lor dacă dau de bucluc. Acum ia seama, Henrietta, la ce-ți spun. Tu eşti un exemplar deosebit şi țin la tine. Cred că mama natură te-a-nzestrat din plin şi poate că eşti conştientă de faptul ăsta, dar eşti la ananghie în afacerea aia cu obligațiunea falsă, cât şi-n treaba astălaltă, şi singuru' lucru ce-ți rămâne de făcut e să goleşti sacu', da' să nu uiți nimic. Şi dacă m-ai înțeles, acu' să-mi spui ce s-a-ntâmplat în noaptea când ai fost la New York şi te-ai întâlnit cu Granworth — noaptea-n care-a murit.

— Nimic mai uşor, domnule Caution, spune. Totu-i foarte simplu; mă tem numai că nu prea pot s-aduc dovezi. I-am scris lui Grandworth nişte scrisori în care-i

spuneam că doream să-l văd. Auzisem că se făcea de basm c-o femeie şi cu toate că-l suspectam de mai multă vreme că mă-nşală, n-am avut niciodată vreo dovadă concretă. Prea fericită n-am fost niciodată cu Granworth. Trăgea ia măsea, era irascibil şi adesea enervant de prost; dar când s-a procopsit cu banii aceia şi a spus că va trece două sute de mii de dolari în obligațiuni de stat pe numele meu, am crezut că poate va începe o viață nouă. Făcea proiecte în sensul ăsta pentru amândoi. A mers pân-acolo încât a contractat o nouă asigurare — o poliță cu rentă viageră plătibilă peste zece ani sau, în caz de deces, aşa fel aranjată încât, după cum spunea, să pot contempla viitorul fără griji. Îmi amintesc cum făcea haz despre faptul că societatea de asigurări insistase să introducă în poliță o clauză potrivit căreia plata ar fi suspendată în cazul în care el s-ar sinucide, fiindcă, după cum poate ştii, el încercase să-şi ia viața cu vreo doi ani în urmă, după o noapte de beție.

Începusem să cred că poate de data asta era serios. Mă aflam în Connecticut, la Hartford, unde stăteam la nişte prieteni, când am primit o scrisoare. Era nesemnată şi spunea c-aş face bine să-l supraveghez pe Granworth, care se dădea în spectacol c-o femeie, al cărei soț începea să reacționeze urât la treaba asta.

De obicei nu iau în seamă scrisorile anonime, dar i-am telefonat lui Granworth şi i-am spus despre asta. Nu şi-a dat nici măcar osteneala să nege faptele. N-a găsit de cuviință decât să fie grosolan. Atunci mi-am dat seama că anonima nu mințea şi i-am mai scris alte două scrisori în care-i ceream să decidă ce are de gând să facă şi-n cele din urmă l-am anunțat că am de gând să viu să-l văd şi

să reglez socotelile cu el.

— Stai o clipă, Henrietta, îi tai şiru'. Ce s-a-ntâmplat cu scrisorile alea? Ce-a făcut Granworth cu ele?

— Nu ştiu, spune. După moartea lui, când mi-a telefonat Burdell şi m-am dus la New York, le-am văzut aruncate pe biroul său laolaltă cu multe alte hârtii. Am avut de gând să le iau şi să le distrug, dar eram atât de necăjită şi amărâtă atunci, încât am uitat.

— Bine, zic. Dă-i 'nainte.

— M-am dus la New York, continuă ea, ş-am ajuns devreme în seara zilei de douăşpe ianuarie. Nu m-am dus acasă, la apartamentu' nostru. L-am chemat la telefon pe fecior şi l-am întrebat unde se află soțul meu. Mi-a răspuns că e la birou. L-am chemat apoi pe Granworth la birou şi mi-a vorbit. Mi-a spus că tocmai primise ultima mea scrisoare, a treia, şi că va sta de vorbă cu mine în seara aceea.

Mi-a cerut să ne-ntâlnim la o cafenea din oraş. M-am dus acolo şi după puțin a venit şi el cu maşina. Era cam nervos şi părea puțin afumat. Am discutat situația şi mi-a spus că n-are intenția să renunțe la femeia aia. I-am răspuns că dacă nu renunță, mă despart de el. Atunci el mi-a zis că dacă-l divorțez, va părăsi mai degrabă țara decât să-mi plătească pensie alimentară. Era furios şi ochii-i scăpărau de mânie, iar când a-ncercat să-şi bea cafeaua, aproape că nu putea să-şi țină ceaşca, atât tare îi tremurau degetele.

I-am spus că nu avea de ce să mă preocupe grija pensiei alimentare, întrucât îmi rămâneau cele două sute de mii de dolari în obligațiuni ce mi le trecuse pe numele meu. O clipă am crezut că-nnebuneşte de-a binelea, într-

atât era de furios. Apoi, după câtva timp mi-a spus c-ar fi mai bine să mă-ntorc la Connecticut pentru opt-zece zile şi că va reflecta şi-mi va scrie, iar până la urmă vom lua o hotărâre oarecare. Dar mi-a spus răspicat că dacă am divorța, viața sa ar fi ruinată şi ar sfârşi cu tot şi cu toate.

M-am înapoiat direct la gară şi am plecat la Hartford. După două zile, Langdon Burdell mi-a telefonat că Granworth îşi luase viața. Mi-am făcut reproşuri amarnice. M-am gândit că poate eram vinovată de moartea lui; că poate-ar fi trebuit să găsesc altă cale de rezolvare a situației.

M-am înapoiat imediat la New York, dar când am sosit, ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului era terminată. Langdon Burdell mi-a spus că dăduse instrucțiuni personalului de serviciu să nu sufle nici un cuvânt despre faptu' că fusesem la New York în noaptea aceea: că dacă s-ar fi menționat acest fapt poliția ar fi devenit, probabil, sâcâitoare şi m-ar fi luat la întrebări. Burdell declarase la anchetă că mă aflam atunci în Connecticut. I-am fost recunoscătoare pentru asta.

Am rămas la New York o bucată de vreme, în care timp afacerile lui Granworth au fost lichidate. În testament lăsase scris că doreşte ca Burdell să-i continue activitatea, preluând afacerea şi birouri, şi mai erau instrucțiuni cu privire la anumite datorii, inclusiv ipoteca destul de serioasă ce greva ferma Altmira — unde Granworth construise conacul cu ani în urmă — toate urmând să fie plătite din suma recuperată de la asigurarea sa.

Dar societatea de asigurări a refuzat să plătească, pe baza clauzei privind sinuciderea, iar Periera, ca deținător

al ipotecii cu care era grevată ferma Altmira, n-a putut să-şi recupereze banii. Dacă Periera n-ar fi fost atât de scârbos în chestiunea asta, l-aş fi despăgubit — sau aş fi-ncercat s-o fac — în contul obligațiunilor ce-mi fuseseră predate şi erau proprietatea mea personală, pentru ca mi le dăduse Granworth.

Restul istoriei îi cunoşti. Când mi s-au terminat banii pe care-i aveam aici la cont, am dus una dintre obligațiuni şi am încercat s-o schimb la bancă. Mi-au spus că era falsă, la fel ca şi restul obligațiunilor de altfel. Atunci am rămas pe geantă. Nu mai aveam nici un fel de resurse şi Perriera mi-a îngăduit să rămân în continuare la fermă în schimbul serviciilor mele de amfitrioană.

Asta-i povestea, domnule Caution. Acum câtăva vreme, Fernandez — pe care de fapt îl cheamă Juan Termiglo şi a fost şoferul nostru — m-a cerut în căsătorie. Se pare că a făcut un fel de tovărăşie cu Periera. Când i-am râs în nas, mi-a spus că s-ar putea să-mi treacă pofta de râs dacă poliția ar afla că mă certasem cu soțul meu cam cu o oră înainte de moartea sa, iar când am descoperit că obligațiunile erau false, mi-a cerut din nou să-l iau şi practic a lăsat să se-nțeleagă că singuru' lucru pe care l-aş putea face să mă pun la adăpost ar fi să mă mărit cu el şi să mă asigur în felul acesta că şi restul personalului nostru de serviciu va continua să fie mut.

— Foarte bine, Henrietta, zic. Dacă ăsta-i adevăru', povestea nu-i rea, şi dac-ai fabricat-o, e tot bună. Mai spune-mi doar un mic amănunt: cine era dama aia cu care se afişa Granworth?

— Habar n-am, spune ea privind în zarea deşertului, dar oricine-ar fi fost, sigur era vorba de nevasta celui

care-a scris anonima.

— Cum ți-a venit ideea asta? întreb.

— De aia, zice, fiindcă scrisoarea era de mână şi scrisul avea trăsături masculine. Într-un loc unde respectivul scrisese cuvintele „această femeie" am observat o ştersătură. Nu era o ştersătură bine făcută şi examinând-o cu lupa am putut descifra cuvintele „Soția mea". Se vede că avusese de gând să se refere la nevastă-sa şi se răzgândise.

— Ai scrisoarea? întreb.

— Mă tem c-am pierdut-o, spune.

Mă ridic.

— Bine, cucoană, îi zic. Sunt dispus să cred povestea pe care mi-ai spus-o, pentru că-ntotdeauna acord crezare unei femei frumoase — o singură dată! Dacă-i adevărat, bine, atunci e-n regulă, şi dacă nu-i, mă prind c-am să te descopăr undeva. N-o şterge şi nu-ți chinui creierii prea mult. S-ar putea să izbucnească ceva în scurt timp, da-n momentu' de față afacerea asta mi se pare-ncurcată.

Mă priveşte parcă zâmbind. Ochii-i strălucesc şi din toată ființa ei emană un fel de insolență care-mi place. Cred că Henrietta asta are tupeu, nu glumă!

— M-ai înfundat, nu-i aşa? spune. Mi-am dat seama din capu' locului că tot ce zici şi tot ce faci n-are decât un singur scop, să mă implici în afacerea asta cu falsurile. Poate c-are să-ți vină pe urmă ideea să mă acuzi că l-am omorât pe Granworth. Nu-i de glumit cu dumneata, domnule Caution.

— Chiar aşa, bombonico, îi spun. Un tip cu care se poate glumi nu-i bun de nimic. Pe tine te consider extra. Cred că nu mi-a fost dat să văd multe femei în genu' tău.

Eşti de soi — da-nțelegi ce vreau să spun — şi-mi place cum te mişti şi vorbeşti. Într-un fel, îmi pare rău că ții atâta la Maloney; poate dac-ați fi fost în alte relații mi-ar fi plăcut să am alături o femeie ca tine. Da' vezi bine că nu sunteți, iar eu am o misiune de îndeplinit pe care-o voi duce la bun sfârşit chiar dacă ție nu-ți place. La revedere şi pe curând.

O-ntind pe scările verandei şi ocolesc clădirea ca să-mi iau maşina pe care-o lăsasem în spate. Sunt atât de obosit încât aproape văd dublu şi socot c-am să-nchei pe ziua de azi ş-am să mă-napoiez la hotel să trag un pui de somn.

Am lăsat ferma cu vreo şapte kilometri-n urmă şi trec printr-un loc in care şoseaua se-ngustează şi unde pe-o movilă aflată dincolo de şosea, în fața unui tufiş, creşte un copac din ăia care se văd prin deşert — când, cineva trage-un foc asupra mea. Glonțu' loveşte volanu', ricoşează şi iese prin parbriz.

Instantaneu îmi vine ideea să-ncerc o figură tare. Mă las pe frână, virez brusc volanu' şi bag maşina-ntr-un boschet de cactuşi, ca şi cum aş fi fost împuşcat. Apoi mă prăbuşesc peste volan şi-l fac pe mortu' c-un ochi deschis.

Aştept aşa câteva minute, da' nu se-ntâmplă nimic. Apoi, dincolo, de partea cealaltă a pâlcului de tufişuri, văd că cineva se mişcă. Cum iese-n loc deschis, încep să-l urmăresc. Fuge cât îl țin picioarele şi e un individ care ştie s-o ia la sănătoasa. Îl las să scape, pentru că mi-a venit altă idee. Mă-ntorc la maşină, o scot pe şosea şi-i dau bătaie. Merg direct înapoi la fermă şi-ntreb dacă Fernandez e acolo. Mi se răspunde că nu-i şi că poate nici

nu-şi va face apariţia-n seara aia. Îl găsesc pe Periera şi-l întreb unde locuieşte Fernandez. Îmi spune că are o căsuţă, nu departe, pe şoseaua spre Indio. Identific locu' şi pornesc acolo pronto.

În timp ce gonesc pe şoseaua spre Indio, mă gândesc că deşertul ăsta-i un loc sinistru în care se petrec destule lucruri. Tipii ăia care nu mai contenesc vorbind despre spaţiile largi şi deschise ar face bine să-şi schimbe părerea despre deşerturi, dacă le-ar frecventa mai des.

Deodată mi s-arată şi bârlogul ăsta. E-o căsuţă albă, aşezată la vreo cincizeci de metri de la şosea. Împrejmuită c-un gard alb şi cu pietre albe. Opresc maşina la marginea şoselei şi mă-ndrept agale către căsuţă. Lângă uşă-i o fereastră prin care privesc înăuntru şi-l văd pe Fernandez aşezat la o masă, fumând o ţigară şi bând whisky singur-singurel.

Bat la uşă şi, după un timp, vine ş-o deschide.

— Ce doreşti, copoiule? zice

— Intră şi ţine-ţi fleanca, Fernandez, îi zic. Să ştii că pentru mine nu eşti decât un împuţit ordinar şi dacă-mi faci vreun pocinog, am să te-ating de să mă ţii minte.

Se duce-n casă şi-l urmez. Îmi împinge un scaun pe care m-aşez ş-arunc un ochi de jur-împrejur.

Căsuţa-i destul de agreabilă. E mobilată cu confort şi peste tot sunt sticle de băutură. Aprind o ţigară şi-l privesc pe Fernandez.

Stă în faţa căminului şi se uită la mine. E un individ infect şi cred că mi-ar place să-i ard una cu vătraiu' peste mutră, aşa numai ca să nu-şi mai închipuie că-i un tip atât de grozav.

Pentru felu-n care gândesc să conduc ostilităţile am

un plan. Aş jura că n-a existat niciodată un tâlhar care să nu cadă la-nvoială dacă simte c-ar avea ceva spuză de tras pe turta lui.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi se pare că nu prea mă bucur de simpatie p-aici. Mai adineauri, când mă-ntorceam la Palm Springs, un individ a-ncercat să mă facă cioburi, da' nu se pricepe destul de tare la meserie şi n-a reuşit decât să-mi scoată o aşchie din volan şi să-mi crape parbrizu'. Presupun că nu ştii mai mult decât un prunc despre treaba asta, Fernandez?

Mă priveşte c-un aer surprins.

— Doar nu mă crezi chiar atât de prost, că nu-s, zice. Ce-aş realiza dac-aş încerca să-ți scurtez zilele? Poate vrei să-mi explici dacă poți.

— N-am cum să ştiu, îi spun, da' e cineva p-aici care-mi poartă sâmbetele — s-ar putea să fie Periera.

— Nici p-asta n-o-nțeleg, zice. Ce l-ar face pe el să vrea să te curețe?

— N-am cum s-o ştiu nici p-asta, zic. Totuşi, nu mă-nnebunesc după tipii care trag în mine şi doar atâta vreau să ştiu, cu cine ții, aşa că fă bine şi cască urechile.

Mă servesc din wiskyul lui.

— Mulțumesc pentru băutură, zic. Ş-acum ia seama la socoteală. Presimt că foarte curând am să pun cuiva cătuşele p-aici ş-am să te las să ghiceşti de două ori cine-o să le poarte. Şi ca să nu-ți mai omori creierii, îți spun eu — mititica de Henrietta. Femeia asta mi se pare cu totu' şi cu totu' curioasă şi cred că ştie de-o mie de ori mai multe despre moartea lui Granworth Aymes decât îşi închipuie o grămadă de oameni. Asta-i în regulă. Da' principalu-i următoru'. Se pare c-ar fi o damă care se

ținea de capu' lui Granworth, iar bărbatul ăsteia e presupusul autor al unei scrisori anonime către Henrietta, în care-o pune la curent cu zburdălniciile soțului ei şi-i cere să ia măsuri. Ei bine, povestea poate să fie adevărată, da' tot aşa de bine poate să nu fie.

Acum aud că ții morțiş s-o iei pe Henrietta. Nu-mi dau seama cât eşti de sincer în dorința asta, da' ştiu un singur lucru, ş-anume c-ai fost şoferu' soților Aymes şi că-n calitatea asta mergeai cu Granworth peste tot, aşa că dac-ar fi fost încurcat c-o femeie, tu ai fi-n măsură să ştii cine era...

— Am ținut cu Henrietta, spune, şi m-am oferit s-o iau in căsătorie când ajunsese pe geantă şi-şi pierduse prietenii, da' poate că după afacerea asta cu obligațiunile false mi-am cam schimbat părerea. Nu zic că n-ar fi o bucățică atrăgătoare, continuă, da' nu cunosc tipu' care s-ar însura c-o femeie ştiind că-i amestecată-n afaceri de falsuri si care va trebui s-apară, probabil, în fața unui tribunal sub învinuire de omor. Nu ține figura.

Măresc viteza-n circuitele creierului pentru că situația asta-i grozav de interesantă şi cere gândire rapidă. V-amintiți, probabil, că Burdell îmi spusese c-a ținut cu Henrietta până când a bănuit-o de amestec în falsuri şi uite înc-un individ care s-ar fi zis că moare de nerăbdare s-o ia de nevastă, şi-mi pune aceeaşi barbă. Face impresia că indivizii ăştia-s vorbiți, nu vi se pare?

— I-ascultă, Fernandez, zic. Lucrurile stau cam aşa. N-ar fi nici o greutate pentru mine să aflu dacă Aymes umbla c-o femeie. Pentru asta trebuie să pun numai la treabă pe băieții din New York, da' socot c-ai putea să mă scuteşti de oboseală. Am să-ți ofer un târg, deşi nu fac

des învoieli cu lichele de teapa ta, şi uite-n ce constă tîrgu'. Vreau să-mi spui adevăru-n legătură cu femeia asta cu care se zice că umbla Aymes şi vreau să ştiu ce se petrecea. Dacă eşti de acord, toate-s în regulă. Dacă nu, te arestez pe loc pentru tentativă de ucidere a unui agent federal, fiindcă-s convins că tu eşti individu' care-a tras în mine mai încolo, pe şoseaua spre Palm Springs.

Ochii stau să-i sară din cap.

— Stai, ascultă, Caution, zice. Nu poți spune aşa ceva. Mi-e uşor s-aduc vreo şase băieți care să jure c-am fost împreună cu ei toată noaptea. Ş-apoi crede-mă c-aş fi fericit să-ți spun orice doreşti să ştii.

— E-n regulă, zic. Da' mai ascultă şi povestea asta.

Apoi îi spun istoria pe care mi-a servit-o Henrietta. Stă liniştit, fumând şi ascultând. După ce-am terminat, începe să comenteze.

— După părerea mea, te duce de nas, spune rânjind. E la mintea cocoşului că de vreme ce ştii că ea fusese în noaptea aia la New York, era obligată să aibă o poveste pregătită, ca să justifice faptu' c-a fost acolo. Dacă n-ar avea un motiv, atunci face impresia c-ar fi venit de la Connecticut cu vreun alt interes pe care ea nu vrea ca tu să-l cunoşti — ca, de pildă, să-l curețe pe bărbat-su Aş zice că ea a născocit povestea aia despre cealaltă damă.

Circulam mult cu Aymes, continuă. Îl duceam peste tot prin oraş şi avea dame în toate părțile, dame obişnuite, da' nu era nimic deosebit în treaba asta. Nici una nu-l preocupa în mod special. Nici vorbă; erau o grămadă şi, dacă vrei, pot să-ți pregătesc o listă-ntreagă. Da' cred că ți-ai pierde vremea.

— E-n regulă, zic. Acum ia seama, Fernandez. N-a

trecut o oră de când un individ m-a luat în cătare ş-a-ncercat să mă curețe. Individul ăsta ai fi putut să fii tu, sau ar fi putut să fie Henrietta. sau Maloney, sau Periera. Ei bine, c-o vorbă academică, de dragu' argumentului, am să zic c-ai fost tu.

Strecor mâna sub haină, scot automatu' din tocu' de umăr şi-l îndrept asupra lui.

— Ascultă, iubitule, zic. Am reputația că nu ştiu de glumă şi n-am să glumesc nici cu tine. Dacă-ncerci vreo prostie, te găuresc. Pe urmă am să spun că tu ai încercat să mă cureți ceva mai devreme-n seara asta; că te-am urmărit pân-aici ca să te arestez şi c-ai încercat înc-o dată să mă nimereşti, după care te-am împuşcat şi te-am omorât definitiv şi pentru totdeauna — şi cum ți-ar place asta?

Stă pironit şi observ cum încep să-l treacă sudorile.

— Şi dacă preferi să nu-ți fac figura asta, îi zic, ai să-mi spui numaidecât cum o cheamă pe dama cu care se distra Aymes. *C-a existat o damă e sigur, şi vreau să ştiu cine era.* Dacă nu te hotărăşti să-mi spui cine-a fost şi unde locuieşte, da' pe loc, până n-apuc să număr zece, să ştii că-ți golesc tot încărcătoru-n mațe. Lămurit?

Nu spune nimic. Încep să număr.

Când am ajuns la nouă ridică mâna. Broboane de sudoare îi acoperă fruntea şi văd că-i tremură mâinile.

— E-n regulă, zice. Ai câştigat. Numele damei e Paulette Benito şi stă-ntr-un loc numit Sonoyta, imediat cum treci frontiera din Arizona în Mexic.

— Aşa, îi zic, punând pistolu-napoi în toc.

Mă ridic.

— Te voi revedea-n curând, Fernandez. glumesc eu,

şi-n timp ce voi fi plecat, ,bagă de seamă să nu faci ceva ce nu ți-ar conveni să afle mă-ta.

Capitolul VII
CHESTII CU GREŞELI

Merg înapoi, la fermă.

Pe drum reflectez intens. Mă gândesc că individul ăsta, Fernandez, ştie cu mult mai mult decât lasă să să vadă. Socot c-a scăpat informațiile astea despre damicela Paulette Benito numai fiindcă i-a fost frică să nu-l împroşc c-un buchet de focuri şi nici chiar atunci nu cred c-ar fi spus adevăru', dacă n-ar fi crezut că-n orice caz ştiu ceva despre o damă.

Da' mă interesează foarte mult felu-n care individul ăsta încearcă să discrediteze povestea Henriettei cu privire la existența unei alte femei. E sigur ca moartea că Fernandez lucrează mână-n mână cu Burdell la vreo-nscenare pe care-au combinat-o, da' unde vor s-ajungă — să mă picați cu ceară dacă ştiu.

Şi de un' să ştiu eu dacă Fernandez, cu Burdell, cu Henrietta şi cu Maloney nu sunt mână-n mână? Am cunoscut ş-al' dată escroci care-au montat înscenări bune şi dacă stau să mă gândesc, nu ştiu nici acu' mai mult despre afacerea asta decât atunci când am luat-o-n primire. Pe parcurs lucrurile s-au complicat cu oameni şi chestii noi, care-au sporit încurcătura.

Un lucru le depăşeşte însă pe toate c-un cap. Atât Langdon Burdell cât şi Fernandez vor să mă facă să cred

că Henrietta l-a curățat pe Granworth. Tot ce-au făcut ş-au zis e calculat ca să-mi dirijeze creieru' să lucreze-n sensul ăsta. Ce-or fi urmărind?

Cred că va trebui să m-apropii de dama asta, Paulette Benito. Am impresia că va fi-n stare să-mi spună mai multe despre Granworth Aymes decât oricare altu'. Dacă ea o femeia de fusta căreia se ținea si dacă fusese destul de legat de ea ca să-i dea paşaportu' unei dame de clasa Henriettei de dragul ei, atunci e sigur că trebuie să fi găsit la ea ceva ce le lipseşte altora. Trebuie să fie grozavă ş-aş zice că Granworth n-avea secrete față de ea.

Presupun c-ați observat şi dumneavoastră că un tip stricat se autoamăgeşte-ntotdeauna că tipa de care se leagă e dintre cele bune, da' una peste alta-ntotdeauna se dă la vreo damicelă căreia-i umblă cam aceleaşi idei prin cap ca şi lui. Treaba asta o face pentru că ea-i vorbeşte-ntotdeauna acelaşi limbaj şi crede-n acelaşi fel de lucruri ca şi el. Poate că Henrietta-l făcea pe Granworth să simtă că nu merită nici două parale, tocmai fiindcă ea era cu-atât mai bună decât el, ş-atunci o-ntinde şi se combină cu Paulette asta, care ştie cum să-i cânte-n strună. În nouă cazuri din zece, cine s-aseamănă, s-adună.

Mi-amintesc de-o tipă cu ifose din Minnesota. Babacu' ei a vrut s-o-mperecheze c-un june papă-lapte cu biblia-n mână de prin partea locului, da' ea nici să n-audă. Într-o seară pleacă d-acasă şi fuge c-un cavaler al pistolului, care-n cele din urmă e suit pe scaun şi fript pentru omor. Dup-aia se-ntoarce acasă şi se mărită cu tânăru' bisericos în cea mai desăvârşită linişte sufletească. Cred că dacă n-ar fi fugit cu individu' cellalt, n-ar fi fost în stare să-l aprecieze pe studiosu' biblioman.

Şi mai am o idee, care mi-a intrat în cap şi parcă-i bătută-n ţinte. Ideea asta e că Burdell şi Fernandez şi toţi ceilalţi, care-s pe blat cu ei, s-au aşteptat s-o bag încă de mult pe Henrietta la zdup. În definitiv am dovada că fusese-n noaptea aia la New York. Sunt îndreptăţit să presupun că ştia ceva despre falsuri şi majoritatea oamenilor ar fi implicat-o încă de mult — cel puţin ca martor principal.

Şi motivu' pentru care n-am făcut-o e tocmai din cauza acestei idei: că ei s-aşteaptă s-o fac; numai că eu sunt omu' care nu face niciodată ceea ce alţii aşteaptă. Ăsta-i şi motivu' pentru care i-am spus lui Fernandez povestea pe care mi-o istorisise Henrietta. Am vrut să văd ce reacţie o să declanşeze la el şi cu certitudine matematică pungaşu-ncepe s-o combată, cu toate că — dacă cele spuse de el mai-nainte erau adevărate — el nu ştia nimic despre ceea ce se-ntâmplase-n noaptea aia la New York, pentru că nu se mişcase d-acasă.

Trag în spatele fermei şi ocolesc pe jos până la intrarea principală. E-o noapte admirabilă, fierbinte ca iadu', iar lumina lunii e-atât de puternică încât vechii pereţi de chirpici strălucesc ca argintu' ş-aruncă umbre peste tot locu', împrumutând peisajului un caracter de basm.

Păşesc înăuntru şi văd că vreo câteva lumini sunt stinse. Când ajung în salonu' mare văd că orchestra tocmai îşi strânge instrumentele, iar la mese nu mai e nimeni. Ridic privirea pe scări şi văd un tip c-o damă dispărând în camera unde se fac jocurile de obicei, ceea ce mă face să cred că poate Periera a aranjat nişte partide-n seara asta.

Chiar în momentul ăla-l văd. Iese din cămara care-i în spatele barului, ridică clapa tejghelei şi se-ndreaptă direct spre mine.

— Domnule Caution, spune. En sera asta avem un mic joc — nu este prea mare. Ştiu che nu este legal, dar cred che nu aveți nimic encontra, ei? Nu va supara?

— Nicidecum, zic. Sunt agent federal, nu copoi din Palm Springs şi nu-i treaba mea să port grija celor care calcă legile statului împotriva jocurilor de noroc. Poate că voi urca să privesc nițel.

Îmi zice vă mulțumesc foarte mult şi are-un aer atât de satisfăcut de parcă i-aş fi dat o mie de dolari. V-am mai spus o dată că nu-mi place Periera ăsta nici cât negru sub unghie. E-un individ periculos şi din partea mea l-aş cârpi cu plăcere oricând, da-n momentu' de față am chef să le cânt în strună. Vreau ca toți ăştia să creadă că, orice-ar face, vor scăpa basma curată, că eu nu-s un mare prost ş-o gură spartă, lipsit de minte, pentru că-n felul ăsta socot că, mai devreme sau mai târziu, cineva o să facă vreo chestie care să-mi dea o idee de exploatat.

Aşa că urc lento scările şi intru-n salonu' de joc. E acolo o gaşcă-ntreagă. Maloney şi Henrietta, şi alți vreo şase-şapte tipi şi câteva dame. Unu' dintre chelneri serveşte băuturi alcoolice, în timp ce la masa mare jocu' de bacara e-n toi, iar la masa din mijloc se pregătea să-nceapă pocheru'.

Nu mă fixez nicăieri, ci iau un whisky sec şi doar mă uit. Henrietta joacă la masa de pocher — se vedea cât colo că joacă în contu' casei, iar Maloney şade-n spatele unei stive de fise şi arată satisfăcut. Poate că de data asta câştigă. Periera umblă de colo până colo, c-un aer

cumsecade şi binevoitor. De fapt e o seara plăcută şi liniştită pentru toți cei în cauză. Fernandez nu-i nicăieri şi socot că stă departe, în căsuța aia grozavă a lui, pradă exercițiu de gândire liniştită.

Şi la ce s-o fi gândind? Cred că s-o fi gândind la dama aia, Paulette Benito, despre care mi-a vorbit.

În primu' rând trebuie să-nțelegeți că el mi-a vorbit despre tipa asta pentru că era cuprins de-a binelea de spaimă şi credea că l-aş fi ciuruit dacă n-ar fi răspuns la ofertă. Când am scos pistolu' şi l-am îndreptat asupra lui, cred că i se muiaseră mădularele de spaimă. Şi motivu' pentru care l-am scos e tocmai faptu' că ştiam că-n afară de Henrietta mai *era* o femeie-n afacerea asta. Întotdeauna m-a urmărit ideea asta şi m-a urmărit pentru că Burdell, care-ntotdeauna a vorbit mult, nici măcar n-a pomenit c-ar mai fi fost vreo altă damă sau nu. Nici chiar atunci când încerca să mă facă să cred că Henrietta luase de pe birou' lui Granworth Aymes scrisorile tocmai pentru ca nimeni să nu afle că erau ale ei, nu l-am auzit niciodată spunând dacă fusese îndreptățită sau nu să le scrie.

Dacă n-ar fi fost, cu alte cuvinte, dac-ar fi ştiut că nu există o altă femeie-n afacerea asta, ar fi putut s-o

spună chiar atunci. Da' n-a suflat nici o vorbă despre dama care-a făcut-o pe Henrietta să vină la New York şi ăsta-i unu' din motivele pentru care-am crezut că Henrietta spune adevăru'.

De asta am socotit să-l iau pe Fernandez prin surprindere, şi s-a prins. Trebuie să-nțelegi că ultimu' lucru pe care l-a aflat Fernandez de la Burdell a fost din convorbirea aia telefonică, când i-a spus că fusesem la

birou' lui Burdell şi recepţionasem toate balivernele pe care mi le turnase-n urechi şi le crezusem. Nici unu' din ei nu şi-a dat seama c-am reuşit să obţin interceptarea convorbirii lor.

Acu' mai e înc-un lucru: Fernandez îmi spune că s-a gândit să se-nsoare cu Henrietta, da' că s-a lăsat păgubaş. Totuşi, când Burdell l-a chemat la telefon, i-a spus lui Fernandez să-i dea-nainte cu afacerea asta matrimonială. Fernandez se preface că s-a răzgândit pe chestia asta şi mi-o declară fiindcă i se pare c-am s-o-nhaţ pe Henrietta, da' tocmai când îşi bagă ideea asta-n cap şi crede că totu' merge strună, se trezeşte jucat şi c-un pistol sub nas, cu care storc de la el povestea aia despre cealaltă damă.

Aşadar, pot să mă bazez cu siguranţă pe-un lucru, ş-anume că atunci când mă voi duce s-o văd pe Paulette Benito — şi nu-ncape-ndoială c-am să dau ochii cu dama asta — ea mă va aştepta bine pregătită. Mă prind pe-un whisky sec contra tuturor cantităţilor de bere din Brooklyn că Fernandez sau altcineva o va preveni că mi s-a pomenit de numele ei şi că se poate aştepta ca micu' Lemmy să vină s-adulmece p-acolo. Ei bine, poate c-au nimerit-o cu asta, numa' c-am s-adulmec într-un fel la care nu se vor aştepta.

Personal, cred că indivizii care trag sforile-n afacerea asta fac o mare greşeală, ş-am să vă spun eu care. Greşeala lor e că pun accentu' prea mult pe moartea lui Granworth Aymes. Ei consideră evident că, dacă decesul ăsta poate fi pus în spinarea cuiva şi încadrat la „omor", eu am să cred că, oricine l-ar fi săvârşit, va răspunde şi pentru falsuri. Ei se-ncăpăţânează să creadă că ideea

asta le oferă calea cea mai uşoară pentru a scăpa de afacere. Numai că în privința mea au greşit-o. Pen'că eu niciodată nu merg pe căile cele mai uşoare; şi dac-am marcat un punct în câteva cazuri grele din trecut, e tocmai pentru că nu mă dau bătut şi stau de vorbă cu oamenii fără ca să mă las impresionat de mersu' lucrurilor. Am descoperit că-i grozav să stai de vorbă cu nişte oameni care pot fi certați cu legea, în special dacă le spui adevăru'. Mai devreme sau mai târziu vor încerca o figură foarte tare ce nu va rezista la verificare, ş-atunci ai pus mâna pe-un fir.

Şi după cum v-am mai spus înainte, principala problemă de care mă ocup e treaba cu falsurile. Chestia decesului nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Am să vă spun de ce. Tipii mor întruna sau reuşesc să se lase omorâți într-un fel sau altu' şi-i bine să pui mâna pe indivizii care poartă vina. În acelaşi timp un tip ca Aymes în plus sau în minus n-are prea mare importanță da' o mare organizație de falsificatori contează enorm şi cred că individu' care-a putut fi destul de bine organizat ca să tipărească obligațiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari merită puțină atenție din partea Unchiului Sam. Chiar dacă Henrietta a cumpărat obligațiunile alea false de la vreo bandă de falsificatori, sau a comandat să-i fie confecționate, judecata rămâne-n picioare. Trebuie să-i prindem, pentru că lucrează mult prea bine. Până şi directoru' băncii era cât pe ce să se lase păcălit, iar Metts mi-a spus că n-a văzut niciodată o lucrătură atât de grozavă.

Arunc o privire spre Henrietta şi-i zâmbesc. Tocmai câştigase un pot şi greblase vreo cincizeci de dolari. Îmi

răspunse c-un zâmbet prietenos şi cum o privesc pe dama asta, care şade-acolo zâmbind, în timp ce cu degetele ei drăguțe adună fisele, simt o plăcere clasa-ntâi.

Vă spun că-i o bucățică excepțională. Pe umeri poartă un fel de mantou mic şi vaporos. E făcut din şifon sau aşa ceva şi ori de câte ori îşi mişcă brațu', merită să priveşti.

Se ridică. Apoi îi dă fisele lui Periera şi tipu' i le plăteşte dintr-un teanc de bancnote pe care le scoate din buzunar, în timp ce ea se uită la Maloney. Acesta ridică privirea curios, ca şi cum ar întreba-o dacă doreşte ceva, iar ea dă uşor din cap ş-aruncă repede o privire-nspre mine, ca şi cum ar fi vrut să spună că doreşte ca el să stea la o parte, pentru c-ar avea alte gânduri în legătură cu mine sau ceva-n genul ăsta. Eu mă prefac că privesc jocu' şi că n-am observat nimic.

Apoi ea vine către mine.

— Mă-ntreb dacă domnul Lemuel H. Caution, asul detectivilor, e dispus s-ajute o femeie la nevoie şi s-o conducă acasă, spune. Sau poate că-i prea ocupat?

Am priceput. Când Maloney a ridicat privirea, de fapt a fost un fel de-a-ntreba dacă s-o conducă acasă, iar ea i-a făcut semn c-avea de gând să-mi ceară mie acest serviciu. Cred că intenționează să-ncerce ceva.

Îi răspund c-un zâmbet până ta urechi.

— Fără-ndoială, Henrietta, zic, şi nici măcar n-am să-ți cer să umbli pe jos. Doreşti să te duc cu maşina la ferma aia unde locuieşti?

Spune că da şi le urez tuturor noapte bună, apoi cobor scările-n urma ei. Aşteaptă la intrarea principală până când aduc maşina din spate, se urcă ş-o pornim.

Pe cer e o lună ca la teatru, şi când pornesc maşina se produce un curent de aer care-mi aduce un iz de parfum de garoafe cu care se dă ea, şi-ntotdeauna am avut o slăbiciune pentru garoafe. Numai că nu un parfum greu, ci unu' plăcut şi suav, dacă pricepeți ce vreau să apun. Îmi aminteşte de noaptea când i-am percheziționat camera şi m-a izbit pentru prima oară aroma asta. Mi-aduc aminte de şiru' de pantofi şi cizme de călărie şi deodată-mi vine o idee straşnică. Îmi vine ideea c-a început să mă intereseze mult prea mult dama asta şi c-aş face mai bine să mă feresc, ca să nu cad pe bec tocma-ntr-un moment când sunt pe punctul de-a face o captură.

Şi asta, trebuie să vă spun, e una din puzderia de necazuri pe care trebuie să le-ndure un copoi. Orice fel de polițist, fie federal, de stat, sau local, are de furcă-ntotdeauna cu dame grozave. De ce? Păi, pentru că-ntotdeauna damele grozave-s alea care se bagă-n încurcături. Ce, ați auzit vreodată de vreo damă urâtă amestecată într-o chestie oarecare? Căci, dacă omu' are-o slăbiciune pentru o linie elegantă, o voce plăcută, ş-o pereche de glezne sculptate cu finețe, e clar ca bună ziua că trebuie să se ferească dacă vrea ca mintea să n-o ia razna de la treburile care-l preocupă.

Ea deschide conversația.

— Jim Maloney trebuia să mă conducă acasă, spune, dar m-am gândit c-aş prefera s-o faci dumneata. Am vrut să mă-ntorc cu dumneata.

Zâmbesc.

— Ştiu, îi zic. V-am văzut făcându-vă semne şi m-am gândit că puneți ceva la cale.

Râde.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i aşa, domnule Caution?

— Nu prea multe, doamnă, îi zic. Au fost cazuri când m-am lăsat prins pe picior greşit. Odată, în Anglia, la Londra, într-un apartament deasupra unui garaj de lângă Baker Street, o damă pe care-o chema Lottie Frisch a tras în mine prin fundu' poşetei când aveam impresia că umblă să caute o scrisoare. Nici n-am bănuit ce mă păştea până când nu m-am trezit c-un glonț de calibru' douăşdoi în braț, ceea ce dovedeşte că trebuie să ții ochii deschişi, nu crezi?

Oftează uşor.

— Bănuiesc că te-ai ciocnit cu viața adevărată, spune.

O privesc pieziş.

— O, da, îi zic, cum m-am ciocnit şi c-un pic de moarte adevărată. De fapt între astea două nu-i o diferență prea mare. Uneori viața merge greu şi moartea vine pronto. Să-l luăm, de pildă, pe Granworth, continui privind-o pe furiş. Mă prind că-n dimineața zilei de douăşpe ianuarie omul ăsta habar n-avea că-n dimineața zilei de treişpe o să fie pescuit din fluviu. Aşa-i firea lucrurilor, nu?

Nu scoate o vorbă. Se uită doar drept înainte.

Peste puțin opresc în fața micii ferme unde locuieşte. Pe veranda de la intrare stă aşezată o femeie grasă, o mexicană, care se ridică şi intră, când opresc maşina. Mă gândesc că trebuie să fie fata angajată să aibă grijă de casă şi de curățenie.

Henrietta iese din maşină, o ocoleşte până ajunge lângă mine de partea cealaltă şi mă priveşte cum stau la

volan. Ochii-i strălucesc ş-are aeru' ca şi cum ar fi fericită.

— Plimbarea asta mi-a făcut plăcere, spune, şi dacă vrei să pofteşti înăuntru să iei un pahar de whisky, eşti binevenit.

Sar afară din maşină.

— Parcă mi-ai citit gîndu'. Henrietta, îi zic. Asta-i exact ce-aş dori, în afară de faptu' că vreau să-ți mai pun ş-o-ntrebare.

Se porneşte pe râs în timp ce ne-ndreptăm spre verandă.

— Niciodată nu te opreşti din lucru? spune. Oare-ntotdeauna-ncerci să afli câte ceva despre unul sau altul?

— Aproape tot timpu', zic. Da' n-am vrut să te-ntreb cine ştie ce. Am vrut numai să-mi spui ce fel de om era Granworth.

Intrăm. Închide uşa din plasă de sârmă dinspre verandă şi mă conduce în camera de zi. Pe față poartă o expresie destul de serioasă.

Ceea ce nu mă miră, şi orice femeie va-nțelege că i-am pus o-ntrebare cu tâlc. I-am cerut de fapt să-mi spună ce gândeşte despre propria ei viață, deoarece dacă-i ceri unei femei să-ți vorbească despre bărbatu' de care este sau a fost îndrăgostită, îi ceri de fapt să-ți vorbească despre felul ei de a gândi.

Lasă să-i alunece capa de pe umeri, se-ndreaptă către bufet ş-aduce o sticlă de whisky c-un pahar şi încă un pahar pentru sifon. Trebuie să mă fi observat la fermă ca să ştie că-mi place-n felul ăsta. Apoi deschide obloanele pe-o latură a-ncăperii, ca aeru' şi luna să poată pătrunde, şi s-aşază-ntr-un balansoar, privindu-mă.

— Părerea mea despre Granworth, spune. Cred că asta-i o întrebare la care se cere puțină gândire ca să răspunzi. N-aş putea spune nici măcar că ştiu de ce m-am măritat cu el, în afară de faptul că eram plictisită şi nu prea fericită şi m-am gândit că-n orice caz căsătoria n-ar putea fi mai plicticoasă decât viața mea acasă.

Totuşi Granworth îmi plăcea. Mă tem că n-am prea crezut in dragoste şi m-am gândit că este unul dintre lucrurile alea care ți se-ntâmplă după căsătorie. Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de firea lui Granworth. Era tipul bărbatului care nu putea să fie credincios față de nimeni şi nimic. Îşi închipuia că e un bun jucător, dar mai de grabă ar fi trişat decât să piardă la joc. Îşi închipuia că e chiar şi idealist, dar încă n-am cunoscut un om care să aibă mai puține idealuri.

Avea două mari preocupări — banii şi femeile. Fireşte că trebuia să le aibă pe amândouă, dar nu cred să fi fost din cale afară de pretențios în nici una din ele. Era inegal în afaceri — într-o săptămână putea să fie foarte activ, iar în următoarea să lase totul baltă.

Se plictisea extrem de repede. Nu era-n stare să-şi vadă numai de munca lui şi dacă trebuia să depună un efort de concentrare sau de gândire mai profundă pentru ceva, prefera să se lase păgubaş.

Cred că afacerea lui era bine organizată. În privința muncii, cel mai deştept şi cel mai capabil era Burdell. De fapt, cred că el a fost cel care a dirijat totul atunci când s-a câştigat. Granworth era un om căruia îi plăcea riscul. Mereu făcea combinații ca să câştige bani şi mai mulți, iar rezultatul era că foarte adesea ne pomeneam pe geantă şi apoi, deodată, făcea iar rost de ceva bani şi

toate erau în regulă.

Se ridică din balansoar şi se duce la uşile-ferestre. Stă acolo, privind afară. Are un aer teribil de amărât.

— Era slab, nervos şi iritabil, continuă ea, şi nu te puteai bizui pe el. De multă vreme mă bătea gândul că umbla cu femei, dar credeam că erau genul de femei după care umblă bărbații ca Granworth — dansatoare şi altele de felul ăsta. Oricum, tot nu mă mai interesa, pentru că-n ultimii trei ani ai vieții noastre conjugale eram practic străini unul pentru altul. Îl vedeam din când în când şi de cele mai multe ori era beat.

Apoi, cu totul pe neaşteptate, a picat acel sfert de milion. Şi făcea impresia că vrea să-şi schimbe felul de viață. Mi-a spus că-mi dă mie cele două sute de mii de dolari în obligațiuni, aşa, ca să fiu sigură că e ceva pus de o parte pentru viitorul nostru. Spunea că are de gând să facă un început nou; că va fi prevăzător şi că poate ne vom relua viața împreună ca-n vremurile dinainte, când eram la începuturile căsniciei noastre. Părea atât de sincer încât aproape că l-am crezut.

Îmi aprind o țigară.

— Dacă ştiai că umblă cu femei, zic, atunci de ce ți-a sărit aşa muştaru' când ai primit scrisoarea aia nesemnată de la individul ăla care spunea că Granworth se afişa c-o damă şi că el, individul, intenționează să reacționeze dezagreabil în legătură cu asta? Nu ți s-a părut puțin cam curios ca individul ăsta să-ți scrie *ție* despre asta? Nu te-ai întrebat de ce nu i-a scris lui Granworth, spunându-i să ia jos labele de pe ea?

Se-ntoarce.

— Răspunsul e acelaşi pentru ambele întrebări,

spune. Granworth ştia că atâta timp cât escapadele lui se limitau la persoane fără importanță, nici el, nici ele nu mă interesau prea mult, dar îi spusesem că dacă ar da loc la vreun scandal, sau dacă-mi va mai provoca supărări sau necazuri, voi divorța.

Ideea unui divorț nu era pe placul lui, aşa că a ținut legăturile lui amoroase departe de existența mea. Am avut impresia că omul care mi-a scris anonima aceea i-o fi spus lui Granworth că dacă nu încetează să se țină de nevastă-sa, îmi va scrie mie.

Când am primit scrisoarea, m-au cuprins furiile. Am fost şi mai furioasă când i-am telefonat lui Granworth despre ea din Connecticut, şi el n-a manifestat nici un fel de interes pentru cele spuse de mine. Schimbarea intervenită în atitudinea lui m-a lăsat înmărmurită, mai ales când mă gândeam la toate protestele pe care le auzisem de la el cu foarte puțin timp înainte. Eram hotărâtă să divorțez dacă nu renunță la femeia aceea.

Zâmbeşte ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

— Presupun că sunt la fel ca majoritatea femeilor, spune. În primul moment am crezut că pot să fac ceva din Granworth. Bănuiesc că fiecare care se mărită cu un bărbat slab crede că-l va putea schimba în bine. Noi, femeile, suntem toate reformatori-amatori.

Zâmbesc.

— Mie-mi zici?! replic. D-aia au atâta noroc canaliile. Dacă un tip e om cumsecade, care femeie se interesează de el? Dacă-i om de nimic, ele consideră că-i de datoria lor să-l ia în antrepriză şi să-l reformeze.

Îți mărturisesc că femeile-s cele mai nostime creaturi, îi zic. Am cunoscut odată o damă în Illinois, pornită să

reformeze un tip pe care-l iubea. Tipul ăla obişnuia să sugă vreo două sticle de whisky pe zi, obicei de care ea a crezut că trebuie să-l lecuiască înainte de a se mărita cu el. Spunea că n-avea de gând să se mărite c-o butie de whisky.

Aşa cum îți zic, am întâlnit-o pe dama asta după doi ani. Depusese atâta pasiune în opera de reformare a individului încât dăduse-n patima beției şi putea oricând să bea la whisky până când cădea el sub masă. Iar el era distrus, zicea că dacă ea l-ar fi lăsat în pace din capu' locului, el ar fi mierlit-o de mult de-atâta pileală ş-ar fi scăpat de griji, pe când acum era atât de plictisit s-o mai vadă pe nevastă-sa trăgând la măsea, încât se gândea să devină membru activ în liga pentru interzicerea băuturilor alcoolice. Chestia asta m-a convins că reformismu' nu dă-ntotdeauna rezultatele scontate de reformatori.

Mai iau o țigară.

— Care va să zică Granworth nu-ți plăcea, spun. La asta se reduce tot, nu-i aşa? Ascultă, Henrietta, ce fel de bărbat îți place? Eşti sigură că nu erai şi tu-ndrăgostită de vreun alt tip? După cum ştii, eternu' triunghi poate avea vârfu' şi-ntr-o parte şi-n alta!

Zâmbetul îi dispare de pe față. Mă priveşte grozav de serioasă, se apropie de locul unde şed şi se uită-n jos la mine.

— Ascultă ce-ți spun, domnule detectiv, zice. Niciodată nu m-a interesat cu adevărat un bărbat pân-acum — tocmai când, probabil, nu-mi va mai fi de nici un folos.

Zâmbesc.

— Nu te-nțeleg, madam, îi zic. Maloney ăsta-i băiat bun. Probabil c-ar fi un soț grozav dacă l-ai lua.

— Nu mă gândeam la Maloney, spune. Mă gândeam la dumneata.

Îmi zâmbeşte.

Parcă m-a atins c-un ciomag. Mă ridic şi rămân pe loc, privind-o fix. Ea nici măcar nu clipeşte. Doar stă şi mă măsoară zâmbind.

— În materie de bărbați, eşti singurul gen de om care mă atrage, spune. Dacă vreodată m-am gândit la Jim Maloney, n-am făcut-o decât pentru că ştiu că e corect şi mi-e un bun prieten.

Face un pas mai aproape.

— Cred că eşti un bărbat grozav, continuă; şi eşti dur şi mult mai deştept decât laşi să se creadă. Dacă vrei să ştii exact ce gândesc despre dumneata, uite dovada!

Mai face-un pas înainte, îşi pune brațele-n juru' gâtului meu şi mă sărută — şi pe ochii mei, frățioare, ori ştie să sărute dama asta, ori nu ştiu eu ce-i aia un pupat! Stau locului ca trăsnit. Mă-ntreb în sinea mea dacă visez sau mi se-ntâmplă aievea, şi-n acelaşi timp am sentimentu' că Henrietta asta joacă o scenă mare; se gândeşte că-s pe punctu' de-a face o captură şi-şi închipuie c-ar putea să mă ducă de nas.

Nu suflu nici un cuvânt. Ea se-ntoarce, se duce până la masă şi mai toarnă înc-un deget de whisky. Îl aduce şi mi-l întinde. Ochii-i zâmbesc şi cu greu se-mpiedică să nu izbucnească de-a dreptu-n râs.

— Asta te-a speriat, nu-i aşa? spune. Cred că sunt prima femeie care l-a speriat vreodată pe marele Lemmy Caution. Ei bine, mai ia un pahar şi după ce l-ai dat gata,

poți să-ți vezi de drum.

Dau băutura pe gât.

— Mă duc, îi zic, da-nainte de-a pleca d-aici vreau să-ți spun ceva, şi uite ce. Ca femeie, îți mărturisesc că eşti grozavă. Eşti înzestrată cu toate darurile şi eşti unsă cu toate alifiile. Mi-aş putea pierde mințile dup-o femeie ca tine şi poate că-ntre timp aş uita unde sunt şi ce fac. Da' dacă-ți închipui c-o scenă di granda cu pupici o să te scape din încurcătura asta-n care te afli, greşeşti, madam. Să nu crezi că n-am mai fost sărutat — ba din plin şi zău că-mi place. Chiar şi femeile-mi plac la nebunie în general; dar, scumpă doamnă, dacă m-am hotărât să te-nhaț în afacerea asta, n-ajung toate sărutările din lume să te scape. N-ar strica să-ți bagi bine treaba asta-n căpşoru' ăla dulce al tău.

Râde.

— Mie-mi spui, zice, imitându-mi felu' meu de-a vorbi. Asta e ce-mi place la tine. Ei bine, noapte bună, Lemmy. Să mai pofteşti când ai să ai cătuşele pregătite.

Şi după săgeata asta iese din cameră şi mă lasă singur c-un pahar în mână.

Mă uşchesc. Ies afară, ambalez maşina şi-i dau drumu-andante către Palm Springs. Mă trec a groază de gânduri; da' mă credeți sau nu, felu-n care dama asta m-a sărutat mi-a luat piuitu'.

Mai e înc-un lucru care le depăşeşte pe celelalte cu câteva capete şi-anume că Henrietta asta nu suferă de lipsă de inteligență. Ea zice de mine că-s deştept, da' credeți-mă că nici ea nu stă cu deştu-n gură şi poate că tocma-ncearcă să-mi pună o barbă.

Înfig acceleratoru' şi-i dau drumu' tare. M-am hotărât

într-o anumită privinţă. Mă duc să-l văd pe Metts şi să pun ceva la cale cu el. M-am cam săturat de toţi indivizii ăştia care mă ţin de fraier. Am de gând să declanşez ceva ş-am s-o fac pronto.

Încercaţi să deduceţi singuri. Am dat din colţ în colţ p-aici, vorbind cu oamenii până m-am scârbit. M-am înapoiat la New York ş-am auzit un car de minciuni de la Burdell. Singura dată când mi-a ieşit şi mie a fost când am scos de la Fernandez numele lui Paulette, sub ameninţarea pistolului.

De fiecare dată când sunt cumsecade cu oamenii, mă trezesc luat de fraier şi mi se pare că nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut decât să mă procopsesc cu nişte cămăşi de mătase şi să-mi schimb meseria-n filfizon.

Oricine-ar fi ăia care-s în spatele acestei afaceri, nu-şi pierd sângele rece. M-au lăsat să dau din colţ în colţ fără să găsesc mai mult decât nimic, în schimb l-au curăţat pe Sagers, da' se-nşeală dacă-şi închipuie că vor scăpa şi cu asta.

Foarte bine. Ei, dacă au chef de un joc mai dur, am să-i servesc după poftă.

Ş-acu', să-i dăm drumu'.

Capitolul VIII
UNA TARE

Niciodată nu mi-au plăcut dimineţile care urmează după nopţile nedormite. Îmi stau în gât. Întotdeauna ţi-aduci aminte de ceea ce ar fi trebuit să faci în noaptea

precedentă şi nu ți-a dat prin cap.

Când mă trezesc, soarele străluceşte prin perdele şi simt c-am să mă pun în mişcare atât de repede încât unii din indivizii ăştia au să creadă că-s fugăriți de trăsnet. Eu sunt răbdător de felu' meu, da' vine un timp când trebuie să faci ceva şi mi se pare că a cam sosit timpul ăsta.

Mă scol, fac duş şi beau o cafea. În timp ce sorb din ea, mă gândesc la toate lucrurile pe care-am omis să i le spun Henriettei aseară. Socotiți şi dumneavoastră dacă dama asta nu face una din două chestii. Ori s-a ambalat după mine într-atâta încât îmi va spune tot ce doresc, ori mă driblează şi se preface c-o să-mi spună tot ce vreau. Da' fie-ntr-un fel, fie-n altu', socot c-am pierdut o mulțime de ocazii.

Şezând pe marginea patului, mi-aduc aminte de vremea când frecventam cursurile şcolii federale, unde mi-am învățat meseria. Îmi amintesc de un bătrânel care ne ținea conferințe despre diferite chestii şi care zicea:

„Faceți ceva. Nu stați şi nu vă pierdeți timpu' gândind prea mult. Dacă n-aveți un fir de urmărit, fabricați unul. Dacă nu ştiți ce să faceți, începeți să măsurați camera, sau să vorbiți cu oamenii, sau dacă aveți de-a face cu indivizi care-ncearcă s-ascundă un fapt pe care vreți să-l aflați, creați situații care să-i sperie şi să-i facă să-l dea în vileag."

Şi câtă dreptate avea bătrânu'. E-n regulă. Ăsta-i drumu' pe care-am să merg.

În primu' rând veți fi de acord cu mine că am dreptate să cred că toți ăştia care au vreo legătură cu combinația asta mă joacă de parc-aş fi un fleț atât de prost încât i s-

aude inteligența scârțâind din lipsă de exercițiu. Fiecare-n afacerea asta-ncearcă să dribleze pe altcineva. Să-ncepem cu Burdell; după ce joacă marea scenă de prieten binevoitor al Henriettei, care a indus personalu' de serviciu al casei Aymes să declare că ea nu fusese la New York în noaptea decesului, acum face tot ce poate ca să-mi bage-n cap ideea că ea l-a curățat pe Granworth. În care sens Fernandez îi dă tot ajutoru' posibil. Ăsta se preface c-a vrut să se-nsoare cu Henrietta până când i-a venit ideea că falsurile-ar fi opera ei, şi se răzgândeşte. Burdell contribuie la ideea asta zicând c-a-nceput să dea-n vileag tărăşenia după *el* s-a gândit că Henrietta-i amestecată în chestia cu falsurile.

Şi cum stau lucrurile cu Henrietta?

Asta cel puțin nu se-agită, nu spune nimic esențial şi nu face decât să se dea la mine, zicându-mi că-s omu' visurilor ei, că i-am căzut cu tronc la inimă şi că nu trebuie decât să-ntind mâna după ea ca să mă pună-n banca-ntâi cu toate onorurile.

Nu că nu mi-ar place să m-ocup de Henrietta. Da' nu obişnuiesc să mă las antrenat în chestii sentimentale cu femei asupra cărora planează suspiciuni în cazuri de omor. Cred că mi-ar încurca treburile. Oricum ea ştie ce meserie am şi nu poate fi supărată dacă cred că-ncearcă să mă tragă pe sfoară di granda.

S-ar putea ca unii din indivizii ăştia să fie surprinşi, inclusiv Henrietta, pentru c-a sosit momentu' să declanşez ceva, ş-am să-i dau drumu' chiar acu'.

Şi nici n-o să-i las să mă tragă pe linie moartă. Dacă Burdell, sau Henrietta, sau altcineva-şi închipuie că eu sunt un om din ăia care poate fi constrâns s-abandoneze

cercetarea, se-nşeală amarnic.

În momentu' de față mă interesează numai două aspecte ale acestei cercetări şi socot că veți fi de acord cu mine când am să vă spun care. În primu' rând mă interesează foarte mult ce stare de spirit avea individul ăsta, Granworth Aymes, înainte de-a muri. Se vede cale de-o poştă că şmecherul ăsta n-avea nici un motiv să-şi ia zilele. Are franci, e sănătos — pentru că societatea de asigurări l-a găsit în bună condiție fizică — şi prin urmare n-am timp să cred că s-a sinucis numai pentru că Henrietta i-a spus c-o să-l părăsească ş-o să dea divorț. De ce s-o fi făcut? Un fustangiu de talia lui — doar Fernandez spunea că umbla c-o mulțime de dame — n-avea de ce să se piardă cu firea numai fiindcă l-a prins nevastă-sa şi i-a spus că i s-a scârbit de el. Faptu' că-ncercase să se sinucidă cândva înainte, nu explica nimic. Când a făcut tentativa aia era beat criță de nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

Dac-a spus c-avea de gând s-o ia de la-nceput şi să devină om cumsecade, poate că era sincer. Fără-ndoială c-aşa pare să fi fost, fiindcă nu văd care om ar fi atât de tembel încât să-şi facă o poliță de asigurare pentru o sumă foarte mare şi să plătească o primă inițială extraordinar de piperată dac-avea de gând să-şi ia viața, când ştia că societatea de asigurări nu va plăti în caz de sinucidere.

Faptu' că Granworth şi-a făcut polița asta de asigurare, după părerea mea, are o importanță cu totu' specială.

Cellalt lucru e dama asta, Paulette Benito. Prima idee care-i vine oricui în minte e că poate şi tipa-i amestecată-

n afacere. Da' cred că nu-i aşa — vă dați seama că dacă Burdell şi Fernandez ar fi dorit s-o bage la apă, ar fi putut s-amorseze chestia asta cu femeia mai-nainte, implicând-o-n combinație. Nu, mai degrabă socot că nimeni nu i-a acordat importanță în afacerea asta şi dac-au omis s-o menționeze, au făcut-o numai pentru ca să concentreze atenția asupra Henriettei.

Da-i sigur că Paulette asta trebuie să ştie ceva. Dacă era vioara-ntâi la Granworth m-aş prinde că el i-a vorbit despre nevastă-sa, cu atât mai mult dacă el şi Henrietta nu s-aveau bine; şi poate că Paulette asta are să-mi spună ceva despre Henrietta. un fleac care s-arunce puțină lumină asupra afacerii ăsteia cu falsurile. Cred c-am s-o vizitez pe Paulette asta de-ndată ce voi isprăvi nişte treburi p-aici, şi fâța asta o să vorbească ş-o să-şi dea drumu' la gură, cu toate că se află-n Mexic şi-n afara jurisdicției Statelor Unite: trebuie să fiți lămuriți că localitatea asta, Sonoyota, unde se află, e chiar în partea mexicană a frontierei de stat a Arizonei şi trebuie s-o aduc pe teritoriu' Statelor Unite pentru ca s-o fac să vorbească, da' n-am să ezit şi nici n-am s-aştept să fie extrădată, chiar dacă va trebui s-o trag de cosițe peste graniță.

Şi toate lucrurile astea trebuie să vă facă să-nțelegeți c-afacerea asta a-nceput să-mi stea-n gât. E cineva care-ncearcă să mă ducă cu zăhărelu' şi nu-mi prea vine bine pe chelie.

Îi dau un telefon lui Metts, şefu' poliției din Palm Springs, mă conversez nițeluş cu el şi punem lucrurile la cale.

Metts e băiat bun şi nu-i lipsit de inteligență. Şi-n

plus, ştie să dea o mână de ajutor, ceea ce nu se poate spune despre mulți dintre copoii pe care i-am cunoscut.

Aranjamentu-i următoru'. El o să trimită doi agenți de teren până la fermă ca s-o ridice pe Henrietta. Ăştia o vor aduce la birou' lui Metts la ora unsprezece. La unşpe şi jumătate, tocmai când Periera şi Fernandez au să-ncerce să-nțeleagă despre ce e vorba, copoii se vor întoarce ca să-i înhațe şi să-i aducă şi pe teribiloşii ăştia doi. După care cred că vom putea să-ncepem.

Mă pun la ținută specială. Îmbrac un costum gri foarte elegant, pe care-l am cu mine, ş-un fetru gri deschis c-o cravată gri argintie, aşa numai ca să-mi creez iluzia că ies în lume, ş-o iau agale spre birou' lui Metts de la sediu' central al poliției şi le zic salve.

Metts îmi cedează birou' său, îmi oferă o țigară de foi, m-aşez comod şi aştept.

Nu trece mult şi cei doi copoi mi-o aduc înăuntru pe Henrietta. Are-un aer foarte mirat şi-n acelaşi timp arată grozav. Frățioare, ori ştie dama asta să-şi aleagă toaletele şi să le poarte, ori la loc comanda!

E-mbrăcată c-un taior de culoarea lămâii, care provine dintr-o casă unde se pricep la croit. Poartă o bluză din mătase cafenie, o pălărie din panama de culoarea lămâii cu o panglică maro, pantofi din hunting maro şi alb şi ciorapi de mătase de culoare brun deschis.

Se instalează-n scaunu' pe care l-au pregătit pentru ea de partea cealaltă a biroului ăstuia mare şi văd că se uită la pălăria pe care-o port bine trasă pe-un ochi. Cei doi agenți de teren părăsesc camera şi ne lasă singuri.

— Bună dimineața, Lemmy, spune, ca şi cum am fi prieteni vechi. Îmi zâmbeşte. Ce se-ntâmplă? continuă.

Sunt arestată? Şi nu-i frumos să stai cu pălăria pe cap în fața unei doamne.

— Poveşti, surioaro, îi zic. Şi ia seama. Încă nu-s hotărât dac-am să te-nhaț în dimineața asta, sau dac-am să te rețin ca martor principal, sau dac-am să te iau numai la-ntrebări. Da' nu-s obligat să-mi scot pălăria când vorbesc cu persoane suspectate de infracțiuni penale, dacă nu vreau; şi poți să te abții de la amabilitățile alea, c-ai început să mă plictiseşti. Pricepi?

Se uită ca şi cum ar fi fost lovită cu bumerangu-n cap. E surprinsă, nu glumă. Şi nu mă miră. C-o seară-nainte juca o scenă mare cu mine şi poate-şi închipuie că m-a redus la condiția pe care-a vrut-o, iar în dimineața următoare se trezeşte c-o iau în focuri de o manieră care-o lasă țuț. Nu v-ar surprinde şi pe dumneavoastră?

— Pricep, conchide, c-un fel de răceală. Şi ce urmează după asta?

— Iată ce, scumpo, îi zic. Am hotărât să redeschid cercetarea-n juru' circumstanțelor morții soțului tău. Am ajuns la concluzia că Granworth Aymes a fost asasinat şi cred că s-ar putea ca tu să ştii mai mult despre treaba asta decât ți-ar conveni să spui. Ş-apoi, mă paşte şi gându' că-mi ascunzi ceva în afacerea asta cu falsurile. Pe deasupra, aş putea să te incriminez şi pentru tentativa de a plasa aici, la Banca aia din Palm Springs, o obligație de stat falsă, având deplină cunoştință despre faptu' că era falsă — şi ce părere ai?

— Nu mă interesează prea mult, spune. Dar nu-mi place; şi nici tu nu-mi placi astăzi, deloc. Te porți ca un măgar. Poate-ți închipui că după cele petrecute aseară...

— Las-o baltă, Henrietta, îi zic. De ce nu ispră veşti cu

aiurelile astea? Ce-ți imaginezi, că nici o damă n-a mai încercat să se dea la mine pân-acu'? Astea-s chestii răsuflate. Ai crezut că umblu să pun mâna pe tine: că poate aveam de gând să te-nhaț, ş-atunci încerci vrăjeala aia de azi noapte şi-ți închipui c-am să mă topesc. Da' nu uita că băieții pot să ducă fetele tot atât de bine cum pot fetele să ducă pe băieți.

— Înțeleg, spune. Presupun că de asta l-ai cotonogit pe Fernandez. Ai vrut să mă faci să cred că eşti un om cumsecade şi nu vreun copoi federal ordinar şi plin de ifose. Foarte bine, acum am înțeles.

— E-n regulă, surioară, zic, chiar aşa şi sunt. Acum cască bine urechile şi răspunde-mi la-ntrebări, ca să nu mă văd silit să te strâng cu uşa mai tare.

— Ai fi în stare? spune pe un ton insolent. Şi să presupunem că nu vreau să răspund. Să presupunem că refuz să răspund la orice întrebare în absența unui avocat!

— E-n regulă, zic. Dacă vrei un avocat, ai să capeți unu', da-ți spun numai atât, că dac-aduci vreun avocat p-aici, am să te trimit înapoi la New York aşa ca poliția d-acolo să scoată untu' din tine, iar dacă mai vrei interpret, grăbeşte-te.

Surâde iarăşi — un fel de surâs amar. Mă priveşte ca şi cum aş fi vreo lighioană care a apărut târându-se de sub o stâncă.

— E-n regulă, spune. Am să-ți răspund la întrebări. Însă tare-aş fi vrut să fi fost bărbat. Mi-ar place să-ți trag o chelfăneală ca să te lecuiesc de-ngâmfarea asta ordinară şi fără margini care te împodobeşte. Eşti în stare să-nțelegi asta? Şi încă ceva, continuă, regăsindu-şi

volubilitatea, ți-am găsit un nume care ți se potriveşte mai bine. Au greşit când te-au botezat Lemmy — ar fi trebuit să-ți zică Lichea, te caracterizează mai bine.

— Ce vorbeşti?! îi zic. Ia te uită! E-n regulă. Acu', dac-ai spus ce-ai avut de spus, e rându' meu, şi după ce-oi termina poți s-o ştergi d-aici şi să-ncerci vrăjeala cu altu' — fie Maloney, sau Periera, sau Fernandez, sau oricare ți-o teşi în cale. Da-ntre timp vreau să aflu ceva şi-ți recomand să nu te-ncurci. Vreau să ştiu întocmai cum erai îmbrăcată-n seara de doişpe ianuarie, când ai avut ultima convorbire cu Granworth? Hai, dă-i drumu'!

Iau o foaie de hârtie ş-un condei, ş-aştept. Când ridic ochii, văd că deschide poşeta şi-şi scoate o țigară.

— Poți să te abții şi de la asta, îi zic. Aici e secție de poliție, nu bar, şi-ți interzic să fumezi. Pune-o la loc.

Se roşeşte ca racu' şi bagă pachetu' la loc în poşetă. În timpul ăsta scot un pachet de Camel şi iau o țigară. Mă priveşte cum o aprind şi dac-ar fi putut să mă ucidă-n clipa aia, ar fi făcut-o cu voluptate.

— Haide, haide, Henrietta, zic. Încetează rezistența şi nu te mai opune. Ce purtai când ai venit la New York de la Connecticut în doişpe ianuarie? Începe de sus, cu pălăria.

Zâmbeşte. Dama asta se pricepe să-l scoată pe om din pepeni!

— S-ar putea să nu fiu în stare să-mi amintesc, spune, dar am să-ncerc. Presupun că vrei să ştii *absolut* tot — chiar şi culoarea chiloților.

Îmi serveşte alt zâmbet sarcastic, curată otravă.

— Îți mărturisesc că nu mă gândisem la detaliile astea vestimentare, îi răspund prompt, da' dacă le-ai

pomenit, să nu le uiţi; spune-mi tot!

Se ridică-n picioare.

— Maimuţoi ordinar! spune, palidă de mânie. Te...

— Şezi jos şi nu te ambala, surioară, zic. Dă-i drumu' cu descrierea, *inclusiv* culoarea lenjeriei de corp — şi adu-ţi aminte că sugestia vine de la tine şi nu de la mine — şi grăbeşte-te. Dacă te mai codeşti mult, mă gândesc serios să te dau pe mâna supraveghetoarei d-aici ca să te percheziţioneze, să te dezbrace la piele şi să te fotografieze pentru identificarea semnelor din naştere. Aşa că nu mai ezita şi dă-i drumu' odată, până nu mă scoţi din pepeni serios.

Henrietta s-aşază. De furie, aproape că nici nu mai poate să respire.

— Acu', bombonico, îi zic cu glas dulce şi liniştitor, hai să-ncepem. Ia-o de sus în jos. Cum era pălăria?

I-au mai trebuit Henriettei încă vreo câteva minute până când a putut vorbi. Aproape amuţise şi-i vedeam mâinile tremurând. În cele din urmă-i dă drumu'.

— Purtam o pălărie de astrahan — spune c-un tremur în glas — o tocă, dar probabil că n-ai de unde să ştii ce-i aia. Eram îmbrăcată şi c-un mantou elegant de astrahan, iar dedesubt purtam un taior negru cu o bluză de mătase albă. Aveam ciorapi bej, pantofi negri de lac cu tocuri franţuzeşti şi catarame de argint şi mănuşi trei sferturi din velur negru.

— Şi trebuie să fi fast foarte elegantă, după, descriere, îi zic. Îmi pare rău că nu te-am văzut; sunt sigur c-arătai grandios — şi cum era cu chiloţii?

O privesc cu toată seriozitatea, ea ridică ochii şi privirile noastre se-ncrucişează. Ea roşeşte şi coboară

obloanele. Apoi întinde bărbia şi spune:

— Erau de culoarea vert-nil — dar n-ai de unde să ştii cum se scrie corect.

— Ce vorbeşti! replic. Află că ştiu. Am mai cunoscut şi alte muieri care obişnuiau să poarte chiloți vert-nil, numa' că nu făceau din asta nici un secret.

Apăs pe butonu' soneriei şi după un minut îşi face apariția un copoi. Henrietta-şi închipuie c-am terminat cu ea, se ridică, îşi ia poşeta şi se-ntoarce spre uşă, când încep să vorbesc.

— Du-o pe doamna Aymes la fişier şi vezi să i se ia amprentele, zic. Apoi, după ce-ai terminat, vezi să fie fotografiată, din față şi din profil, dreapta şi stânga, cu şi fără pălărie.

Henrietta se răsuceşte-n loc. Din ochi parcă-i sar văpăi şi o clipă am crezut că se repede la mine să mă sfâşie, da' polițistu-ntinde mâna cu pumnu' strâns, o apucă-n brațe şi-ncepe s-o-mpingă către uşă.

Ea mă priveşte peste umăr.

— Mă... ticălosule! şuieră printre dinți.

— Fii cuminte, Henrietta, îi zic clătinând degetul în direcția ei. Nu-i cazu' să vorbeşti aşa cu micuțu' tău partener, Lemmy! S-o aduci înapoi după ce-ai terminat, îi zic ofițerului de poliție.

După ce-au plecat, mă uit la ceas. E tocmai trecut de douăsprezece. Sun din nou şi alt ofițer al poliției locale îşi face apariția — s-ar zice că Metts îi ține pe-aproape, la dispoziția mea — şi-ntreabă ce doresc.

Îi spun că nişte colegi de-ai lui or să-i aducă la *secție* pe Periera şi Fernandez la douăsprezece şi jumătate, da' sub nici un motiv să nu-i introducă în biroul unde mă

aflu până când nu sun. Îi zic că voi suna de două ori şi ăsta va fi semnalu' să mi-i aducă, iar el spune că-i în regulă.

Cercetez apoi lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei şi le aranjez în ordinea care-mi convine, iar după asta o duc în birou' de alături şi i-o dau stenodactilografului să mi-o multiplice în trei exemplare.

În timp ce el se ocupă de treaba asta, aprind altă ţigară şi mă uit pe fereastră. Nu trece mult şi apare o maşină a poliţiei, care opreşte-n faţă şi văd ofiţerii de poliţie coborându-i şi conducându-i înăuntru pe Periera şi Fernandez. Că ăştia doi făceau nişte mutre surprinse nu trebuie să vă mai spun. Atunci mă duc şi mă instalez în fotoliu, cu picioarele pe birou.

După câteva minute se deschide uşa şi primul copoi intră cu Henrietta.

— Toate-s în regulă? îl întreb.

Spune că da, că i-au luat damei amprentele şi c-au fotografiat-o cum am zis şi că funcţionara de la fişier îi întocmeşte o cartotecă pentru evidenţă.

Îi spun că e bine şi poate să plece. Iese ş-o lasă pe Henrietta-n picioare în mijlocu' camerei, privindu-mă.

Se uită la mine ca şi cum aş fi o balegă mare. Îşi plimbă privirea din creasta găinei până-n vârful pantofilor mei pe care i-am aşezat împreună cu picioarele pe capacu' cutiei de ţigări de foi a şefului poliţiei. Apoi se strâmbă ca şi cum i-ar veni să dea la boboci.

Chiar în clipa aia apăs de două ori butonu' montat în partea mea a biroului, iar după câteva secunde se deschide uşa şi cei doi poliţişti îşi fac intrarea cu Periera şi Fernandez.

Le spun copoilor s-o şteargă. Apoi le fac semn cu mâna celor doi indivizi.

— Luați loc, băieți, le zic plin de veselie. Aş vrea să stăm de vorbă.

Îi sfătuiesc să ia loc pe canapeaua de lângă perete. Henrietta continuă să stea-n picioare în mijlocu' camerei.

Ăştia doi se duc şi s-aşază.

— Periera, zic, am o treabă pentru tine, de care trebuie să te-achiți conştiincios, căci la cea mai mică încercare de abatere o să ai de furcă cu mine.

O arăt cu degetu' pe Henrietta.

— E vorba de dama asta d-aici, continuai. Încă n-am formulat nici un cap concret de acuzare împotriva ei pentru moment, da-i ca şi scris c-o să am nevoie de ea ca martor principal pentru statul New York. Şefu' poliției d-aici, Metts, n-are loc de prisos unde s-o țină, iar eu trebuie să părăsesc oraşu' pentru câteva zile. Aşa că Metts are să-ți ia jurământ de custode ş-are să fie treaba ta să n-o scapi din ochi pe dama asta până când o s-avem nevoie de ea. M-ai înțeles?

Confirmă, dând din cap.

— Am înțeles, zice.

Mă-ntorc către Henrietta.

— Ai auzit ce-am spus, scumpo, nu-i aşa? îi zic. Te las să scapi d-aici ş-ai să te-ntorci la ferma Altmira până când voi avea nevoie de tine şi nu-ncerca să treci de limitele oraşului Palm Springs dacă nu vrei să te trezeşti arestată pronto. E-n regulă? Acu' şterge-o d-aici şi când ai ajuns afară poți să fumezi cât pofteşti. La revedere, bebi, şi pe curând.

Trag un bobârnac impertinent în găina pe care-o

aveam în cap, aşa ca să cadă pe-un ochi şi dau din labele picioarelor pe care le ţineam pe birou, ca şi cum aş fi dat din coadă. Efectu-i spontan. O văd explodând.

— Sigur! şuieră ca un şarpe. Şi-ai să simţi când ai să mă vezi, zice, înghiţind un nod. Dacă-ţi închipui c-o să-ţi meargă cu bazaconiile astea, te-nşeli amarnic, continuă; nu eşti decât un maimuţoi închipuit, impertinent şi brutal, care nu merită să poarte o insignă federală şi să aibă autoritatea pe care i-o conferă, mai mult decât ultima târâtură de venetic clandestin din ţara asta. Eşti ordinar şi rău, şi-ntr-o zi am să te fac să te căieşti pentru asta. Dar pân-atunci primeşte asta ca amintire.

Face-un pas rapid înainte şi până să fac eu vreo mişcare se-apleacă peste birou şi-mi trânteşte una-n faţă cu pumnu' strâns. Vă mărturisesc că m-a luat cu totu' prin surprindere.

Dup-aceea face-un pas înapoi, se răsuceşte pe-un călcâi şi iese. O priveam în timp ce se ducea şi credeţi-mă c-aveam ce vedea. Henrietta asta are ţinută când merge, nu glumă.

Fernandez zâmbeşte rânjit.

— S-ar părea că ceva nu-i place, spune.

Un gând mă face să râd.

— Nici ţie nu ţi-ar fi plăcut, dac-ai fi fost în locu' ei, zic.

Dau picioarele jos de pe birou şi-n clipa aia intră stenodactilograful cu copiile după lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi-a venit o idee. Mi-a venit ideea că putem pune asasinarea asta a lui Aymes în cârca Henriettei fără probleme şi cred că, după ce vom

obține punerea ei sub acuzare pentru crimă, o fac eu să mărturisească toată tărăşenia cu falsurile, Da' trebuie să dovedesc că ea-i femeia care-a fost în maşină cu Aymes, şi treaba asta odată făcută, am aranjat-o. Odată ce-am reuşit să-i trec asta-n cont — şi-mi face impresia că sentința capitală e pusă deoparte pentru ea — are să dea pe față orice i se va părea că poate s-o ajute cât de cât.

Acum am o idee cum putem proceda. Azi dimineață am luat-o pe Henrietta asta la-ntrebări ş-am căpătat o descriere a îmbrăcămintei pe care o purta la douăşpe ianuarie, în ziua când a murit Granworth.

Mă ridic şi-i dau lui Fernandez o copie a listei articolelor de îmbrăcăminte cu descrierea respectivă. O priveşte îndelungat.

— Îți aminteşti s-o fi văzut purtând vreunu' din lucrurile astea? îl întreb.

— Îmi cam amintesc de mantou şi pălărie, spune, da' n-aş putea preciza ziua. E clar, în ziua aia n-am văzut-o deloc. Aveam zi liberă.

— E-n regulă. Fernandez, zic, da' există doi indivizi care-ar putea să depună mărturie sub jurământ în privința articolelor astea vestimentare. Aşa ar fi, de pildă, femeia de serviciu din apartamentul soților Aymes. Îmi vine să cred că ea a făcut bagajele Henriettei şi s-a-ngrijit de echipamentul ei înainte ca să fi plecat la Hartford, nu-i aşa?

Ridică sprâncenele.

— Fără doar şi poate, spune. Marie Dubuinet — asta-i femeia de serviciu — trebuie să ştie şi aş putea să-ți spun unde să dai de ea. Mai e încă la New York. E camerista doamnei John Vlaford şi sigur ştie. E o fată

foarte isteață, Marie. Nu uită niciodată chestii din astea.

— E-n regulă, zic, şi mai e încă cineva. Mai e paznicu' de pe cheiu' lui Cotton. Dacă omul ăla a avut o vedere atât de bună ca să observe că din maşina lui Granworth a coborât o damă, cred c-ar putea să fie destul de bună ca să-şi amintească haina şi pălăria de blană cu care era-mbrăcată. Plec la New York cu detaliile astea şi voi pune poliția d-acolo să le verifice prin cameristă şi paznic. Dacă ăştia vor identifica îmbrăcămintea, atunci mă-ntorc s-o ridic pe Henrietta — şi vă pot spune de p-acum că-s mie-n sută sigur că ea l-a curățat pe Aymes.

Şi mai e înc-un lucru, Fernandez, continui. Cred că m-am înşelat în privința individului care-a tras asupra mea noaptea trecută, când am bănuit c-ai fi tu. Poate că nici măcar individ nu era — poate că era o damă.

Îl privesc aşa, cu subînțeles.

Pungaşu' zâmbeşte.

— Ei da, s-ar putea să ai dreptate-n privința asta, zice. Un lucru-i sigur, că n-am fost eu ăla. Periera, care-i aici şi încă vreo câțiva băieți ştiu că nu m-am mişcat d-acolo. Da', continuă, poate că ai dreptate. Îmi place Henrietta. da' nu-mi place crima şi mă tem că ea trebuie să-l fi curățat pe Granworth, aşa cum spui, ceea ce nu mă-mpiedică să-mi pară rău cu toate astea, zice, pentru că-i o damă faină.

— Mie-mi spui?! zic. Toate relele se trag de la damele faine. Sunt mai rele decât cel mai rău dintre criminali. Pur şi simplu le doare-n cot!

Mă ridic.

— E-n regulă, băieți! le zic. Luați-o din loc. Iar tu, Periera, să nu uiți că răspunzi de Henrietta, şi ție,

Fernandez, îți mulțumesc pentru pontu' cu femeia de serviciu. Mă ocup de treaba asta fără-ntârziere.

După ce-au plecat m-aşez la birou şi-mi iau un răgaz de gândire liniştită. S-ar putea ca treaba asta să reuşească, şi dacă nu, atâta pagubă.

Metts dă buzna. Zâmbeşte cu toată fața.

— Nu-ncape vorbă c-ai lucrat-o bine pe dama asta, spune. La un moment dat am crezut c-are să te sfâşie. Ascultam din camera de-alături, continuă. N-aş fi putut lăsa să-mi scape. Mă-nțelegi că nu prea am multe distracții p-aici.

Îmi predă fotografiile developate ale Henriettei şi fişa cu amprentele digitale şi cartoteca cu datele personale. Le pun pe birou.

— Ce urmează acum, Lemmy? întreabă. Nu ştiu ce urmăreşti cu toate astea, dar orice-ar fi, trebuie să mărturisesc că ai o tehnică nemaipomenită. Eu mai am ceva de făcut?

— Sigur că da, zic, mai sunt vreo câteva lucruri pe care poți să le mai faci p-aici. Unu', e să dai de ştire prin târgul ăsta c-am şters-o la New York şi că nu mă voi întoarce decât peste vreo săptămână. Altul e să supraveghezi discret ferma Altmira şi să ai grijă ca coana Henrietta să nu-şi ia zboru' şi s-o-ntindă, lăsându-ne țuț, iar al treilea şi ultimu' lucru pe care-l poți face, e să-mi aranjezi un loc la avion, că m-a apucat doru' de ducă.

— Zbori la New York? întreabă.

— Nici pomeneală de New York, zic. Zbor la Yuma, apoi o iau de-a lungu' frontierei de stat a Arizonei şi mă infiltrez în Mexic. Am întâlnire acolo c-o damă.

Zâmbeşte.

— E vreo damă mişto, Lemmy? zice.

— N-aş putea să ştiu, îi spun. N-am văzut-o niciodată, da' cred că i-a venit rându' să facă cunoştință cu mine. Acu' te rog să fii băiat bun şi să-mi aranjezi locu' la avion, vrei?

Spune că-i in regulă şi se duce. Apuc telefonu' şi expediez o telegramă cifrată la birou' central de cercetări criminale din New York. Trimit lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei şi le cer să verifice lista interogând pe camerista Marie Dubuinet şi pe paznicu' de la docu' lui Cotton, şi să-mi transmită rezultatu' telegrafic la Palm Springs, unde vreau să-l găsesc la-napoiere.

Tocmai terminasem treaba asta, când intră Metts. Aranjase chestia cu avionu', telefonic, din camera alăturată. E băiat drăguț Metts ăsta, se simte bine şi-i place să vorbească.

Sunt aşezat la birou şi privesc fotografiile făcute de poliție pentru identificarea Henriettei. Citesc cartoteca tu datele personale:

"Henrietta Marella Charlsworth Aymes. Văduvă. Soția lui Granworth Aymes, decedat prin sinucidere 12/13 ianuarie, 1936. Înălțimea un metru şaptezeci şi unu de centimetri şi jumătate. Părul brun. Ochii albaştri. Aspectul sănătos. Trăsăturile regulate. Talia subțire. Portul drept. Vorbirea educată, vocea cultă. Greutatea 61 kg."

Asta cred că-i o descriere bunicică a Henriettei. Cercetez apoi amprentele. Nu-ncape-ndoială că le-au luat la fix, iar fotografiile sunt foarte reuşite.

— Bună treabă, şefule, îi zic. Ai personal bun p-aici.

Îi fac semn cu capu'. Trece-n spatele meu şi mi se

uită peste umăr la fotografii şi la amprente, apoi la cartoteci.

— Ți-am dat destulă bătaie de cap, şefule, da' sper că n-ai să te superi de asta...

— De ce? spune, privindu-mă.

Rup fotografiile şi cartotecile cu amprentele şi cu datele personale şi le arunc la coş.

Mă priveşte cu ochii cât ceapa.

— Ce naiba-ți veni? spune.

Zâmbesc.

— Numai tehnică, şefule, îi zic. Doar o probă de tehnică. La revedere şi pe curând.

O roiesc. Sunt aşteptat în Mexic.

Capitolul IX
HEI, PAULETTE

E ora şapte, în seara asta plăcută, când las kilometru după kilometru-n urma mea pe şoseaua națională ce merge paralel cu frontiera dinspre Mexic, între Mexicali şi Sonoyta.

Luna e şi ea nemaipomenit de grozavă. Chiar dacă multora nu le place peisajul ăsta al deşertului, pe mine unu' mă dă gata. Personal am o slăbiciune pentru spațiile larg deschise, unde bărbații-s bărbați, iar femeile se bucură al naibii de asta.

Mai sunt stăpânit şi de-o imensă curiozitate în privința acestei Paulette. Cu toată discreția, vă mărturisesc că d-abia aştept s-o văd pe dama asta. De

ce? Pen' că-mi place să privesc damele şi vă mărturisesc, iar cu toată discreția, pen' că mor s-o văd pe dama pentru care Aymes a lăsat-o pe Henrietta, căci, mă credeți sau nu, fetița asta trebuie să-l aibă pe vino-ncoantr-o cantitate considerabilă ca să i-o poată lua-nainte Henriettei. M-ați descifrat?

În afară de asta. nu-s prea sigur ce hram poartă Henrietta. V-am povestit cum am rupt cartoteca cu datele ei personale, fişa cu amprentele ei şi fotografiile pe care i le luasem la Palm Springs, şi poate vă-ntrebați cu mirare de ce-am făcut asta. Pentru că sunteți inteligenți, o sănțelegeți că teatru' pe care l-am jucat la secția de poliție din Palm Springs e o figură mare şi dacă mă veți urmări, o să vedeți de ce am jucat-o aşa şi nu altfel.

Mă pornesc iar să cânt "Cactus Lizzie", căci am constatat întotdeauna că gonesc mai tare când fredonez melodia asta.

Nu contenesc să-nghit kilometru după kilometru şi să mă mir. Sonoyta e la vreo şaişpe kilometri de partea mexicană, dincolo de frontiera de stat dintre Arizona şi Mexic, şi la vreo două sute cincizeci de kilometri de Mexicali. Mă gândesc cu groază la mizeria de drumuri pe care-am să merg când voi părăsi şoseaua asta.

E ora opt când ajung la intersecție. Drumul o ia la stânga-nspre Arizona şi la dreapta-nspre Mexic. Virez şi mă pomenesc cu maşina pe-un drum afurisit care-mi zdruncină ficatu' ca un cal sălbatic. Cam după vreo optnouă kilometri pe drumul ăsta, zăresc un mexican aşezat pe marginea şanțului şi fumând o țigară, cufundat în gânduri — ceea ce fac mexicanii-ntotdeauna când nu sunt ocupați să-şi încerce talentele de donjuani în fața

vreunei dame sau să-şi înfigă cuțitu-n cellalt tip care se găseşte c-o lungime de gât înaintea lui în aceeaşi cursă.

Opresc maşina şi-l întreb pe latino-americanul ăsta dacă ştie de vreo pipiță numită señora Paulette Benito care locuieşte pe la vreo fermă din împrejurimi şi, după ce-şi revine din surpriza de-a constata că un american vorbeşte-n limba lui, zice că da şi mă-ndrumează să găsesc locul, aflat la vreo zece kilometri de unde suntem. După ce m-a scuturat de două țigări, dovedind prin asta că nu există nici măcar pui de mexican care să-ți dea vreo informație pe sponci, o iau din loc şi după vreo zece minute zăresc ferma.

Conacu' nu e mare, da-n schimb e grozav. E complet alb şi-nfipt în coasta unei coline pe-un fundal de cactuşi şi vegetație tropicală luxuriantă. O poartă bătrânească de fermă, încadrată de o parte şi de alta c-un gard alb de pari, constituie intrarea din față pe unde pătrund cu maşina. Opresc, sar jos şi fac câțiva paşi până la uşă, care-i prevăzută c-un ciocan mare de bătut şi-l folosesc din plin.

Curând uşa se deschide, lăsând s-apară o muieruşcă mexicană, care stă în prag şi mă contemplă. E mai pocită decât dracu' şi după mutră socot că tipu' spaniol e greu de ghicit la ea. Nu-i exclus să fi avut vreo mamă spaniolă cu vreo zece generații-n urmă, care n-a putut să reziste insistențelor Marelui Cerb Săltăreț, sau cum l-o fi chemat pe trepăduşu' şefului local, iar d-atunci strămoşii ei n-au mai cunoscut în sens biblic decât indieni.

Îi dau bună seara foarte politicos ş-o-ntreb dacă pot să vorbesc cu señora Benito, iar ea, vizibil tulburată, spune señora nu-i acasă şi că se află la un oarecare local

denumit Casa de Oro, după care toată conversația devine încurcată şi-n cele din urmă mă lămuresc c-această Casa de Oro e cel mai apropiat corespondent al noutății de han prin partea locului. Îmi spune că pot să recunosc localu' după lanterna ce-atârnă afară, după care eu îi zic mii de mulțumiri ş-o iau din loc.

O-ntind la vale, pe şosea, şi-n curând zăresc această Casa de Oro. E o casă obişnuită, din chirpici, aşezată la marginea şoselei, cu o veche lanternă spaniolă atârnând afară. Ies cu maşina de pe şosea ş-o parchez pe-o latură a casei, apoi intru.

Nu e nimeni p-acolo, da-mi ajunge la ureche sunetu' unei ghitare. Trec printr-un coridor de piatră, iar la cellalt capăt mă opresc şi holbez ochii cât ceapa, pen' că localu-i ca o țară din basme.

De jur-împrejuru' curții interioare din spate e un perete din chirpici acoperit c-un spalier de sus până jos. Flori şi alte plante sunt prinse de spalierul ăsta, iar pe deasupra sunt suspendate peste tot o mulțime de lampioane.

Mesele-s risipite-n toată curtea şi-s pline de lume. Tipu' care cântă la ghitară stă-n colțul opus şi-arată complet aiurit — de parc-ar fi transportat de -muzica sa. În mijlocu' curții e un fel de ring de dans din piatră netedă, în suprafață de vreo douăzeci de metri.

M-aşez la o masă. Majoritatea tipilor se-ntorc şi mă privesc de parc-aş fi ieşit dintr-un muzeu, iar după un minut soseşte un chelner mexican, care-mi trage o temenea şi mă-ntreabă ce-aş dori.

Îi răspund că-n general doresc dame, da' că mă voi mulțumi deocamdată şi c-un pahar de rachiu mexican. Îl

întreb apoi dac-o cunoaşte pe señora Benito.

Dă din cap şi face un gest către ringu' de dans şi când îmi întorc privirea-ntr-acolo văd o pereche care tocmai se ridică şi începe să danseze. Mă uit mai bine şi văd că femeia era de tip american şi nu mai am nici o-ndoială că asta-i Paulette.

Frăţioare, ori că e frumoasă, nu mă-ntrebaţi! Da' un lucru trebuie să-l ştiţi: c-am văzut la dame-n viaţa mea cu caru' şi pot să vă spun că Paulette asta-i înzestrată cu tot felu' de daruri. O femeiuşcă grozavă din creştet până-n tălpi. Mă bate-un gând că poate dacă n-aş fi atât de prins în afacerea mea, m-ar tenta să-ncerc cât poate să reziste muieruşca asta la farmecu' personalităţii mele.

E o bomboană. E la fel de drăguţă ca şi Henrietta, da-i altceva. Diferenţa-i tot atât de mare ca-ntre un ananas ş-o prună.

Are nişte curbe care l-ar fi convins pe regele Solomon să-şi lichideze haremu' şi să devină monogam; mai are ş-un stil din ăla care ar fi făcut-o pe pupăza aia romană, căreia-i ziceau Junona, s-arate ca un caz de tuberculoză galopantă. Dacă Henric al optulea ar fi avut ocazia să-i vadă măcar o dată gleznele, şi-ar fi dorit să se fi născut cu şase secole mai târziu, aşa ca să-i fi putut da paşaportu' rapid lui Anne Boleyn, pentru ca s-o facă pe Paulette asta sergent-major în batalionu' pentru desfătarea maiestăţii-sale.

Dacă ştie să danseze? Păi am văzut dame dansând cu duiumu', da' socot că nici una nu ştie să salte din cufăr atât de provocator. Vă spun că-i suplă ca un şarpe şi când se răsuceşte-n tactu' tangoului pe care-l dansează, îi zăresc dinţii albi strălucind pe guriţa ridicată-ntr-un

zâmbet către tipu' cu care dansează, ceea ce mă face să gândesc că femeile-s nişte lucruri foarte interesante şi ce n-aş da să ştiu ce treabă avea o damă grozavă ca asta să se încurce c-un mitocan ca Granworth Aymes.

Tipu-i bine şi el. E un latino-american şi-i îmbrăcat cu pantaloni mexicani din cei negri, înguşti, cu o cămaşă de mătase şi-o jachetă bolero. La cămaşă poartă un şnur de argint şi toate garniturile. E-un găligan înalt, bine legat, cu o chică de păr negru şi o mustăcioară neagră. Dansează pe cinste şi socot că dacă tipul ăsta s-ar duce la Hollywood, probabil c-ar avea un succes atât de mare încât îl văd însurându-se c-o stea de cinema pentru câteva luni, până când i s-ar face ei lehamite să stea tot timpu' de strajă să nu-i zboare porumbelu'.

Mie mi se pare că-i şi periculos. Are ceva rău în privire ca un şarpe cu clopoței, numa' că puiul ăsta de lele cred c-are să muşte fără să sune.

Mai trece nițel şi muzica-ncetează să cânte, iar cei doi s-aşază din nou. Eu stau la masa mea şi trag câte-o duşcă de rachiu mexican cu ochii țintă pe ei. Trebuie să-nțelegeți că nu-i chiar atât de uşor pentru mine de partea astălaltă a frontierei, şi cum nu doresc să am de-a face cu copoii locali, trebuie să-mi joc cărțile cu prudență.

Privind-o pe Paulette, încerc să mă hotărăsc cum să conduc acțiunea, numai că nu-mi foloseşte la nimic să mă holbez la ea. Niciodată nu poți şti cum o să reacționeze o damă, orice-ai face. E inutil să crezi că le poți dibui pe femei; orice-ai face, ele tot nu-s mulțumite.

Mi-amintesc de-un majordom distins, care era-n serviciu' casei unei dame bine din Anglia. Într-o zi, tipul ăsta dă buzna-n camera de baie tocmai când dama era

sub duş. Fiind un om plin de tact, majordomul ăsta n-a spus decât: „Vă rog să mă iertați, *domnule"* şi s-a evaporat, convins c-a ieşit cu fața curată din situația asta penibilă.

Da' n-a mai fost tot atât de convins a doua zi, când l-a expediat la un doctor ca să-i examineze vederea.

Aşa că stau şi nu fac nimic, şi tocmai când încep să mă plictisesc de stat, Paulette se uită-n direcția mea şi mă explorează oarecum cu privirea, după care-mi acordă un fel de schiță de zâmbet.

Socot că asta-i numai pen' că ea crede că eu sunt un american în Mexic, da' profit şi trec instantaneu la acțiune. Mă ridic şi mă-ndrept cu paşi măsurați către masa ei; îi dau bună seara ş-o-ntreb dacă nu ne-am mai întâlnit cândva în trecut.

Ea-mi zice că nu-şi aminteşte, da' poate c-am făcut cunoştință undeva.

— Oricum ar fi, doamnă, sunt ani de când aştept să te cunosc, îi zic. Numele meu e Caution — Lemmy Caution — şi doresc s-avem o mică convorbire cât se poate de curând.

— Ia loc, domnule Caution, zice, şi serveşte ceva de băut. Acesta-i señor Luis Daredo.

M-aşez. Mexicanul îmi aruncă o privire care-ar putea să-nsemne orice. Cred că nu-i prea mulțumit de faptu' că m-am băgat peste el. Răspunde dând numai scurt din cap.

Trimit chelneru' să-mi aducă paharu' cu rachiu mexican pe care-l lăsasem pe masa mea. În timp ce-aştept să-mi fie adus, observ că ea mă priveşte c-un aer curios, plină de interes, în timp ce un zâmbet îi flutură pe

buzele roşii.

— Şi ce treabă era aceea pe care doreai s-o ştii, domnule Caution? zice. Aş fi fericită să te pot ajuta.

Îi arunc o privire rapidă şi observ că se uită ca şi cum s-ar strica de râs.

Mă tratez c-o țigară.

— Uite cum stau lucrurile, doamnă Benito, îi zic. Fac unele cercetări în legătură c-un tip numit Granworth Aymes care s-a sinucis la New York în ianuarie trecut. M-am gândit la dumneata ca la o persoană care-ar putea să m-ajute. Da' cred c-aici nu-i locu' cel mai potrivit. Poate că-mi dai voie să te conduc mai târziu acasă ş-am putea avea o vorbuliță acolo.

Îi trece pofta de zâmbit.

— Poate că asta nu m-ar aranja, spune. Ştii, domnule Caution, aici e Mexicul — *nicidecum* Statele Unite, şi poate că nici nu-mi arde să vorbesc despre Granworth Aymes. Poate că-ți pierzi vremea de pomană pe aici.

Bate la ochi că dama asta se pricepe să fie impertinentă.

— Înțeleg ce vrei să spui, prințeso, îi zic. Crezi că reținerea vreunei persoane ca martor principal nu e posibilă p-aici fără demersuri complicate ş-o droaie de formalități birocratice la Mexicali. Ei bine, nu zic că n-ar fi aşa, da-n locu' tău socot c-aş face cum vreau eu şi m-aş formaliza mai puțin în privința asta şi... ce doreşti să bei?

Comand nişte băuturi pentru toți trei. Mexicanu' mă priveşte ca şi cum aş fi un coşmar sinistru.

Ea începe să zâmbească din nou.

— Nu-mi displac metodele dumitale directe, domnule

Caution, spune, dar totuşi nu-nţeleg de ce aş accepta vorbesc despre moartea cuiva cu oameni pe care nu-i cunosc.

— E-n regulă, porumbiţo, zic. În cazul ăsta trec-napoi frontiera ca s-obţin extrădarea ta ca martor principal. Pe urmă te-aduc pe teritoriu' Statelor Unite şi te reţin. Îmi va lua cel mult două zile ca să scot de la autorităţile mexicane aprobarea pentru o cerere federală de extrădare a ta, şi dacă-s prea lenţi pentru gustu' meu, poate că voi încerca altceva. Sunt agent federal ş-am în buzunar o insignă, care nu-nseamnă mare lucru de partea astălaltă a frontierei, da' poate că-mi va da destulă autoritate ca să-l conving pe ofiţeru' de jandarmi din partea locului că ai un paşaport şterpelit. Chiar dacă nu-i adevărat, tot o să-ţi creeze o situaţie foarte neplăcută. Mă-nţelegi?

Ea-i tocmai pe punctu' să spună ceva, când Daredo-i pune mâna pe braţ ş-o opreşte.

— Señor, spune, aqui es Mechico. No me place che vorbeşti la asta señora cum vorbeşti. Tu nu me placi deloc. Tu pleci din localul ăsta rapido sau le ordon che te arunca fuera. Claro?

— Nu ţine, frumuşelule, îi răspund tipului. Nici tu nu-mi placi mie şi cred că va trebui să-ţi aduni toţi prietenii-n juru' tău înainte ca să mă poţi da afară dintr-un local pe mine, şi num-aşa, ca să nu-ţi închipui că-s vorbe goale, na, poftim ş-o arvună.

Îl ating peste mutră şi-l dau jos pronto cu scaun cu tot. Se ridică şi se-apropie de mine, ocolind masa şi-l mai pocnesc o dată. Un individ de la masa de-alături se ridică şi-ncepe să emită o mulţime de zgomote mexicane în timp ce-o porneşte-nspre mine, încât se pare că-s nevoit să fac

ceva. Bag mâna pe sub haină şi trag pistolu'. În juru' meu văd o mulțime de mutre pocite şi cred că trebuie să pun lucrurile la punct.

— Ascultă, prințeso, îi zic Paulettei. Înregistrează ce-ți spun. Dacă cineva-ncearcă vreo figură p-aici, dau cuvântu' mai întâi pistolului şi pe urmă vorbesc eu. Te conduc la locuința ta ca să stăm nițeluş de vorbă, şi dacă asta nu-ți place, am să te trec acum peste frontieră ş-am să te zvârl în arestu' primului şerif din Arizona la care voi ajunge. Aşa că hotărăşte ce preferi — propriu' tău salon, sau beciu' — mie mi-e perfect perpendicular.

Ea se ridică.

— E-n regulă, Luis, zice. Nu e cazul să te enervezi. Poate c-ar fi mai bine să merg cu domnul Caution şi să lămuresc lucrurile.

— Asta mai zic şi eu vorbă-nțeleaptă, îi spun, şi mie nici că-mi pasă dacă-i sare muştaru' lui Luis. Oricând doreşte ca să-i tragă cineva un picior în fundu' pantalonilor săi strâmți, n-am să ezit să-i fac serviciul ăsta. Poate că-i vreo legumă mare p-aici, da' pentru mine nu-i decât un cotoi cu mustăți. Hai să mergem, prințeso.

Arunc nişte bani pe masă şi ieşim. Mai țin încă pistolu-n mână şi, privind peste umăr, îl văd pe Luis cum se holbează la mine ca un tigru c-un abces la gingie. Aş jura că individul ăsta nu-i prea-ncântat.

Ne suim în maşină şi pornim. Cu coada ochiului pot s-o văd pe Paulette că mă priveşte. Se dă c-un parfum straşnic, pe care tocmai am ocazia să-l adulmec. Încerc să-l compar cu „Garoafele" Henriettei şi nu-s sigur care-mi place mai mult.

— Straşnic parfum e ăsta pe care-l foloseşti, Paulette,

îi zic. Aş putea să mă las tentat de-un parfum ca al tău. Întotdeauna m-am omorât după mirosuri plăcute.

Pot s-o aud chihăind în întuneric. V-am spus că Paulette asta-i o fată pe cinste.

— Eşti extraordinar de obraznic, spune. Dai buzna în Casa de Oro, îl culci pe Luis la pământ, mă iei de-acolo tocmai când începeam să mă distrez şi pe urmă-mi spui că-ți place parfumul meu. Cred că trebuie să-ți meargă bine la femei, dar n-ar strica să-ți aminteşti că aici eşti în Mexic.

— Nu, zău, Paulette? îi zic. Şi ce dacă?! Am mai fost şi-nainte-n Mexic, da' nu-mi aduc aminte să mă fi speriat vreodată. I-ascultă, ai auzit vorbindu-se vreodată de-un mexican numit Caldes Martinguez — asul bandiților d-aici?

Ea dă din cap în semn că da.

— Ei bine, continui, individul ăsta ajunsese foarte mare şi socotea să treacă frontiera-ntr-o zi ca să dea o lovitură la vagonu' poştal din Arizona. A dat lovitura — sub trei aspecte. În primu' rând a atacat vagonu' poştal; în al doilea rând nu numai că l-a atacat, da' a tăiat şi urechea mecanicului de pe locomotivă; şi-n al treilea rând a pompat atâta plumb în mecanic şi-n conductoru' trenului — c-amândoi arătau ca nişte fabrici de muniții când i-am găsit.

Scot pachetu' meu de țigări cu mâna stângă şi i-l dau. Aprinde două — una pentru ea ş-una pentru mine.

— E-n regulă, zic. Ei bine, autoritățile din Statele Unite s-au înfuriat rău de tot pe individul ăsta. În consecință au trimis un băiat deştept la frontieră şi băiatul ăsta dă câteva lovituri înscenate şi-n cele din

urmă Martinguez află despre el şi-l ia tovarăş în afacere. Băiatul ăsta deştept îi cântă-n strună lui Martinguez şi-ntr-o seară-l îmbată criță pe Martinguez şi-i toarnă somnifer în rachiu. După aia-l leagă burduf pe-un cal şi-l trece peste frontieră direct după nişte gratii solide ş-apoi la capătul unei funii de doi metri — fiindcă-n Arizona încă-i mai spânzură.

Partea nostimă-i că Martinguez soseşte la puşcărie aproape înnebunit, pentru că băiatul ăla deştept i-a umplut turu' pantalonilor cu ghimpi de cactus şi urzici usturătoare, aşa că la fiecare săltare a calului Martinguez trăgea urlete ca la balamuc. Dacă te-ai aşezat vreodată pe-un ghimpe de cactus ai să-nțelegi ce vreau să zic. Îți spun că ticălosul ăla avea o inimă de piatră, da' când i-a venit timpu' să fie executat, fundu-l durea aşa de tare-ncât spânzurătoarea i se părea o dulce alinare.

— Foarte drăguț, spune, şi cine era băiatul ăla aşa de deştept?

— Un tip pe care-l cheamă Caution, îi zic, aşa, cu modestie. Lemmy Caution e numele lui.

Continuăm drumu'. E o şosea mizerabilă şi trebuie să mă concentrez. Ea tace chitic. Deodată-mi pune o mână pe genunchi.

— Eşti un om formidabil, Lemmy, spune. După aceşti latino-americani... Scoate un fel de oftat, E o plăcere că te-am cunoscut.

Mă priveşte pieziş.

Eu îmi țin privirea fixată pe şosea. Îmi face impresia că se dă la mine prea repede, cât poate ea de rapid, da' mă prefac că mă prind.

— Oho, asta-i grozav! îi zic. Socot că eşti tocmai tipu'

de femeie pe care-l caut. O damă grozavă ş-o noapte formidabilă, zic, făcând semn cu capu' către lună, ce-şi mai poate dori un om în plus?

Ea nu spune nimic. Emite doar încă un oftat greu. Tăcerea ține cîtva timp, apoi zice:

— Ascultă, Lemmy, ce-i toată tărăşenia asta în legătură cu Granworth Aymes?

— Aiurea, nu-i mare lucru, îi zic. De fapt nu mă interesează Aymes. Mă interesează o mică combinație de falsuri şi ambele afaceri, cum ar fi, s-au amestecat. Îți spun îndată toată povestea.

Nu răspunde şi cred că-şi stoarce creierii grozav de tare. Peste puțin oprim la fermă. Muieruşca mexicană aşteaptă-n prag şi-mi ia pălăria. Pe dinăuntru, casa e destul de straşnică — mobila-i bună şi se pare că Paulette ştie să-şi aranjeze interioru'.

Intrăm într-o cameră din dreapta vestibulului, Paulette îmi arată cu degetul un balansoar mare de pe veranda situată pe una din laturile casei. Mă instalez şi-mi ofer o țigară, iar ea se duce să prepare whisky cu sifon şi gheață. Aud gheața clincănind.

Peste puțin se-napoiază cu câte-un pahar înalt de băutură-n fiecare mână. Mi-l dă pe-al meu şi s-aşază pe-un scaun în fața mea.

— Ei bine, Lemmy, spune, dă-i drumu'.

Îi ofer o țigară şi i-o aprind. Cum țin chibritu' ridică privirea şi mi se uită drept în ochi şi, vă spun, am impresia că ştie mai multe despre telegrafia fără fir decât Marconi. Era o privire ca să te bage-n draci. Mă duc şi m-aşez din nou.

— Iată cum stau lucrurile, îi zic. Tipul ăsta,

Granworth Aymes, îşi curmă zilele-n ianuarie trecut. Cu puțin înainte de-a face isprava asta, îi dă neveste-sii obligațiuni în valoare de două sute de bătrâne. În regulă. După sinuciderea lui, ea se instalează-ntr-o bombă de pe lângă Palm Springs şi-ncearcă să schimbe la bancă una dintre obligațiunile alea. Numai că e falsă. Mi se-ncredințează mie afacerea asta şi m-am zbătut nu glumă, da' n-am făcut încă nici o ispravă. Nu ştiu mai multe despre treaba asta decât ştiam atunci când m-am apucat de ea.

În timp ce vorbesc, ea priveşte-n zare peste câmpie, înspre munți. Tocmai pot să disting conturu' profilului ei în întuneric, da' nu-mi vorbeşte nimic.

— Acu' am o bănuială, continui în timp ce-o observ. Am o bănuială că dama asta, Henrietta, ştie multe despre afacerea cu falsurile, da' nu găsesc calea s-o fac pe puicuță să vorbească. În timp ce m-agit cu afacerea asta, Langdon Burdell, care fusese secretaru' lui Aymes, îmi sugerează ideea că Granworth nu s-ar fi sinucis defel, ci c-ar fi fost omorât şi că Henrietta i-ar fi făcut pustiul ăsta de bine, şi dacă rămâne-ntre noi doi, scumpo, asta-i şi părerea mea!

Da' să presupunem, de dragu' discuției, că pot dovedi culpa ei în legătură cu uciderea lui Granworth ş-o arestez ca făptaşă — şi la ce-mi serveşte asta? Tot n-am să aflu de unde are obligațiunile alea false şi cine le-a făcut, căci dacă va fi trimisă-n judecată sub acuzație de omor cu premeditare, ea ştie foarte bine că nu-şi uşurează cu nimic situația, nici nu câştigă timp, nici nu scapă de scaun dacă-i toarnă pe falsificatori.

E-n regulă. Ei bine, am aflat că obişnuiai să-i ții de

urât lui Granworth Aymes şi m-am gândit că poate mă ajuți la treaba asta. Dacă Aymes avea o slăbiciune pentru tine, bănuiesc că ți-a vorbit mult despre Henrietta, pentru că bărbații-ntotdeauna spun o groază de lucruri „celeilalte femei" şi poate că-mi vinzi şi mie câteva informații, şi-i bine să ştii că lucrurile pe care vreau să le aflu sunt următoarele:

În primu' rând, dacă Aymes i-a dat obligațiunile cele bune sau dacă i le-a trecut pe cele false? În al doilea rând, presupunând că i-a dat obligațiunile cele bune, dacă le-a pus undeva în siguranță şi s-a aranjat să obțină de la cineva duplicate false ca să poată juca pe ambele tablouri şi să profite de faptu' că toată lumea, fiind convinsă că le avea pe cele bune, va crede că şi cele false, pe care le plasa, erau în regulă?

Arunc chiştocu' peste balustrada verandei.

— Uite de ce vreau să vorbeşti, Paulette, îi zic, şi nu puțin, pen' că-ntotdeauna se zice că „cealaltă femeie" cunoaşte dedesubturile, ş-am senzația că tu eşti „cealaltă femeie".

Se-ntoarce-n scaun şi mă priveşte.

— Aiurea, spune. Am impresia ca cineva te duce de nas, dar fără-ndoială, Lemmy, că pot să te-ajut.

Se ridică şi stă-n picioare, sprijinită de grilajul verandei, privind în jos către mine.

— Ascultă, domnule detectiv, spune; află de la mine că Henrietta a obținut aceste obligațiuni false de undeva ştiind perfect că erau false. Şi am să-ți spun de ce. Granworth Aymes nu i-a dat nici un fel de obligațiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. Ştiu bine că nu i le-a dat!

— Ce vorbeşti!? îi zic. Ia ascultă, scumpo, continui. Ştim foarte bine că a avut obligaţiunile alea. Ştim că le-a cumpărat. Dacă nu i le-a dat ei, unde sunt? Cui i le-a dat?

Începe să râdă, un râs uşor gâlgâit, care-mi stârneşte tot felu' de gânduri.

— Am să-ţi spun cui i le-a dat, Lemmy, zice. Mi le-a dat mie.

Trăsăturile feţei i se crispează, iar surâsul îi dispare.

— Acum ascultă-mă, băiatule, spune, c-am să-ţi povestesc pe săturate. Dacă se găseşte vreunul să zică despre mine că m-am ţinut cu Granworth Aymes, atunci persoana aia minte cu neruşinare. L-am cu-noscut pe Granworth Aymes şi nu vreau să spun că mi-era dezagreabil, cu toate că soţul meu a tras numai ponoase de pe urma lui. Acum ia aminte la ce-ţi spun:

Poate c-au omis să te informeze că am un soţ. Este internat în sanatoriul particular al unui medic din Zoni. Nenorocitul se stinge din cauza bolii sale de plămâni. Mi se spune c-ar mai avea vreo trei luni de trăit.

Granworth Aymes era agentul lui de schimb şi cu doi-trei ani în urmă soţul meu valora aproape un sfert de milion de dolari. Nu s-a mulţumit cu atâta. Voia să aibă mai mult şi s-a apucat de speculaţii la bursă împreună cu Aymes, cumpărând acţiuni şi obligaţiuni. Şi ce s-a-ntâmplat? A pierdut practic toţi banii pe care i-a avut, dar faptul că banii nu fuseseră pierduţi la bursă nu l-a aflat decât cu puţin înainte de Crăciunul trecut. Aymes l-a tras pe sfoară. Şi-a bătut joc de bietul naiv.

Tocmai în timpul acela Rudy se supune unui examen medical. Medicul îi spune că singura şansă pe care o are

ca să mai trăiască eventual încă un an este să meargă să se instaleze într-o localitate ca asta, în care clima e corespunzătoare.

Ei bine, poți să-ți închipui că nu mi-a făcut nici o plăcere când am descoperit că Granworth l-a lăsat pe Rudy practic fără o lețcaie, băgând totul în buzunarul său, aşa că m-am gândit să mă duc la New York şi să am o explicație cu acest Granworth Aymes. Mi s-a părut că n-o să fie prea greu, pentru că Granworth a-ncercat întotdeauna să-mi facă curte, dar eu nu l-am încurajat — nu-mi plăcea maniera lui, cel puțin nu aşa ca să se poată observa.

M-am dus la New York şi l-am văzut pe Granworth Aymes la zece ianuarie, cu două zile înainte de a-şi fi curmat zilele, şi i-am spus pe şleau că mi-a ajuns la ureche că s-a umplut de bani, speculând la bursă. I-am spus că dacă nu plăteşte cinstit şi repede, n-am timp de pierdut cu vorbe, mă voi duce direct la procurorul districtual şi am să-l bag în puşcărie pentru faptul că l-a delapidat pe Rudy în cursul ultimilor doi ani de zile.

Granworth m-a privit şi a-nțeles că nu glumeam. Mi-a spus să revin a doua zi de dimineață. Zicea că o să-mi dea banii. În dimineața zilei de unsprezece ianuarie m-am dus şi l-am vizitat la biroul său, unde mi-a dat obligațiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. De asemenea m-a rugat să nu suflu nimănui despre asta, pentru că erau obligațiunile pe care le trecuse neveste-sii şi le scosese din seiful unde erau puse în păstrare pentru ea şi că oricine le putea încasa, fiindcă erau obligațiuni la purtător. I-am dat o chitanță pentru ele şi, cu banii ăştia, Rudy şi cu mine am venit să trăim aici.

Iar dacă Granworth Aymes s-a sinucis a doua zi, bănuiesc că a făcut-o în urma explicației pe care-a avut-o cu soția lui. Cred că ea a observat dispariția obligațiunilor şi atunci şi-a descărcat furia pe el, sau poate, spune ea coborând glasul, poate că Henrietta s-a săturat. Cred că şi eu m-aş fi săturat dacă aş fi fost frustrată de două sute de bătrâne. Poate că i-a dat cu ceva în cap, nimic nu e exclus.

Îi trag un fluierat.

— I-auzi, i-auzi! zic. Care va să zică aşa stau lucrurile? S-ar părea că ițele-ncep să se descurce-n afacerea asta. Aşadar Henrietta, văzând că obligațiunile-au dispărut, îşi închipuie că Granworth le-a plasat în altă parte şi găseşte prompt pe cineva ca să-i confecționeze un lot nou.

Îmi mai acord încă o țigară.

— Ascultă, Paulette, zic. Cunoşti pe cineva care-ar putea să confirme povestea asta? Mă refer la felu-n care Granworth Aymes l-a fraierit pe Rudy şi l-a scuturat de toți banii ăştia?

— Desigur, spune, Burdell ar putea. El cunoaşte toate amănuntele. El ştia tot ce făcea Aymes, dar nu era decât un secretar. Nu era treaba lui să se amestece unde nu-i fierbe oala.

— E-n regulă, zic. Înțeleg. S-ar părea că Henrietta Aymes e o mare podoabă. Cum văd, nu-ncape nici un fel de-ndoială că ea l-a curățat pe Granworth. Foarte bine. Poate că acum pot să avansez un pic. Apropo, Paulette, continui eu. Parc-ai spus că bărbatul ăsta al tău, Rudy, e p-aici pe undeva la un sanatoriu… Pe unde vine Zoni?

— E la vreo şaptezeci de kilometri de aici, spune, şi

dacă te duci să-l vezi pe Rudy şi să-i pui întrebări, nu-l lua repede. Doctorul Madrales spune că bietul om nu mai are decât opt sau nouă săptămâni de trăit şi n-aş vrea să fie istovit prea mult.

Mă ridic şi pun brațu-n juru' gâtului ei.

— Nu fi-ngrijorată, Paulette. Am să-l iau cu binişoru'. Nu vreau să-i pun prea multe-ntrebări. Vreau numai să-mi confirme povestea asta pe care mi-ai spus-o despre felu' cum i-a umflat Aymes gologanii.

Ea stă destul de aproape de mine şi observ că-i dau câteva lacrimi. Îmi pare destul de rău de Paulette, pentru că-n definitiv chiar dacă se distrează cu acest Luis Daredo, ce altceva ar putea să facă o femeie? Doar trebuie să facă şi ea ceva ca să nu se gândească tot timpu' la faptu' că bărbat-su dă ortu' popii în pas de-nmormântare.

Ea oftează.

— Ce crudă poate să fie viața, spune. Ascultă, Lemmy, du-te şi mai toarnă-ți ceva de băut. Mă-ntorc peste un minut. Mă duc să-i dau un telefon lui Daredo; băiatul ăsta face unele treburi pentru mine — mă gândesc să cumpăr casa şi el se ocupă de întreaga afacere — de aia n-aş vrea să mă stric cu el.

— E-n regulă, zic.

Părăseşte camera şi rămân să-mi prepar un amestec de whisky cu sifon şi gheață, după care mă duc înapoi pe verandă. În timp ce stau acolo şi-l beau, am impresia că-ncep să-nțeleg totuşi ceva din cazul ăsta. Un lucru sare-n ochi, ş-anume că Henrietta a descoperit dispariția obligațiunilor originale — a celor bune. Reuşeşte să obțină un lot fals şi *se* duce la Palm Springs spunându-şi

c-ar avea vreo şansă să le schimbe acolo. Asta-i impresia pe care-o am. Când tocmai terminasem băutura, apare Paulette. Intră şi vine drept la mine, îmi pune mâinile pe umeri şi mă priveşte fix în ochi.

— Ştii, Lemmy, ce grea e viața unei femei, spune. Cred că nici a mea n-a fost uşoară. Pentru o fată este de ajuns să facă o singură greşeală şi plăteşte de se satură pentru ea. Eu am greşit când m-am măritat cu Rudy. A fost întotdeauna un om plăpând şi cred că mi-a inspirat milă. Dacă m-aş fi măritat c-un bărbat ca tine, spune, lucrurile ar fi luat o altă-ntorsătură.

Simt că distanța dintre ea şi mine se micşorează şi mai mult.

— După ce-ai terminat treaba asta, Lemmy, dacă te simți vreodată obosit sau ai nevoie de odihnă, continuă ea, mă găseşti întotdeauna aici şi am să mă bucur să te văd.

— Asta-i o propunere straşnică, Paulette, zic. Sper să profit curând de ea. Între timp aş vrea să termin treaba asta, aşa că e cazu' să mă reped până la Zoni, unde vreau să stau nițel de vorbă cu Rudy şi-ți promit că n-am să-l bruschez.

— E-n regulă, Lemmy, spune, cu ochii înecați de lacrimi. Du-te să-l vezi pe Rudy şi transmite-i toată afecțiunea mea. Numai să nu-i pomeneşti nimic despre faptul că m-ai găsit astă seară cu Luis Daredo. N-aş vrea ca Rudy să fie preocupat de vreo idee că m-aş afişa cu mexicani chipeşi.

Îmi explică pe unde trebuie s-o iau ca s-ajung la Zoni şi stă-n prag, privindu-mă cum demarez.

Iar eu — eu mă dedau la sportu' meu preferat,

gândesc. Mă-ntreb de ce n-a putut s-aştepte până când am terminat conversaţia ca să-l cheme la telefon pe Daredo.

Cred că-s un tip cam bănuitor. Şi aş jura că Paulette asta prea a căzut uşor pe bec în faţa mea. E fără îndoială un exemplar unic, da' totuşi, pare să-ncerce să mă prostească, dacă-i tună-n felu' ăsta.

Da' nu-s chiar aşa fraier. Tocmai când o damă crede c-am picat — ei bine, ca de obicei, se-nşală!

Capitolul X
CHESTII MEXICANE

Conduc destul de-ncet, din două motive. În primu' rând, noaptea nu-i atât de luminoasă pe cât ar fi putut să fie, iar şoseaua pe care merg nu-i nici ea chiar atât de-ncinsă. În al doilea rând, întorc pe toate feţele povestea pe care dama asta, Paulette, mi-a servit-o şi nu-ncape-ndoială că-i una al dracului de-ncurcată.

Poate că-i adevărată, fiindcă, vă rog să mă credeţi, nici o femeie cu-atâta minte câtă are Paulette n-o să spună vrute şi nevrute cu privire la felu' cum a scos două sute de bătrâne de la un tip ca Granworth Aymes, în afară de cazu' când ar fi pe deplin îndreptăţită la ele.

Şi-mi pare destul de rău de bărbat-su, Rudy Benito. Mi-l pot imagina aşa cum ar putea să fie. Îmi închipui destul de bine cum o lungeşte cu Paulette, jucând tot timpul un rol de mâna a doua pe lângă ea, pe de-a-ntregu' conştient că-i tebecist şi că boala are să-l răpună

mai curând sau mai târziu. Parcă-l văd pe tipul ăsta descoperind deodată că Granworth l-a ars tare de tot, îl văd fierbând de ciudă şi-nnebunit de necaz, ştiind că poate timpu' ce-l mai avea de petrecut pe-aici înainte ca să-i vină rându' să ia loc în coşciug depinde de faptu' dacă va putea să scoată biştarii de la Granworth sau ba.

Da' e ceva ce nu-nțeleg, ş-anume ce naiba făcea Paulette în tot acel timp în care Aymes îl escroca pe Rudy de francii săi? Ce făcea o damă cu mintea ageră ca a ei învârtindu-se printre tipii ăştia fără ca să-şi dea seama ce se-ntâmplă?

Apoi îmi vine altă idee colosală. Să presupunem că Paulette îşi dădea seama. Să presupunem că era-ncurcată cu Aymes şi ştia că-i stoarce gologanii lui Rudy şi nu făcea nimic ca să-l împiedice. Apoi, deodată află că Rudy nu mai are mult de trăit dacă nu-i dus într-o localitate cu climă potrivită şi c-un doctor în permanență lângă el. Şi are sentimentu' că nu şi-a făcut datoria. Simte că trebuie să facă ceva ca să-şi răscumpere greşala. Tocma-n timpul ăsta Aymes trage-un tun la bursă şi Paulette îşi arată colții şi-l amenință că-l toarnă la poliție pentru tot ce-a făcut, dacă nu le dă partea lor.

Nu-i ăsta un lucru-n genu' celor pe care-o damă ar fi-n stare să-l facă? Nu-i treabă de damă să-şi bată joc de bărbat-su pen' c-are cârlig la un individ dubios ca Aymes, iar când află că fraieru' trage să moară, o apucă remuşcările şi-ncearcă să-ndrepte lucrurile în ultimu' minut; iar pe de altă parte, n-ar fi afacerea asta un motiv cum nu se poate mai bun pentru Henrietta ca să-l curețe pe Granworth?

Ş-apoi, altceva mă izbeşte ca o piatră-n cap. Cum stă

chestia cu scrisoarea despre care mi-a povestit Henrietta. Doar ea mi-a spus c-a primit o scrisoare nesemnată de la un individ, care-i spunea că Granworth se ține de capu' neveste-sii. Nu mi-a spus ea că individu' tăiase cuvintele „soția mea" şi le-nlocuise cu "femeia asta"? N-ați priceput?

Rudy Benito era cel care trimisese Henriettei scrisoarea.

Iată ultima mea versiune a-ntregii combinații: Benito are-o bănuială că Aymes umblă cu nevastă-sa şi-i scrie o scrisoare Henriettei în sensul ăsta, fără ca s-o semneze. E-n regulă. Apoi Paulette descoperă că Benito e ros de boală ca un lemn de carii şi-o apucă regretele şi-ncearcă un sentiment de scârbă împotrivă-şi pentru ce făcuse, aşa că se duce la Granworth şi-i cere să scuipe francii.

Granworth, care are o slăbiciune mai mare pentru Paulette decât pentru Henrietta, se execută. Poate că se gândeşte să-i recupereze de la Paulette după ce-şi va reveni din criza ei sentimentală-n legătură cu Rudy.

E-n regulă. Henrietta vine apoi la New York şi-i spune lui Granworth c-a auzit de isprăvile lui galante şi dacă nu se lasă de dama aia, dă divorț. Granworth, în replică, o anunță că-n cazul ăsta mai degrabă va părăsi țara decât să-i plătească pensie alimentară. Henrietta-i răspunde că puțin îi pasă dacă-i plăteşte sau nu pensie alimentară, pentru că are cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat. Granworth e cuprins de furii şi-i aduce la cunoştință că n-are nici o lețcaie, pentru c-a dat obligațiunile celeilalte femei.

Ş-atunci începe balu'. Socot că vestea asta i-a cam pus capac Henriettei. Cred că-n momentu' când i-a spus

asta, Granworth era la volan, gata de pornire — poate că ea şedea alături de el. În fine, trebuie să fi fost atât de pornită-mpotriva lui încât pune mâna pe ceva şi-l miruieşte pe Granworth. Apoi constată că l-a omorât şi-şi închipuie că cel mai bun lucru de făcut e să-l ducă cu maşina la docuri şi să simuleze o sinucidere, ca să salveze aparențele.

Aşa pare să fie.

Şoseaua pe care mergeam, şi care oricum era proastă, acum devenise şi mai rea. S-a-ngustat şi pare un fel de trecătoare largă printre colinele de la poalele munților. S-a-ntunecat bine şi am o vizibilitate proastă, aşa că merg încet şi mă concentrez la fâşia şoselei.

Apoi mă ciocnesc de ceva. Am stopat în nişte bolovani aşezați în mijlocu' şoselei şi-n acelaşi moment cineva se suie pe aripă şi m-atinge-n creştet c-un obiect care-n mexicană trebuie să se cheme ciomag. Văd mai multe stele decât a visat vreodat-un regizor, numai c-ale mele sunt toate verzi, şi mă refugiez în lumea viselor, liniştit şi tot atât de senin ca un sugar.

Când îmi revin, simt că sunt țeapăn ca o şină de tramvai. Indivizii care m-au adus în locul ăsta nu m-au tratat deloc cu mănuşi. Sunt acoperit de praf ş-o dâră de sânge mi se prelinge pe haină din crăpătura de pe scăfârlie.

Picioarele-mi sunt legate c-o funie, iar mâinile-mi sunt legate peste piept cu destulă frânghie ca să umpli un depozit.

Mă aflu-ntr-o hrubă care pâre să fie beciul unei case mici. O lumânare arde pe-un raft de partea cealaltă a-ncăperii şi de abia pot să citesc cadranu' ceasului meu de

mână. E aproape unşpe jumate; cred deci că-s plecat de vreo oră. M-au trântit pur şi simplu lângă perete şi m-au lăsat acolo.

Nu-mi prieşte deloc. Capul îmi zbârnâie ca o buză de zmeu şi cred că tipu' care m-a pocnit cu ciomagul ăla n-a făcut economie de efort. Una peste alta s-ar părea că-s la ananghie. Cine m-o fi-ndrăgit într-atâta încât să mă lege fedeleş şi să m-azvârle-n hruba asta habar n-am, deşi nu-mi lipsesc bănuielile, Mă gândesc c-ar fi bine să-ntreprind ceva pronto.

Mă-ndrept cu spatele sprijinit de perete şi m-aşez într-o poziție cât mai comodă, după care-ncep să cânt „Cactus Lizzie" cât mă ține gura. Asta pare s-aibă efect, căci după vreo cinci-zece minute aud paşi coborând câteva trepte ş-apoi uşa din colț se deschide şi dă buzna o muiere mexicană.

Ține-n mână un felinar ş-arată ca o pereche de scorpioni care nu se pot suferi, iar la cântar trage vreo sută cincizeci de kilograme. Cred că niciodată n-am văzut o matahală de muiere ca asta. Se apropie de mine clătinându-se, ridică picioru' şi-mi trage un şut în obraz de parc-aş fi o minge de fotbal. Vă spun că lepădătura asta de cățea îşi ancorează bocancu' drept în vârfu' nasului meu de parc-ar fi tras un unşpe metri şi mă face să văd încă şi mai multe stele verzi, după care-s cuprins de-o amețeala uluitoare şi-mi pierd iar cunoştința.

Îmi revin destul de repede. Sunt ud leoarcă de lăturile pe care le-a vărsat peste mine, simt că-mi sângerează fața ca dracu', iar ea stă şi mă priveşte şi se distrează copios.

Apoi îşi dă drumu'. Începe să urle la mine-ntr-un fel de spaniolă stricată, pe care abia pot s-o pricep, căscând

urechile mari cât o antenă parabolică. Îmi spune tot ce crede despre mine. Îmi spune ce sunt şi-mi spune ce speră c-o să mi se-ntâmple şi ce-au fost taică-miu şi maică-mea şi-n ce mod extraordinar şi surprinzător am ieşit pe lume. După care scapă nişte vorbe şi-ncep să-nnod firele.

Îmi spune ce mulțumită-i că soarta m-a adus să-mi plimb viitoru' hoit pe meleagurile astea. Îmi spune că de-ndată ce-am pus picioru-n Casa de Oro, s-a găsit un individ care să recunoască-n mine pe copoiu' care a pus mâna pe Caldesa Martinguez — banditu' pe care l-am cărat la puşcărie cu pantalonii plini de spini şi urzici. Îmi spune c-acest Caldesa fusese fi-su şi că pân-or isprăvi cu mine, dacă m-ar fierbe-n whisky mi s-ar părea că-i un vis frumos în comparație cu treburile pe care-o să le-ndur. Îmi spune să am numai puțintică răbdare încă vreo câteva minute, până când celălalt fiu al ei îşi va fi-ntocmit planu' chinurilor la care-avea să mă supună şi cum va fi terminat de gândit, va coborî să-nceapă operațiile.

În cele din urmă cotoroanța asta afurisită a reuşit să mă plictisească şi-i transmit echivalentu' lui hai sictir pe spanioleşte. Chiar în clipa aia felinaru' pe care-l ține în mână are buna inspirație să se stingă. C-o-njurătură teribilă îl zvârle-n direcția mea şi cu precizie matematică mă izbeşte-n tâmplă şi mă prăbuşesc pe spate-n colț.

Eu unu' am început să fiu sătul până-n gât de felu-n care mă tratează ăştia p-aici. Încep să mă-ntreb cui în definitiv îi aparține mutra mea-n realitate, pentru că felu-n care-o simt mă face să cred că trebuie s-arăt ca o mască japoneză de groază şi-ncep să-nțeleg că nu-s deloc pe placu' babei; iar dacă ea-şi făcea numai de joacă cu

mine, mă-ntreb ce urma să-mi facă drăgălaşu' de fi-su când avea să se pună, ca să zicem aşa, serios pe treabă.

Baba mai stabileşte-n gura mare o relație-ntre actu' genetic şi fundu' mamei mele şi se duce.

Aştept nițeluş, apoi mă uit primprejur şi mă pun pe treabă. Podeaua-n beciul ăsta e din pământ bătătorit, doar în colțu-n care zac e un fel de porțiune cimentată. În partea asta sunt numeroase crăpături şi socot că dacă n-aş intra în criză de timp, aş putea să scap de frânghii.

Încep să mă-ntorc, până când am adus felinaru-ntre mine şi perete, apoi încep să-l împing cu picioarele către perete şi când l-am adus acolo, mă proptesc cu picioarele-n el ş-apăs tare. Pocneşte, iar sticla spartă cade afară.

Mă-ntorc pe burtă şi mă târăsc către bucata cea mai mare de sticlă. Trebuie să vă dați seama că zac cu toată greutatea corpului pe mâinile mele, care-s legate de-a curmezişu' pieptului, şi suferința pe care mi-o provoc e greu de descris. După puțin ajung în locu-n care e bucata cea mai mare de sticlă şi-ncep s-o-mping cu limba pe podea către un loc unde-i o mică crăpătură şi vă mărturisesc că nici linsu' podelei ăsteia n-are gust de café frappé. De câte ori mişc bucata asta de sticlă vreo doi-trei centimetri, trebuie să mă târăsc din nou, ca s-ajung într-o poziție favorabilă pentru înc-un lins, da' după vreo douăzeci de minute figura-mi reuşeşte. O-mping aşa, cu limba, ca să cadă-n crăpătură, iar crăpătura nefiind adâncă, am obținut ca din podea să iasă un vârf tăios de sticlă. Îmi aşez picioarele peste vârfu' ăsta şi potrivesc apoi frânghia pe muchie şi-ncep să fac o mişcare de du-te-vino care-mi cere un efort fantastic în timp, până când

reuşesc în cele din urmă s-o tai.

Mă ridic şi fac câțiva paşi liniştiți, întinzându-mi picioarele. Încep să mişc mâinile, da' nu reuşesc să le desprind de frânghia cu care sunt legate. Nu pot decât să mişc două sau trei degete de la mâna mea dreaptă, care nu-s prinse cu frânghia, da' nu pot face nimic altceva, aşa-ncât socot că trebuie să inventez altceva.

Mă gândesc la treaba asta şi mă duc să mă postez în spatele uşii, aşa ca să fiu gata pentru oricine-ar deschide-o. Stau acolo rezemat de perete cu speranța c-o să am o şansă, căci puteți să mă credeți, doar ştiu mai bine ca oricine, nimeni nu poate să-ntreacă un mexican în cruzime când e la o adică.

După vreo jumătate de oră aud pe cineva de afară coborând treptele şi după zgomotu' paşilor cred că de data asta-i un bărbat.

Mă pregătesc. Când spun c-am să-l iau prin surprindere pe individul ăsta, mă bazez pe faptu' că baba, care mi-a aruncat felinaru-n cap, i-o fi spus că-s făcut țăndări în colț.

Când individu' deschide uşa, fac un pas înapoi şi când păşeşte-năuntru mă reped şi-l lovesc cu capu' drept în pântece şi e cazu' să ştiți că nici eu nu lovesc moale.

Individul ăsta, care-i o namilă cu perciuni, scoate-un scâncet ciudat şi se prăbuşeşte pe podea. A-ncasat-o tare şi e scos bine din circulație, aşa că-s mulțumit.

Socot că trebuie să lucrez rapid. Închid uşa-ncet cu picioru' şi-ncep să m-ocup de individ. Îl rostogolesc cu picioarele până când l-am depărtat de uşă. Tot mai scoate scâncete ciudate şi-i înnebunit de durere. Bănuiesc c-are să-l preocupe multă vreme lovitura pe care i-am dat-o.

Când l-am adus cu fața-n jos văd că are cuțitu-n locul obişnuit, agățat de cingătoare la spate. Mă las pe genunchi şi trag cuțitu' afară cu bucățile de degete libere care ies printre frânghiile cu care-s legat şi când l-am prins între vârfurile degetelor, mă ridic şi-l întorc pe individ iar pe spate.

Mă duc la uşă şi-nfing vârfu' cuțitului în scândură, apoi împing cu pieptu-n plăsea. În felul ăsta fixez aşa cuțitu' ca să pot freca muchia lamei de frânghiile cu care-s legat în juru' pieptului. Peste alte câteva minute frânghia e tăiată. Individu' de pe podea nu-nfloreşte deloc. S-a rostogolit în colț. Cred că nu mai trebuie să fiu îngrijorat din cauza lui. E deteriorat tare de tot.

Mă apropii de el şi-l percheziționez, pentru că vreau să-mi găsesc pistolu' pe care mi l-au luat, da' nu-i la el. Îl părăsesc, deschid uşa şi-ncep să urc tiptil treptele de piatră. Treptele astea duc la un parter, iar la capu' lor dau de-o altă uşă care se deschide-ntr-un fel de-ncăpere ce poate să fie o bucătărie. Acolo nu-i nimeni, da-s foarte-ncântat când zăresc automatu' meu aruncat pe o masă-ntr-un colț. Nu văd însă tocu' de umăr al pistolului, pe care de asemenea mi l-au luat, da' asta n-are de ce să mă-n-grijoreze. Pun doar arma-n buzunaru' drept al hainei, un lucru de care am să fiu foarte mulțumit ceva mai târziu.

Mă uit primprejur ş-ascult, da' n-aud nimic. Mă gândesc că poate n-a fost decât un singur individ în afacerea asta — tipu' din beci — şi că asta a fost bruta care m-a lovit în cap şi m-a adus aici. Nu ştiu de ce, dar bănuiesc că baba s-a dus să le spună celorlalți bandiți că m-au pus cu botu' pe labe şi cred c-aş face mai bine s-o

şterg repede d-aici, mai-nainte ca vreun altu' să declanşeze ceva nou.

Şi mai cred c-aş face mai bine să-mi termin cât pot de repede treburile p-aici în Mexic, că altfel băiețaşu' lu' mama Caution riscă să fie făcut zob de vreunii dintre indivizii ăştia şi n-o să vă mire dacă vă mărturisesc că n-am nici un fel de slăbiciune pentru experiențe din astea.

Mă reped afară din casă şi undeva în spate, băgată după un adăpost pentru cai, găsesc maşina, şi credeți-mă că-s grozav de fericit c-am găsit-o. Mă sui la volan ş-o dau înapoi până-n şosea, ca s-o iau spre Zoni. Mă simt dezgustător de prost, nasu' mă doare al dracului, unde l-a atins ciubota cotoroanței mexicane, şi-n general nu mi-ar strica o duşcă de whisky.

E ora trei noaptea când ajung la Zoni. E-un sat obişnuit, la distanță de-o fugă de cal, cu câteva ferme şi adăposturi pentru cai din loc în loc. Opresc şi, fără să mă dau jos din maşină, încerc să-mi ameliorez aspectu' cât pot de bine. Apoi încep să mă uit în jur. De cealaltă parte, în stânga mea, e o clădire văruită, în fața unor copaci. E o clădire cu două caturi în formă de "L" şi-mi face impresia că ăsta trebuie să fie sanatoriu' doctorului, locu' unde-i internat Rudy Benito.

Demarez în direcția ei şi las maşina-n față, la intrare. Dup-aceea bat în uşă. Un tip o deschide. E un tânăr mexican, îmbrăcat c-o haină albă. Arată ca şi cum ar lua contact uneori cu apa şi săpunu', ceea ce-i un semn bun. Da' face ş-o mutră foarte surprinsă când mă vede. Socot c-are dreptate, dacă mă gândesc ce arătare trebuie să fiu.

Îi spun că vreau să-l văd pe señor Madrales şi că am o chestie foarte urgentă, care mă face să-l deranjez în

miez de noapte. Spune că-i în regulă şi mă pofteşte înăuntru. Intru. Mă aflu-ntr-un hol mare cu uşi pe stânga şi pe dreapta. În fața mea sunt nişte scări care duc la etaju-ntâi. Tipu-n haină albă mă pofteşte să iau loc şi se duce.

Curând se-ntoarce şi-mpreună cu el vine ş-un alt tip, care spune că el e doctoru' Madrales şi mă-ntreabă ce doresc. Vorbeşte spaniola foarte curat. E un tip înalt şi subțire, cu barbişon şi ochelari. O creatură inteligentă, cu degete ascuțite, lungi şt subțiri, pe care le freacă-n timp ce vorbeşte cu mine.

Îi spun ce doresc. Îl anunț că sunt anchetator la o societate de asigurări şi că fac unele cercetări în legătură cu sinuciderea lui Granworth Aymes. Îi aduc la cunoştință c-am avut o convorbire cu doamna Benito şi că ea m-a sfătuit să stau puțin de vorbă cu soțul ei, Rudy. Sper că n-are nimic împotrivă şi că Rudy nu-i atât de bolnav încât să nu poată fi trezit, căci n-am prea mult timp de pierdut.

Ridică din umeri.

— Nu cred c-ar avea importanță dacă pacientul meu e treaz sau nu, señor, zice. După cum ați aflat, probabil, de la doamna Benito, boala lui e într-o fază foarte avansată. Mă tem că nu va mai fi multă vreme printre noi.

Ridică iar din umeri.

— Cred că-i doar o chestie de o lună-două. De altfel e şi foarte slăbit, încât v-aş propune să adoptați un ton cât se poate de liniştit tind îi veți vorbi. Dacă vreți să aşteptați aici un moment, mă voi duce să-l pregătesc. Cred că-i necesar să-i administrez o injecție înainte de a vă lăsa să-l vedeți.

Pe chestia asta s-a dus.

M-a lăsat s-aştept şi-n timpu' ăsta mă pot gândi fără grabă. Mă gândesc la-ntâmplarea asta ciudată cu lovitura pe care-am primit-o la bilă pe drum venind încoa' şi mă gândesc că-i foarte curios ca cineva să fi recunoscut în mine la Casa de Oro pe amu' care i-a pus capăt carierei faimosului Caldesa Martinguez. Am câteva idei în legătură cu atacul ăsta, cum o să vedeți mai târziu.

După un timp, Madrales ăsta apare-n capu' scărilor. Spune că pot să urc. Sus, la capu' scărilor e un alt hol de trecere şi intrăm într-o cameră la stânga. O latură a-ncăperii e practic numai din ferestre, care-s deschise, şi-ntr-un colț e un paravan. De cealaltă parte a-ncăperii, lipit de perete, e un pat scund.

Mă uit la tipu' din pat. Zace acolo cu privirea ațintită drept în plafon. Are un obraz ciudat, subțire, şi pe chipu lui e zugrăvită o expresie curioasă de-ncordare.

E foarte puțin mobilier în încăpere. În afara patului mai e o masă scundă, cu blatu' lustruit, pe care sunt câteva sticle ş-o lampă. Madrales se duce până la marginea patului.

— Benito, dumnealui e domnu' Caution, Vrea să-ți pună nişte-ntrebări. Fii cât se poate de liniştit şi nu te-ngrijora de nimic.

Omu' din pat nu răspunde. Madrales se duce-n partea cealaltă a-ncăperii şi se-ntoarce c-un scaun. Îl aşază la marginea patului, pentru mine. Apoi spune:

— Şi-acum vă las, domnule Caution. Ştiu că-l veți trata pe pacientul meu cu toată atenția posibilă.

Pleacă frecându-şi întruna mâinile.

Mă duc şi stau aplecat peste pat. Fără să mişte capu',

bolnavu-ntoarce ochii aşa fel ca să mă privească, iar buzele îi schițează o umbră de zâmbet.

Sunt cuprins de compătimire pentru tipul ăsta. Am impresia c-a fost un ghinionist pe toată linia. Îi vorbesc calm şi-ncet.

— Ascultă, Rudy, îi zic. Nu te agita. Îmi pare rău c-am fost nevoit să vin pân-aici ca să te-ntreb unele lucruri, da' n-am avut încotro. Am să fiu cât mai scurt cu putință. Vreau să verific cele ce mi le-a spus aseară straşnica ta nevestică, Paulette, şi fiindcă veni vorba, m-a-nsărcinat să-ți transmit toată dragostea ei. Cred c-are să treacă-n cursu' dimineții să te vadă. În fine, uite pentru ce-am venit.

E vorba de cazul ăla, Granworth Aymes. Soția ta mi-a spus că Granworth ți-a băgat mâna-n buzunar până la cot în timpu' cât ai lucrat cu el ca agent de schimb. Afirmă că-n cele din urmă ți-ai dat seama, că s-a dus să-l vadă pe Aymes şi că i-a lăsat alternativa să restituie banii sau să facă cunoştință cu poliția.

Spune că Granworth i-a predat două sute de bătrâne în obligațiuni de stat şi că ăştia-s banii pe care-i aveți acu', adică banii care-au servit ca să te-aducă aici, Asta-i în regulă, Rudy?

Vorbeşte foarte-ncet. Vocea lui are un sunet mat, de parc-ar veni de undeva de foarte departe.

— Desigur, spune-ncet, cu glasu' stins, aşa a fost şi-s mulțumit că Aymes şi-a luat viața. Dacă n-aş fi fost bolnav, l-aş fi-mpuşcat cu plăcere pe pungaşul ăla.

— E-n regulă, Rudy, îi zic, n-ai ce-i face. Ar mai fi înc-un lucru mărunt despre care vreau să te-ntreb şi-mi pare rău că trebuie să-ți cer să-mi răspunzi, fiindcă nu vreau

să-ți provoc acum frământări. Iată despre ce e vorba. Henrietta Aymes, soția lui Granworth, a primit o scrisoare nesemnată, de la un tip oarecare. Scrisoarea asta o avertizează că Granworth e-n vorbă cu nevasta acestui tip.

Îi vorbesc liniştit şi încet.

— Ascultă, Rudy, îi zic, tu eşti cel care i-ai trimis scrisoarea? Nu putea să fi fost nimeni altu'. Ce-ai de spus?

Urmează o pauză lungă. Apoi îşi întoarce iarăşi ochii către mine.

— Aşa-i, spune. Eu i-am trimis-o. Eram silit să fac ceva.

Dau aprobativ din cap.

— Uite, zic, cred că suntem pe punctu' de a descurca afacerea asta la fix. Nu vreau să te fac să vorbeşti prea mult. Spune-mi numai dacă judecata mea-i sănătoasă. Felu-n care văd lucrurile e următoru'. Poate că soția ta, Paulette, credea că-i nițel îndrăgostită de Aymes. Poate din cauza bolii n-ai putut să-i dai atenția de care are nevoie o femeie ca ea, aşa că s-a-ncurcat cu Aymes. E-n regulă. Aymes crede că s-a-nvârtit de-o afacere foarte bună. Începe să-ți bage mâna când într-un buzunar, când în altu' şi motivu' pentru care n-ai aflat mai devreme e poate faptu' că soția ta Paulette se ocupa de afacerile tale şi-ntrucât ea şi cu Aymes îşi țin mult timp de urât unu' altuia, nu i-a fost greu s-o-mbrobodească. Ea nu observă că eşti fraierit, pentru că nu vrea să observe. Mă-nțelegi?

Apoi scandalu' a izbucnit. Deodată, la sfârşitul anului trecut ea-şi dă seama că nu ți-e prea bine. Află că eşti

grav bolnav şi c-aveţi nevoie de bani ca să te-aducă aici şi să-ţi dea îngrijire. Eventual a aflat că-ţi dai seama despre chestiile care se-ntâmplă-n juru' tău. Poate că i-ai şi spus despre scrisoarea nesemnată pe care i-ai trimis-o Henriettei Aymes. Îşi dă seama că s-a comportat mizerabil şi-ţi spune că se-ntoarce să scoată gologanii ăia de la Aymes, chiar dac-ar trebui să plătească cu viaţa. Greşesc?

Întoarce iar ochii-n direcţia mea.

— Nu greşeşti defel Caution, spune. Am avut o scenă mare. I-am spus tot ce gândeam despre ea. I-am spus că e o lovitură pentru mine, care-s atât de bolnav, ca ea să se ţină c-un individ care-mi fura şi banii. Asta i-a provocat o criză de conştiinţă. Cred că i-a părut rău şi, după cum ştii — aici, văd un zâmbet înflorindu-i pe buze — nu mi-a mai rămas mult de făcut umbră sub soare şi nu vreau să am sentimentul că am făcut viaţa grea cuiva. Ea mi-a spus că va aranja lucrurile. Mi-a spus că va scoate banii de la Aymes şi că va termina cu el o dată pentru totdeauna, şi s-a ţinut de cuvânt. I-a scos.

Începe să tuşească. Îi dau să bea din apa care era pe măsuţa de noapte de lângă pat. Îmi zâmbeşte-n chip de mulţumire.

— Sunt un om sfârşit, Caution, spune, dar ştiu că trebuie să-ţi faci meseria şi totuşi te rog să-mi acorzi o favoare. Vocea îi slăbeşte. N-aş vrea să fie menţionat faptul că Paulette umbla cu Aymes, spune. Te rog să-ncerci să faci asta pentru mine. N-aş vrea ca lumea să ştie că ea a fost în stare să prefere un escroc ordinar ca Aymes in locul meu.

Îmi zâmbeşte din nou. E o figură lamentabilă.

— E-n regulă, Rudy, zic, îți promit. Am să conduc acțiunea-n felul ăsta. Rămâi cu bine, şi sănătate.

Mă-ntorc şi-ncep să merg către uşă. Pe la jumătatea drumului văd ceva, un lucru ce se vede numai depăşind margine paravanului situat de cealaltă parte a camerei. E un coş de hârtii şi când observ ce e-n coş, îmi vine un fel de idee ciudată, o idee atât de ciudată încât trebuie să fac un mare efort ca să mă stăpânesc. Când ajung la uşă mă-ntorc şi-l privesc pe Rudy. A rămas cu ochii pironiți în plafon şi are aeru' pe jumătate mort de pe acum.

— Cu bine, Rudy, îi zic din nou. N-avea grijă de Paulette. Am s-aranjez să fie-n regulă.

Jos în hol dau peste Madrales.

— Ascultă, doctore, zic, totu-a mers strună, da' mai e un lucru mărunt pe care-aş vrea să te rog să-l faci pentru mine. Am obținut de la Benito toate informațiile de care aveam nevoie. Am terminat ancheta, da' mai trebuie să obțin de la el ş-o declarație scrisă, pentru că el e omu' care a fost escrocat. Te rog să-mi faci rost de-o maşină de scris şi nişte hârtie şi dac-ai să-l pui să semneze nu va mai fi nevoie să-l necăjesc.

— Fireşte, domnule Caution, spune, veniți cu mine.

Mă duce într-una din camerele care dau pe hol, un fel de sală de consultație. Într-un colț, pe-o masă, e o maşină de scris. M-aşez la maşina asta şi redactez o declarație cuprinzând toate cele spuse de Benito. După ce am terminat, mă duc la Madrales şi împreună mergem sus. Nu-i treabă uşoară să-l facem pe Benito ăsta s-o semnezi Doctoru' trebuie să-i țină mâna, pentru că tremură aşa de tare încât abia poate să țină stilou', da' pân' la urmă reuşeşte. Bag declarația-n buzunar, îmi iau

rămas-bun de la indivizii ăştia ş-o iau din loc.

Am o bănuială turbată. Mi-a intrat o idee-n cap, care-i grozav de ciudată, ş-am de gând să urmăresc ideea asta. Chiar dacă greşesc, tot o s-o urmăresc.

După ce m-am îndepărtat bine de bomba lui Madrales, opresc maşina şi mă dedau la un exercițiu de gândire profundă. Îmi verific ideea care mi-a intrat în cap. Am o bănuială foarte ciudată ş-am de gând s-o pun în practică într-un mod tot aşa de ciudat.

Cred c-am să dau o raită pe la ferma Paulettei şi n-am s-o mai previn. Fac o mică descindere inopinată, numai ca să văd dacă nu pot pune mâna pe ceva ce-aş vrea foarte mult să găsesc.

Scot pistolu' din buzunar şi-l pun alături de mine. Dacă se mai găseşte cineva să-ncerce vreo figură cu mine-n seara asta, are să primească o ripostă care-n mod sigur nu-i va fi pe plac.

Luna a ieşit din nou. E-o noapte straşnică. În timp ce urmez şoseaua 'napoi spre Sonoyta îmi vin în gând damele şi ce sunt în stare să facă atunci când ajung la ananghie.

V-am spus că damelor le vin idei să facă lucruri la care un bărbat nici măcar nu s-ar gândi?

Parcă nu ştim noi!

Capitolul XI
ARESTAREA NR. 1

Evit să m-apropii cu maşina de fermă. La distanță

vreo patru sute de metri de ea, ies de pe şosea şi pornesc să fac un înconjur printre tufişuri. Dau un ocol mare şi merg încet, în viteza a patra, ca să fac cât mai puţin zgomot, şi m-opresc la vreo două-trei sute de metri-n spatele casei. Bag maşina după un grup de cactuşi şi-ncep să m-apropii de casă, înaintând din adăpost în adăpost. Merg ocolind casa-n cerc, da' nu văd pe nimeni şi nici n-aud vreun zgomot.

Apoi mă apucă o bănuială. Încep să-naintez de-a lungu' şoselei care duce de la fermă până la intersecţia cu şoseaua naţională, da' rămân departe-n tufişuri şi umblu cu ochii bine căscaţi, După vreo cinci minute aud nechezatul unui cal. Mă-ndrept în direcţia acestui zgomot şi dau de-un cal negru, legat de-un copac, la vreo cincizeci de metri distanţă de la şosea.

E un cal bun, înşeuat c-o şa mexicană din piele şi lemn, cu garnituri de argint. In partea din spate a şeii e o mică plăcuţă de argint pe care sunt gravate iniţialele L.D.

Când văd iniţialele astea, îmi dau seama că bănuiala mea e-ntemeiată şi că señor Daredo se află prin împrejurimi, aşteptându-mă la potecuţă. Mai încolo, la marginea șoselei, la distanţă de vreo sută de metri de locul unde mă aflu, e un hăţiş de tufe şi cactuşi şi cred c-am să-l găsesc acolo. Încep să mă târăsc într-acolo şi când ajung, constat c-am avut dreptate.

Luis şi-a ales un loc bun de pândă. Şi-a ales un loc unde şoseaua-i foarte proastă şi-ngustă şi-n care roţile căruţelor au tăiat urme adânci. S-a aşezat mai departe,!a vreo douăzeci de metri de şosea, înapoia unui cactus enorm. Fumează şi mângâie pe genunchi o carabină calibru' 0.30.

Mă apropii de el pe la spate şi-i ard o scatoalcă peste ureche. Se răstoarnă într-o parte. Îndrept automatu' către el şi-i iau carabina.

Se ridică-n fund şi zâmbeşte penibil, cu privirea aținteită la arma din mâna mea. Cred că-şi închipuie c-am să-i demonstrez cum funcționează şi ce efect are pe pielea lui.

M-aşez pe-un bolovan şi-l privesc.

— Ştii, Luis, îi zic, eşti total lipsit de minte, şi faptu' mă miră, pen' că voi mexicanii sunteți cam singurii oameni din lume care nu s-ar lăsa-ntrecuți de-o damă deşteaptă foc, ca Paulette Benito. Şi m-ai decepționat, pentru că nu i-ai spus individului ăluia, care a-ncercat să-mi crape capu' când mergeam spre Zoni, să mă fi lichidat pronto, căci socot că v-ar fi scutit, mă, băieți, de-o mulțime de necazuri. Când cotoroanța aia bătrână a-nceput să-mi spună că m-a identificat cineva la Casa de Oro că-s una ş-aceeaşi persoană cu omu' care l-a ridicat pe Caldesa Martinguez şi că ea ar fi mă-sa, am ştiut să spune gogoşi, asta pentru că din întâmplare am cunoştință de faptu' că mama lui Martinguez murise cu ani în urmă. Aveam certitudinea că tu erai cel care montase atacu' şi pot să-ți spun c-am să te fac să-ți blestemi zilele pentru asta.

Se ridică şi-şi aprinde o țigară.

— Señor Caution, zice, crede-ma che ai lo che se numeşte aceste idei greşite. Sabe? No conosc nimic despre unii oameni care ți-au făcut vreun rău. Eu şed numai aici şi aştept un om care lucrează pentru mine, da? Se fiu al naibii dacă ştiu despre ce vorbeşti. Sabe?

— Ce vorbeşti!? îi spun. I-auzi ce poveste! E-n regulă.

Acu' stai ş-ascultă cum interpretez eu piesa asta. Aş crede că eşti în vorbă cu Paulette Benito. Şi-aş zice că Granworth Aymes nu-i singuru' tip cu care l-a-nşelat pe Rudy Benito. Socot că tu eşti număru' doi. Am o bănuială că voi doi d-abia aşteptați ca Rudy să dea ortu' popii pentru ca să vă stabiliți sub acelaşi acoperiş. Da' n-o s-apucați — sabe?

Cred c-am să-l pun la-ncercare pe individul ăsta. Mă ridic de pe bolovan şi pun pistolu-n buzunar, apoi mă prefac că-mi scot o țigară din buzunar şi i-a fost de ajuns ca să-ncerce o figură. Încearcă să-mi tragă un şut puternic în mațe, pe care, de altfel, îl aştept. Fac un salt rapid în lături, îi lovesc picioru-n cursa lui spre mine, ceea ce-l dezechilibrează, şi-n cădere îl pocnesc tare.

Ne-ncăierăm şi-mi exersez talentele pe individul ăsta. Îmi amintesc de mutra aia acră de babă mexicană, care mi-a mutat nasu' din loc şi m-a pocnit cu felinaru' şi mai îmi amintesc ce-ar fi făcut individu' care-a coborât scările ca să mă aranjeze, dac-ar fi avut ocazia.

Trag în Luis ăsta cu toată nădejdea. Îi închid amândoi ochii şi-l fac să scuipe câțiva dinți, îi sucesc nasu' până când arată tot atât de deteriorat ca şi al meu, şi-n general îl tratez cu mai multe lovituri decât îmi amintesc să fi distribuit de multă vreme vreunui individ.

Apoi îl zvârl în cactus. E complet muiat şi nici nu-i mai pasă de spinii care i-au intrat în picioare. I-a trecut chiar orice chef de viață. Mă apropii şi-l examinez şi mi se pare că n-o să mă mai necăjească multă vreme d-acu-ncolo. Mă-ntorc la locu' unde-şi lăsase calu' şi-i scot dârlogii, chinga şi curelele de care-s prinse scările, cu care apoi îl leg pe Luis fedeleş. Îl împachetez atât de solid,

încât cred că-i vor trebui vreo câţiva ani ca să se desfacă din nodurile alea.

Îi iau cuţitu' şi carabina cu care era-narmat şi le arunc într-un şanţ, unde le-ngrop. Îi îngrop şi pantalonii pe care i-i scosesem înainte de a-l lega. Lucru' ăsta-l fac gândindu-mă că chiar dac-ar reuşi să se desfacă din legături tot n-ar face vreo ispravă-n pielea goală — ar avea, ca să spunem aşa, moralu' zdruncinat.

Mă-ntorc apoi la fermă. Ocolesc prin spate şi găsesc o fereastră care-i uşor de escaladat. Cred că Paulette şi femeia ei mexicană vor fi dormind sus, dar am totuşi grijă să nu fac zgomot defel. Lumina-i acceptabilă şi am posibilitatea să văd bine. Mă aflu-ntr-un fel de bucătărie mică, din care ies şi merg tiptil de-a lungu' coridorului. Mă opresc la fiecare uşă pe lângă care trec, o deschid şi mă uit înăuntru. Într-o-ncăpere e un dormitor nefolosit, iar în alta e un fel de cămară.

După puţin intru în camera în care am stat de vorbă cu Paulette înainte de a mă duce la Zoni. Fac un tur şi caut ceva ce seamănă c-un seif, sau un loc în care s-ar păstra acte.

Nu trece mult şi-l găsesc, E un seif în perete, acoperit c-un tablou. E-ngropat în perete şi are o broască cu cifru. Nu mă interesează broasca, pentru că-n definitiv peretele e numai din lemn. Aşa că mă duc înapoi în bucătărie şi fac rost de-un cuţit mare ş-un dispozitiv pentru deschis conserve, pe care le găsesc acolo, şi-ncep să scobesc în juru' balamalelor seifului până când reuşesc să le, fac să sară. După un sfert de oră l-am aranjat. Seiful e deschis.

Înăuntru găsesc două sau trei cutii cu ceva bijuterii ş-o mulţime de acte. Las cutiile şi iau actele cu mine pe

verandă şi-ncep să le cercetez. În sfârşit, găsesc ce-am căutat. E un ordin de transfer, care încuviinţează transferarea unor acţiuni ale unei societăţi de cale ferată de la Rudy Benito la Granworth Aymes. Martor pentru atestarea autenticităţii e Paulette.

Examinez actu' cu mare atenţie, apoi îl bag în buzunar. Duc restu' hârtiilor înapoi la seif, le aşez la loc aşa cum le-am găsit, închid seiful cum pot şi pun tablou' la loc peste el.

Una peste alta sunt mulţumit de rezultatele muncii mele de o noapte. Socot c-am să lămuresc definitiv afacerea asta destul de repede. Privesc afară peste câmpia care se termină la poalele munţilor, în curând se crapă de ziuă şi lumina se-ngână cu-ntunericu', producând un efect de clarobscur, care se poate vedea numai între noapte şi zi.

Pe masă-i o cutie de ţigări. Iau una ş-o aprind. Apoi mă duc la bufet. Mă servesc c-o băutură. Eram cu paharu' pe jumătate golit, când deodată s-aprinde o lumină. Mă răsucesc şi-n prag o văd stând pe Paulette.

E-mbrăcată c-o rochie de casă grozavă, din mătase albastră. Părul ei blond-cenuşiu e desfăcut şi legat c-o panglică. Stă acolo zâmbind vag şi ciudat, iar în mână ţine un revolver calibru' 0,38.

Continui să beau până ce golesc paharu'.

— Aha, ia te uită, Paulette! zic. Nici nu m-aşteptam să te revăd atât de repede,

Intră în cameră, cu revolveru-ndreptat mai departe asupra mea.

— Aşadar te-ai întors, domnule detectiv, spune pe-un ton foarte liniştit, cu acelaşi zâmbet pe buze. De ce nu

bați la ușă când vrei să intri într-o casă?

Trag un fum din țigară.

— Am să-ți spun de ce, puicuțo, îi zic. M-am întors aici pentru că m-am gândit să dau o raită, poate găsesc ceva de care am nevoie, şi-n primu' rând îmi pare rău că m-ai întrerupt de la treabă. Da' aş vrea să ştiu un singur lucru, Paulette, un lucru mic de tot. De ce ții revolverul ăla cu țeava-ndreptată spre mine? De ce nu-l dai la o parte?

Râde.

— Poate c-ai vrea s-o fac, Lemmy, spune, sunt sigură c-ai vrea. Ştii, după părerea mea ai avut destulă baftă pentru o seară. Poate c-a sosit momentu' să ai şi puțin ghinion.

— Mie-mi spui?! îi zic. Ascultă, Paulette, zic, nu eşti tu o prostuță? Voi damele aveți un mare defect, ş-anume că-ntotdeauna supralicitați la joc. Tu eşti genu' de femeie care ai fi-n stare să pluseze la pocher cu perechi mici, în speranța că ceilalți parteneri vor crede că ai cel puțin un ful, da-n seara asta ai făcut o mare greşeală. Nu trebuia să-i fi telefonat lui Daredo.

Când un individ necunoscut a-ncercat să-mi crape capu' pe şoseaua spre Zoni şi m-a aruncat într-o pivniță ca să mă supună la chinuri, mi-am dat seama că era efectu' telefonului pe care-l dăduseşi lui Daredo — şi vrei să ştii de ce? Ei bine, pentru că nu există decât un singur motiv şi motivul ăsta e c-ai simțit ce periculos ar fi pentru tine dac-aş ajunge până la Zoni şi l-aş vedea pe Rudy. De aia ai aranjat ca Luis Daredo să pună mâna pe mine înainte de-a ajunge acolo.

În intervalu' care s-a scurs pân-am ajuns la Zoni ş-

am vorbit cu Rudy, oamenii lui Daredo l-au informat c-am scăpat. Ştiind că mă voi întoarce pe drumul ăsta ca să intru pe şoseaua națională, Luis s-a instalat înapoia unui boschet de cactuşi, la o bună distanță de casă, şi m-a aşteptat c-o carabină.

Perfect, numai că figura nu i-a reuşit. L-am deteriorat pe Luis într-aşa un hal încât nici acum nu ştie pe ce lume trăieşte.

Ea zâmbeşte susținut.

— Crezi că asta are vreo importanță, Lemmy? spune. N-ai impresia că tot eu conduc jocul acum?

— Ba bine că nu! zic. Da' la ce-ți foloseşte să conduci jocu'? Ce urmează după asta? Ascultă, Paulette, zic, de ce nu-ți bagi mințile-n cap? Ce-ți închipui c-ai să faci cu arma aia? Crezi c-ai să tragi în mine? Cum adică? Vino-ți în fire!

Izbucneşte-n râs şi de data asta râde tare şi e dulce ca o păpuşică. Vă spun că Paulette asta are-un sânge rece nemaipomenit.

— Mare tont eşti, Lemmy! spune. Ce, crezi oare c-ai fi primul sticlete asupra căruia s-a tras în Mexic şi care-a fost nimerit în plin? Am să te lichidez, Lemmy, nu pentru că țin în mod special s-o fac — în fond, te găsesc destul de atrăgător din mai multe puncte de vedere — dar cred că eşti puțin prea perseverent pentru gustul meu. Ştii că eşti chiar încăpățânat? Tu eşti tipul omului care scormoneşte şi scormoneşte, care se lasă condus de instinct, ca să zic aşa, până când reuşeşte să pună la cale tot felul de lucruri care ar putea să-mi încurce socotelile. Dintre două rele trebuie să-l aleg pe cel mai mic.

Mă prăbuşesc într-un scaun. Ea stă în mijlocu-

ncăperii, chiar sub lampa electrică. Mă uit la revolveru' din mâna ei. Nu izbutesc să observ nici un tremur; e neclintit ca o stâncă. Sunt sigur că dama asta e-n stare să mă ucidă fără să clipească din ochi,

Nu mă simt în largu' meu. Mă deranjează faptu' că o damă oarecare o să-mi facă de petrecanie tocmai când începeam să-mi fac idei mai clare despre afacerea asta. Eu unu' n-aş fi crezut niciodată c-o să fiu adormit întru Domnu' de-o damă.

— Ştii, Paulette, îi zic. Cred că faci o prostie. De ce trebuie să mă cureți? Ce rău pot să-ți fac eu — nu pricep deloc treaba asta! Zău, te rog să mă crezi.

Ea doar zâmbeşte.

— Hai, Lemmy, să-i dăm drumul. Am să te lichidez şi am să-ncerc s-o fac aşa ca să nu te doară prea tare. Cum preferi — şezând sau în picioare.

— O clipă, Paulette. Mai am o mică chestie să-ți spun înainte ca să-ncepi răpăiala.

— Bine. Lemmy, zice. Ascult. Spune tot, dar n-o lungi.

Încep să gândesc. Gândesc cu viteză cosmică. Trebuie să v-amintiți că v-am spus cum pe la începutu' serii Paulette s-a apropiat de mine şi mi-a vorbit ținându-şi brațele pe umerii mei. Când şi le-a-ndreptat, s-a făcut că le lasă să cadă-n jos de-a lungu' piepților hainei mele, iar mâna ei dreaptă s-a oprit un minut pe automatu' meu, care era-n tocu' de umăr, sub brațu' stâng. E-n regulă. Aşadar s-ar putea ca ea să creadă că pistolu-i încă acolo. N-are de unde să ştie că mexicanii mi-au şterpelit tocu' şi că arma e în buzunaru' drept al hainei.

Mă ridic. Las mâinile să-mi atârne moi pe lângă corp.

— S-a făcut, Paulette, zic. Dacă trebuie s-o pățesc, cred c-aş prefera în picioare. Poate că nu eşti dispusă să-mi faci vreun serviciu, dar aş vrea să-ți cer două lucruri. Unul e c-aş dori să mai trag o duşcă de whisky din sticla aia a ta înainte de-a da ortu' popii, iar cellalt e c-aş vrea să trimiți cândva insigna mea federală unei dame din Oklahoma. Am să-ți dau adresa. Nu trebuie s-o trimiți acum. Expediaz-o peste un an, dacă vrei, dar aş dori să-i rămână de la mine.

O apucă iar râsu'.

— Asta-i bună, zice, cine şi l-ar fi-nchipuit pe aprigul detectiv manifestând slăbiciuni sentimentale față de-o femeie!

Ridic din umeri.

— Şi totuşi, zic, aşa e.

Mă-ntorc şi merg până la bufet. Îmi torn un pahar de whisky şi-l beau. Pun paharu' pe bufet şi mă-ntorc din nou.

— E-n regulă, Paulette, zic, uite şi insigna. O las pe masa asta.

Bag mâna c-un gest natural în buzunaru' drept al hainei şi trag fără s-o mai scot. Am tras în becu' electric şi l-am nimerit. Chiar în aceeaşi clipă mă las să cad în genunchi ş-o aud pe Paulette trăgând trei focuri. Fac un salt înainte ca şi cum aş fi un alergător care ia startu' ş-o lovesc cu capu' drept în burtă. Cade pe spate. Îi apuc brațu' şi-i răsucesc arma din mână.

— E-n regulă, puicuțo! zic. Acu' să ne relaxăm.

— Să te ia dracu', Lemmy! zice. Ce tâmpită am fost să-ți dau măcar o şansă.

— Mie-mi spui?! zic. Zău dacă ştiu de ce nu m-ai

găurit în timp ce beam paharu' de wihsky. În afară de asta, trebuie să-ți mărturisesc că încă n-am cunoscut damă care să fi mânuit pistolu' cu-ndemânare.

I-a pierit piuitu'. Respiră doar precipitat. Arunc pistolu' peste balustrada verandei şi, fără să-i slăbesc brațu', mă-ndrept către lampa cu picior care-i în cellalt colț al încăperii ş-o aprind. Mă uit apoi la ea. Văd că n-a-ncetat să surâdă, da', acu zâmbetu' ei nu mai are nici un dram de umor.

— Ei bine, n-ai ce-i face, prințeso, zic. Cred că ți-ai jucat cărțile cum te-ai priceput mai bine şi că nu ți-a ieşit pasiența. Ştii, îi zic, dac-ai fi avut puțină minte m-ai fi-mpuşcat în timp ce beam paharu' de whisky. Dacă făceai aşa, pân-acum eram mort de-a binelea. Ai fi putut apoi să-l pui pe prietenu' tău Luis să m-arunce-ntr-o groapă de prin împrejurimi şi nimeni n-ar fi ştiut vreodată că aiuritu' de Lemmy Caution a dat o raită p-aici ca s-o sâcâie pe biata Paulette. Ghinion, mititico!

— Asta o fi cum o fi, zice — iar în glasul ei se simte un fel de-ncordare — dar aş fi curioasă să ştiu de ce mă acuzi. Pretinzi că eşti agent federal, dar nu te-ai legitimat niciodată. Nici măcar insigna nu ți-am văzut-o. Te găsesc aici în casa mea în toiul nopții. E dreptul meu legitim să trag în tine. Ăsta-i Mexicul.

— Fireşte, e-n regulă, zic. Şi poate c-ai reuşi să scapi c-o poveste ca asta. Da' nu de focurile alea pe care le-ai tras asupra mea sunt îngrijorat. M-ar fi supărat dacă mă nimereau, da' nu m-au găsit. Nu pentru focurile alea te arestez. Te arestez pentru cu totul altceva.

Se prăbuşeşte-ntr-un scaun şi-ncepe să plângă. Şade-ntr-o poziție-n care rochia i s-a desfăcut puțin şi pot

să-i văd picioru' până mai sus de genunchi. Mă gândesc că Paulette asta are nişte picioare care-s o plăcere de privit. Nu zic nimic. Umblu-ncolo şi-ncoace, aşteptând-o să-ncerce o figură nouă.

După câtva timp uită de plâns şi ridică ochii către mine. Arată mai grozav ca oricând. Printre cele două lacrimi mari care-i atârnă-n ochi îi înfloreşte un zâmbet. Vă spun că Paulette asta-i o actriță fără pereche!

— Adu-mi ceva de băut, Lemmy, zice.

Mă duc la bufet şi-i torn un pahar. Îi dau o băutură tare. Bănuiesc că-i simte nevoia, şi până când termin cu ea, o să i-o simtă şi mai mult. Îi duc băutura ş-o privesc în timp ce bea.

Pune paharu' jos.

— Ştiu c-am fost o proastă, Lemmy. spune, cu vocea mică şi dulce şi cu privirea-ndreptată în jos, dar încearcă să mă-nțelegi. Ți-am spus ce simțăminte aveam față de Rudy şi m-am gândit că te duci acolo ca să-l strângi cu uşa. Ştiam că, odată ajuns acolo, ai să răscoleşti amintirea tuturor acelor lucruri trecute de care nu voiam să-şi aducă aminte tocmai acum — că m-am făcut de râs cu Granworth Aymes. N-aş fi vrut să fie necăjit în preajma morții, ci, dimpotrivă, aş fi dorit să nutrească cele mai bune sentimente de care-i capabil în legătură cu mine. De asta i-am telefonat lui Daredo. I-am spus să pună pe cineva să te aştepte şi să te rețină, ca să nu poți ajunge la Rudy. Dar i-am spus că n-aş vrea să ți se facă nici un rău.

Câteva lacrimi au început să-i picure iar din ochi.

— Îți jur că n-am vrut să ți se facă vreun rău, continuă. Nu m-aştept să mă crezi, Lemmy, dar îți

mărturisesc că, deşi te cunoscusem numai de câteva ceasuri, am simţi că eşti un bărbat în genul celor care ar putea să joace un rol în viaţa mea.

Priveşte-n sus şi ochii-i sunt înecaţi în lacrimi.

— Tu nu vezi, Lemmy? spune. Nu-nţelegi că... te iubesc!?

Mă uit la dama asta, cu gura căscată. Socot că la distribuirea tupeului s-a repartizat acestei maimuţe o cantitate suficientă ca să ducă de nas o armată-ntreagă. Dama asta, care cu câteva minute-n urmă era gata să mă culce la pământ c-un pistol de nouă milimetri, are nemaipomenita neruşinare să-mi spună acu' de la obraz că mă iubeşte!

Da' partea nostimă e că dama are ceva. Are-un lucru anume care te face să vrei s-o crezi, cu toate că eşti tot timpu' conştient că-i o escroacă de prim rang ş-o nemernică-n stare să ucidă un om în somn ca să-i scoată plomba de aur din măseaua de minte.

Mă uit la ea şi mă minunez. Poate-aţi auzit de dama aia de mare clasă, Cleopatra, care-i făcea farmece lui Marc Antoniu, când tipu' nu se uita. Poate-aţi auzit de Madame de Pompadour, care-l ţinea pe regele Franţei sub papuc, aşa fel încât îl făcuse să gândească de-a-ndoasele, ca să uite că-i nebun după ea.

Ei bine, vă spun eu că Paulette asta s-a născut mai târziu decât trebuia. Dacă s-ar fi născut în evul mediu, l-ar fi pus pe Richard Inimă-de-Leu cu botu' pe labe. Dama asta-i aşa de bine-n rol, încât aproape-şi crede propriile ei minciuni.

— Ascultă, bombonico, îi zic. În ce mă priveşte, ştii ce cred? Mare păcat că n-ai descoperit toată chestia asta cu

amoru' înaintea scenei cu pistolu'. Adică se-nțelege că n-ai vrut cu nici un preț s-ajung la Zoni, unde să-l iau pe Rudy la-ntrebări şi să aflu unele lucruri despre tine — ca, de pildă, faptu' că trăgeai sforile cu Granworth Aymes; că el era ibovnicu' tău şi că tu-l ajutai să-l îmbrobodiți pe fraieru' ăla de bărbat-tu în timp ce Granworth îl jefuia sistematic.

Şi poate-ți închipui că nu ştiu de ce joci acu' rolu' de soție iubitoare. Eu zic c-ai vrut să te-asiguri de francii lui Rudy după ce-o mierli. Nu ți-ar fi surâs să-i lase altcuiva de necaz că te ştia iubita lui Granworth, hai? Ar fi fost o lovitură prea grea dacă Rudy, murind şi lăsându-ți drumu' liber, te-ar fi lăsat cu buzele umflate după averea pe care ar fi trecut-o vreunei opere de binefacere. Asta ar fi fost ceva ce tu n-ai fi putut suporta nici măcar în gând, nu-i aşa?

Ş-atunci pui la cale marea scenă cu Rudy. Te prefaci că eşti o biată soțioară care-a făcut un pas greşit şi care nu doreşte altceva decât ca bărbățelu' ei bolnav s-o ierte, numai ca s-o poată lua de la-nceput, iar nefericitu' se supune, fără să-şi dea seama că nici n-ai aşteptat ca să-şi dea sfârşitu' ş-ai şi-nceput să dai poalele peste cap cu nemernicul ăla de venetic Luis Daredo.

Ea nu scoate-o vorbă. O pândesc ca un şarpe, numai ca să văd cum reacționează la toată chestia asta pe care i-am servit-o. Şade liniştită şi se uită la mine; în timp ce lacrimile-i curg şiroaie pe obrăjori.

— E-n regulă, Paulette, îi zic. Tu şi cu mine mergem sus ş-ai să te-mbraci, iar după aia facem împreună o excursie şi să nu-ncerci vreo figură, zău, te rog, pen'că n-aş vrea să mă văd silit să-ți administrez o mamă de

bătaie.

Ridică bărbia.

— Să presupunem că refuz să merg, spune. Mă bucur de cetățenie americană şi am drepturi în consecință. Ai vreun mandat de arestare? Unde vrei să mă duci? Cer să fiu asistată de un avocat.

— Scumpo, îi zic. Nu mă plictisi. N-am nici un fel de mandat, da' am o mână foarte grea şi dacă mai îmi debitezi prostii d-astea, am să te pun pe genunchi ş-am să fac să sară scântei din acea parte a şasiului tău care a fost făcută anume ca să te duci la moaş-ta pe gheață pe ea. Cât priveşte dorința ta să ai un avocat, din partea mea poți să ai şi şase sute de avocați, toți lucrând ore suplimentare cu bila-nfăşurată în prosoape ude, ş-oricât le-ar sfârâi creierii, nici chiar gloata asta n-ar fi-n stare să te scoată din buclucu-n care-ai intrat. Aşa că nu te fâțâi şi fii fată cuminte, ca să nu mă obligi să-ți trag o mardeală de-ai să mă ții minte toată viața.

După aia o iau sus şi aştept să se-mbrace. Apoi o caut pe femeia ei mexicană, care însă nu-i nicăieri, aşa că s-ar părea c-a şters-o undeva.

Paulette a amuțit de tot. Face o mutră de-nmormântare. După ce a terminat, o scot din casă ş-o duc unde am lăsat maşina. În maşină am o pereche de cătuşe pe care i le pun Paulettei ş-o instalez la spate-ntr-o poziție ca să nu se poată mişca.

Mă sui în maşină şi pornesc. Cred că trebuie să-i dau bătaie, altfel s-ar putea ca unii dintre amicii lui Daredo să dea târcoale şi să-l găsească, şi cine ştie ce idee i-ar mai putea veni ca să-mi strice socotelile. Aş fi vrut să-l iau şi pe Luis Daredo cu mine, da' vă dați seama că individul

ăsta-i mexican şi nu vreau, să dau loc la complicații, aşa încât e mai cuminte să nu mă urmărească după ce-am plecat.

Apăs pe accelerator, şi-naintez cât permite drumu' de repede. Intru pe drumu' principal care duce la intersecția cu şoseaua națională şi curând trecem prin locu' unde Luis zace-n cactuşi fără izmene. Mă uit înapoi ş-o privesc pe Paulette. L-a văzut şi ea, iar tabloul, în ciuda tuturor circumstanțelor, o face să zâmbească. Individu' fără-ndoială c-arăta ca la panoramă.

După puțin şoseaua devine mai bună; prindem viteză şi curând intrăm pe şoseaua națională spre Yuma.

Zorile s-au arătat şi discu' soarelui a intrat pe traseu. Încep să cânt „Cactus Lizzie", un cântec, cum v-am spus şi-nainte, pe care-l îndrăgesc în mod deosebit.

Pân' la Yuma trebuie să las în urmă două sute optzeci de kilometri şi vreau s-ajung repede.

Acolo trebuie s-aranjez pronto vreo două sau trei chestii, căci dacă ideile pe care le am în cap sunt bune, m-aştept să se-ntâmple lucruri mari.

Îmi aprind o țigară ş-arunc o privire peste umăr, să văd ce face Paulette. Stă cuminte la spate, cu mâinile prinse-n cătuşe, aşezate în poală.

— Una şi pentru mine, Lemmy, zice zâmbind.

Aprind o țigară, mă las pe spate şi i-o pun în gură.

— Ştii, Lemmy, spune după un timp. Nu crezi că-ți asumi un risc prea mare? Îmi închipui că mă reții ca martor principal, dar încă nu sunt lămurită pe ce bază îşi permite un agent federal să scoată o americancă de pe teritoriul mexican cu cătuşele pe mâini, doar pe motiv că ea ar putea să depună mărturii importante. Fiindcă, n-ai

putea să susții nimic altceva împotriva mea. Nu-s decât un martor important, şi-atât. N-ai cum să mă acuzi c-aş fi-ncercat să te-mpuşc, pentru că am dreptul să trag în orice bărbat care intră noaptea în casa mea fără ca să-l poftesc.

Trage din țigară.

— Cred că am să te pun în mare încurcătură, Lemmy, spune.

O privesc peste umăr.

— Uite, Paulette, zic. Mai bine ți-ai băga mințile-n cap şi n-ai mai umbla cu chestii d-astea. Nici nu-mi pasă că ai fi tras în mine. Şi nici nu te duc înapoi ca martor principal sau altceva-n genul ăsta, aşa că nu te mai încânta cu gându' la ce-o să-mi faci tu mie, bombonico, pentru că-ți furi singură căciula şi n-aş vrea să te văd dezamăgită.

— Înțeleg, zice. Atunci, dacă nu sunt martor principal şi dacă te faci c-ai uitat de chestia cu-mpuşcatul, îmi dai voie să fiu curioasă şi să te-ntreb de ce anume mă duci unde ai de gând să mă duci?

— E-n regulă, scumpo, îi zic. Iată pentru ce. Te iau înapoi la Palm Springs pentru simplu' motiv că vreau să te duc acolo şi de-ndată ce vom fi ajuns, te pun sub acuzare de omor premeditat.

Îi dau altă țigară peste umăr.

— Te acuz de asasinarea lui Granworth Aymes în noaptea de doişpe ianuarie, îi zic; ş-asta cum îți place?

Capitolul XII

BALIVERNE PENTRU DOI

Noaptea pe la ora unşpe opresc maşina-n fața casei lui Metts, la Palm Springs.

Paulette pare să se mai fi resemnat un picuț. S-ar zice că nu i-a ieşit din cap ideea că pân' la urmă o să mă facă să râdă şi curcile de mine.

Am pierdut câteva ore la Yuma fiindc-am vrut să-i dau un telefon lui Metts, să-i spun unele lucruri şi să nu fie prea surprins când am s-apar; ş-am mai avut unele treburi de aranjat telefonic cu autoritățile mexicane din Mexicali şi altele cu birou' din New York. Am mai zăbovit acolo pentru a-i da timp Paulettei să-şi facă păru' şi de asemenea pentru ca s-ajungem acasă la Metts după căderea nopții, căci nu intră-n planu' meu ca Paulette să fie văzută. Am de gând s-o țin ascunsă la secret o vreme.

I-o predau lui Metts în camera sa de zi.

— Asta e Paulette Benito, îi zic, ş-o acuz de uciderea cu premeditare a lui Granworth Aymes. Ți-aş fi recunoscător dac-ai ține-o sub arest în aşteptarea extrădării ei în statul New York, unde va răspunde pentru acest caz de acuzare. Cred că vreo două sau trei zile în beciu' d-aici i-ar face poate mult bine acestei dame. I-ar aduce un fel de linişte sufletească ş-o pace interioară, care s-o dispună să vorbească.

— Din partea mea e-n regulă, spune Metts.

Sună şi apare un copoi, căruia-i spune să ia legătura cu secția şi să cheme un agent ca s-o ridice pe Paulette şi s-o bage la arest cu forme-n regulă. Îi dă îndrumări să fie ținută *la secret* până la noi instrucțiuni.

Paulette stă acolo nepăsătoare. Arată excepțional de

bine. E coafată foarte mişto, căci v-am spus că şi-a făcut păru' la Yuma, şi-i îmbrăcată c-un taior grozav, cu manşete şi guler de dantelă. E atât de scumpă, încât arată ca şi cum ar trebui să muşte de două ori ca să mănânce o bucățică de unt.

Zâmbeşte către mine şi Metts.

— Foarte bine, zice. Faci cum vrei acum, Lemmy, dar crede-mă că până la urmă am să-ți creez o situație de-ai să-ți dai demisia din serviciu. Şi insist să mi se-aducă un avocat. Am dreptul să fiu asistată de un avocat şi vreau neapărat să-mi fie adus unul. Ai ceva contra, sau vrei să modifici constituția legală a Statelor Unite ca s-o potriveşti cum ai tu chef?

— Din punctu' meu de vedere e-n regulă, Paulette, îi zic. Mâine dimineață domnu' Metts se va-ngriji să-ți fie trimis un avocat bun. Şi după aia ce crezi c-o să urmeze? Cred că tu şi cu avocatu' o s-aveți timp berechet să vă distrați împreună până-l faci să-nțeleagă cum ai procedat ca să *nu-l* ucizi pe Granworth. Da' nimeni n-o să-ți dea drumu' d-aici. Nu ți se va aproba nici o eliberare pe cauțiune şi nici n-ai să ieşi din arestul ăsta până când nu dau eu semnalu' verde, ş-asta-i ciorba pe care trebuie s-o mănânci şi să zici că-ți place.

Îmi zâmbeşte. Îşi arată dințişorii, care-s albi ca mărgăritarele, şi zău că n-am văzut în viața mea dinți atât de frumoşi, exceptând poate pe cei ai Henriettei.

Copoiul intră ca s-o ridice.

— *Au revoir*, Lemmy, îmi spune Paulette. Ce imbecil, vrednic de dispreț mai eşti! Sper că n-ai fost chiar atât de nerod ca să-ți închipui că-mi placi, sau mă-nşel?

— Eu, când e vorba de dame, îmi îngheață

inteligența, îi răspund tăios. Le las lor grija să gândească. Rămâi cu bine, Paulette. Bagă de seamă să nu faci nimic ce nu ți-ar conveni ca să afle maică-ta.

Polițistu' o ia cu el.

Îi povestesc lui Metts numai cât vreau eu ca el să ştie din combinația asta şi-i explic cum am de gând să conduc jocu' de-acu-ncolo. Metts e băiat bun şi nu-i nici prost şi-nțelege că ce fac eu e singuru' mod în care trebuie conduse operațiile în cercetarea asta. Aşa că se declară gata să mă sprijine şi m-asigură că pot conta pe el pân' la capăt.

După care-mi dă o telegramă sosită de la birou' de cercetări criminale din New York.

Şi când o citesc sunt gata să explodez de satisfacție.

V-am spus că telegrafiasem biroului de investigații criminale din New York înainte de a fi plecat în Mexic. În telegrama aia le trimisesem o listă a hainelor cu care era-mbrăcată Henrietta în noaptea de doişpe ianuarie, când se dusese la New York ca să vorbească cu Granworth, şi cerusem biroului din New York să-i ancheteze pe camerista Marie Dubuinet şi pe paznicu' de noapte şi să-i întrebe dacă pot identifica hainele astea ca aparținând Henriettei. Ei bine, iată şi răspunsu' pe care l-am primit:

„Relativ la telegramă stop camerista Marie Dubuinet actualmente în serviciul doamnei John Vlaford din New York identifică cert îmbrăcămintea ca făcând parte din bagajele făcute de ea pentru doamna Henrietta Aymes când a plecat la Hartford, Connecticut stop James Fargal paznic de noapte la docul lui Cotton identifică pălăria şi haina de blană ca fiind acelea purtate de femeia care a

ieşit din maşina ce apoi s-a rostogolit în apă cu Granworth Aymes la volan stop ambele identificări absolut certe."

Iată, dar, cum stau lucrurile şi socot că i-am găsit acum Henriettei cu siguranță locu-n afacerea asta şi cred c-atunci când o să-i zic acestei scumpe cuconițe exact ce-am de gând să-i zic în următoarele câteva ore, atunci poate c-o să fie atât de surprinsă încât n-o să ştie dacă-i trează sau visează.

Acum e miezu' nopții, iar Metts şi cu mine stăm la sfat şi stabilim pas cu pas ce-avem de făcut. Metts vrea să ştie dac-am fost serios când am declarat că poate să-i aducă un avocat lui Paulette a doua zi de dimineață, iar eu îl asigur că mă lasă rece dacă-i aduce şi două duzini de avocați, deoarece socot că odată ce voi fi isprăvii cu ea, n-o să-i mai fie de folos nici unu' dintre ei.

După aia ciocnesc un pahar cu el, apoi cobor, m-aşez la volan şi-i dau drumu' spre ferma Altmira. E-o noapte grozavă şi-n timp ce 'naintez pe şosea, încep să mă gândesc la toate câte s-au întâmplat de când am intrat pentru prima dată pe şoseaua asta şi se pare că-s foarte multe. Oricum ai sta s-o priveşti şi chiar dacă n-o priveşti, viața rămâne tot un lucru bizar.

Curând, la capu' străzii principale ajung la localu' cu crenvurşti calzi. Cele două fetişcane glumețe, îmbrăcate-n alb, sunt tot acolo, distribuind haleala, iar cucoana-ceea trecută şi de prima şi de-a doua tinerețe, căreia-i zic "Annie Crenvurşt", tot atât de afumată ca şi-n prima seară când am văzut-o, stă la o masă şi mănâncă un crenvurşt în timp ce lacrimile-i curg pe obraji.

Dama cea cu păru' roşcat mă priveşte cu ochi

sclipitori.

— Ia uite, domnu' Caution! spune. Mamă, ce măgulite am fost când am auzit că erai detectiv! Ne-am amintit de prima seară când ai intrat aici ş-ai început să ne pui nişte bărbi că veneai de la Magdalena, din Mexic. Zău că trebuie să fie o meserie grozavă să fii detectiv.

Îmi sorb cafeaua.

— Nu-i chiar aşa de rea, scumpo, zic, da' nici chiar aşa de bună nu e. Însă mai bine bagă de seamă să nu te iau sub urmărire.

Îi arunc o privire plină de subînțeles.

— Ei aş! spune. Cred că nu m-ar deranja. Cred că n-ar fi chiar atât de rău să fii ridicată de-un tip ca dumneata.

— Fie cum crezi, scumpo, zic, da' ridicarea la care m-am gândit eu e una care se face pe brațe! La revedere.

Termin cafeaua şi-mi văd de drum. Tot gonind pe şoseaua din deşert, îmi vine-n minte Henrietta. Mă-ntreb cum i-o fi plăcut să stea la fermă sub supravegherea lui Periera. Mi-amintesc cum s-a repezit la mine ultima dată când am văzut-o la secția de poliție ş-am pus-o să-mi dea o descriere a hainelor cu care era-mbrăcată şi când n-am lăsat-o să fumeze. Cred că Henrietta nu mă vede cu ochi prea buni, ceea ce mă face să zâmbesc cu gura pân' la urechi. Şi când mă gândesc că până voi isprăvi cu ea la noapte o să mă urască şi mai tare, îmi vine de-a dreptu' să râd. Şi n-ar fi prima damă care nu m-a putut suferi.

Curând apare şi ferma. Luminile de neon d-afară sclipesc, da' nu-s multe maşini parcate. S-ar părea că-n seara asta e *relâche* p-aici. Garez maşina şi intru prin față. Lângă garderobă, vorbind cu fetişcana care primeşte

pălăriile, stă Periera. Zâmbeşte din clipa când m-a văzut.

— *Buenas noches,* señor Caution, spune. Sunt fericit che ve mai ved din nou. Toate au fost foarte linistit pe aici, iar pe señora Aymes, daca doriți s-o vedeți, pe ea o gasiți sus en camera de joc.

— Asta-i grozav, îi zic. Eşti băiat bun, Periera, şi am impresia că mi-ai fost de folos. Poate-am să găsesc un mijloc să mă revanşez cândva.

— Sunt toți acolo sus, señor, spune, Fernandez şi Maloney, toata colecția. Dar se nu platesti pentru beuturi. Tot che bei aqui es, como se spune la voi, en conto de la casa.

Intru-n sala de dans. E lume puțină, iar orchestra tândăleşte aşa cum fac toate orchestrele când nu-i nimeni ca să le asculte. Tai peste parchet şi-ncep să urc scara care duce la balcon.

Când am urcat câteva trepte, mi-amintesc că ăsta-i locu' unde-am găsit ciucurele de argint de la cămaşa lui Sagers. Mă opresc o clipă şi privesc roată.

V-amintiți că balconul ăsta, aşa cum v-am mai spus, căptuşeşte peretele de jur împrejur. Înălțimea lui de la sol e de vreo şase-şapte metri. La capu' scărilor de piatră unde mă aflu e camera de joc. După ea, ceva mai încolo, e camera-n care Henrietta l-a dus pe Maloney după ce Fernandez îi deteriorase portretu'. Mai departe-n colț e o altă cameră, iar pe dreapta mai sunt încă două camere care dau pe balcon.

Urc scările şi intru-n camera de joc. Sunt adunați acolo ca la vreo duzină de oameni. La masa din mijloc, Fernandez cu Maloney şi alți patru tipi joacă pocher, iar ceilalți, printre care şi Henrietta, stau. În jur şi privesc.

Când intru, Henrietta ridică privirea. Mă vede şi-i zâmbesc. Chipul i se-mpietreşte şi-mi întoarce spatele.

— Vai, vai, vai, Henrietta, îi zic, nu-mi vine să cred că n-ai să-i dai bună seara bunului tău prieten Lemmy!

— Ți-am mai spus ce părere am despre tine, zice, şi ți-aş fi recunoscătoare să nu-mi mai vorbeşti. Nu pot să sufăr mutra polițiştilor neciopliți.

— N-am nimic împotrivă, fetițo. Îi zic. Poate pân-oi termina cu tine ai să-i urăşti şi mai mult, iar dac-aş fi-n locu' tău, Henrietta, nu m-aş obrăznici prea tare, pentru c-aş putea să-ți fac viața mai grea decât îți închipui.

Se lasă un fel de tăcere. Tipii care jucau pocher s-au oprit. Toată lumea se uită la Henrietta şi la mine, Maloney se ridică.

— Ascultă, Caution, spune. Fără-ndoială că trebuie să-ți faci meseria, dar există două feluri în care poți să ți-o faci şi chiar dacă eşti agent federal nu-i nevoie să fii brutal cu doamna Aymes.

— Nu mai spune!? îi zic. E-n regulă. Ei bine, dacă doreşti aşa, o să te servesc. Fernandez, zic, întorcându-mă către locu' unde şade amestecând cărțile şi zâmbind, socot că poți să-mi faci un serviciu. Vezi că jos, afară, găseşti doi polițişti. Te rog să mi-i aduci aicea sus.

— E-n regulă, zice Fernandez.

Se ridică şi iese din cameră. Maloney priveşte-ncruntat.

— Ce se-ntâmplă, Caution? spune. Ai de gând să operezi vreo arestare?

— Ei bine, ce părere ai, Maloney? îi zic. Asta-i meseria mea, să operez arestări. Ce-ți închipui c-am făcut p-aici, vârându-mi nasu' peste tot, dacă n-aş fi găsit un client

pentru pension pân' la urmă?

Nu spune nimic şi are un aer grav. Mă tratez c-o ţigară şi-n timp ce-o aprind se deschide uşa. Intră Fernandez şi Periera, urmaţi de cei doi poliţişti locali, doi vlăjgani care m-aşteptau jos, aşa cum aranjasem cu Metts. Atmosfera, în această încăpere, e acum teribil de-ncărcată. Fiecare aşteaptă să se-ntâmple ceva. Pe faţa lui Fernandez înfloreşte un surâs vag, în timp ce s-aşază din nou la masă şi-ncepe să bată cărţile. Mă-ntorc către Henrietta.

— Doamnă Henrietta Aymes, îi zic, în calitatea mea de agent federal te arestez pentru vina de a-ţi fi ucis soţul, Granworth Aymes, în noaptea de douăşpe ianuarie la docul lui Cotton, din oraşul New York. Te arestez de asemenea şi pentru vina de a fi determinat tipărirea şi de a fi încercat să pui în circulaţie o cantitate de obligaţiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari şi te predau şefului poliţiei locale din Palm Springs, ca să fii trimisă în judecată pentru învinuirile astea şi deţinută până la extrădarea ta în statul New York.

Mă-ntorc către poliţişti.

— E-n regulă, băieţi, zic. Luaţi-o d-aici.

Henrietta nu scoate o vorbă. E albă ca varu' şi pot să-i văd buzele tremurând. Maloney face un pas înainte ş-o apucă de braţ. Apoi se-ntoarce către mine.

— Ascultă, asta-i o chestie neaşteptată, Caution, spune. Asta nu-i în ordine. Am crezut...

— Imposibil, îi zic, îţi lipseşte organu' cu care să crezi ceva. Da' dacă vrei să-l faci pe erou' de operetă, ai ocazia să te-napoiezi la Palm Springs împreună cu Henrietta.

— Fireşte c-aş vrea, şi-ţi mulţumesc.

Iese împreună cu Henrietta. cu copoii după el. Mă-ntorc către Periera.

— Aş dori să vorbesc cu tine şi cu Fernandez, zic, motiv pentru care-s de părere să-nchideți bomba asta şi să trimiteți lumea acasă, iar voi doi să vă-napoiați în birou' vostru, unde-am putea să discutăm nițel.

Periera şi Fernandez părăsesc camera împreună cu ceilalți tipi. După un timp aud de jos cum lumea se-mbracă şi pleacă. Mă duc la bufet şi mă servesc c-un deget de whisky. Mai trec vreo zece minute până când Periera se-ntoarce şi spune că toate-s în regulă. Mă pofteşte să mergem în birou' său, unde zice c-am putea sta de vorbă mai comod. Îl urmez pe balcon şi intrăm în camera sa. Fernandez şade la o masă şi bea whisky cu sifon şi gheață, fumând o țigară. Când intrăm, ridică privirea către noi.

— Ei bine, domnule Caution. spune, s-a dovedit c-a fost aşa cum am crezut totdeauna c-o să fie. Tot timpul am ştiut că ea e vinovata. Bei ceva?

Îi spun că da. Periera-mi oferă o țigară şi mi-o aprinde.

— Cred c-am procedat bine, a fost singura cale pe care puteam să merg, le zic. Pentru mine, e limpede ca cristalu' că dama asta. Henrietta, era femeia care-a coborât din maşina aia, a pornit-o din nou ş-a expediat-o peste marginea cheiului, da' n-am avut certitudinea până-n seara asta. Am primit acum o telegramă de la New York, care-mi confirmă că femeia Marie Dubuinet şi paznicu' de pe docu' lui Cotton au identificat îmbrăcămintea pe care o purta. Asta-i suficient pentru mine şi-ncheie cercetarea.

— Şi crezi c-a făcut şi falsificarea? întreabă Fernandez.

— N-aş crede, zic, c-a făcut-o ea, dar are pe cineva care-a făcut-o pentru ea. Nu ştiu cine e, da' poate când am să vorbesc cu ea mâine de dimineață, la arest, o s-aibă chef să se destăinuiască nițel. Poate că asta i-ar uşura puțin situația.

Fernandez se ridică şi-şi toarnă un alt whisky cu sifon şi gheață. Individul ăsta are aeru' că-i tare mulțumit de el însuşi.

— Desigur că-mi pare rău pentru dama asta, spune. Cred c-a dat de belea, şi încă una de care n-o să scape fără multă bătaie de cap.

— Mie-mi spui?! zic. Da' niciodată nu poți să ştii cum stai cu damele. I-ascultă, Fernandez, continui, ce rost a avut să iei numele ăsta de Fernandez şi să vii aici după moartea lui Aymes?

Ridică privirea şi zâmbeşte.

— Trebuia să fac ceva, spune, şi cu un an în urmă, când fusesem p-aici cu Aymes, îl cunoscusem pe Periera. Am adoptat numele de Fernandez, pentru că nu zgârie aşa la urechi ca numele meu adevărat — Termiglo.

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Mai e ceva ce-ai vrea să ştii?

— Desigur că da, îi zic. În noaptea-n care Aymes a murit tu nu erai de serviciu, nu-i aşa?

Îşi stinge țigara.

— Nu, n-am fost, spune. Stăteam degeaba. Şi ce dacă?

— A, nimic, i-o-ntorc, da' m-am gândit dac-ai putea eventual să-mi spui unde-ai fost. Presupun că trebuie să

fi fost undeva-n seara aia şi bănuiesc că cineva trebuie să te fi văzut.

Râde.

— Asta aşa e, spune, Dacă vrei să ştii, am mers la un film cu Marie, camerista Henriettei. Nu ştiam c-o să am nevoie de un alibi.

— Nu e necesar să găseşti un alibi, Fernandez, îi zic. Am vrut numai să ştiu unde-a fost fiecare atunci seara, asta-i tot.

Îi aruncă o privire scurtă lui Periera. Mă duc la bufet şi mă servesc c-un whisky. Eram tocmai cu paharu' la gură când sună telefonu'. Fernandez ridică receptoru' ş-apoi se uită la mine.

— E pentru tine, îmi spune. Metts, şeful poliției din Palm Springs, vrea să-ți vorbească.

— Ascultă, Lemmy, spune Metts. Aici se pune la cale o căsătorie şi aş vrea să ştiu ce atitudine să iau. Presupun că-i în regulă, nu?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Metts, îi răspund. Cine se căsătoreşte cu cine şi de ce şi ce legătură are asta cu mine? îl întreb. Am crezut că poate altcineva a mai comis vreo crimă sau aşa ceva. Cine s-a țicnit in halul ăsta, că vrea să-şi pună pirostiile-n cap?

— Henrietta şi cu Maloney, spune. Când au ajuns aici, Maloney s-a exprimat c-ai arestat-o pe Henrietta pentru uciderea lui Aymes precum şi pentru un delict de falsificare şi că eşti un ticălos. Spune că ea-i pe geantă — nu mai are nici o lețcaie şi că tu-i faci o-nscenare. Zice că, după părerea lui, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă e s-o ia de nevastă, aşa ca să aibă cineva grijă de ea şi să-i angajeze un avocat şi-n general să fie pe-aproape.

Spune c-a discutat chestiunea cu ea şi ea-i aşa de fiartă că-i dispusă să fie de acord cu orice.

Ei bine, ce puteam să spun? Ambii au avut domiciliul aici şi au dreptul să se căsătorească, aşa că l-am sunat pe judecător, care-o să treacă p-aici peste vreo juma de oră ca să-i unească după lege. Dar acum m-am gândit că poate-ar trebui şi tu să ştii despre asta, aşa că vezi de ce te-am sunat.

— Îți mulțumesc foarte mult, Metts, zic. Să nu-ți faci nici un fel de griji în privința asta. Viu chiar acum acolo şi cred c-am s-opresc căsătoria asta pronto. I-ascultă, ce are de gând Maloney ăsta să facă, să-ți transforme clădirea poliției în biroul de stare civilă?

Nu le spune nimic pân-ajung acolo. Du-i cu zăhărelu' şi ține-i în suspans da' sub nici un motiv nu-ngădui să se oficieze vreo căsătorie. M-ai înțeles?

Spune c-a-nțeles şi agață.

Pun receptoru' pe furcă.

— Fernandez, zic, nu o dată m-am întrebat de ce-ai fost atât de dornic să te-nsori cu Henrietta ş-apoi deodată ai dezertat. Presupun că era din cauza bănuielii tale c-ar fi fost amestecată-n falsurile astea?

Confirmă, dând din cap.

— Chiar aşa a fost, spune. Şi când ai început să cotrobăi p-aici, mi-am dat seama că ştia probabil mai multe despre moartea lui Aymes decât ne-am închipuit cei mai mulți dintre noi, aşa că m-am retras.

— Înțeleg, zic. Ei bine, acu' trebuie s-o iau din loc, da' mi-a scăpat un amănunt pe care trebuie să vi-l mai spun, băieți, ş-anume că, după toate probabilitățile, voi fi nevoit să vă invit pe-amândoi să faceți mâine un drum pân' la

New York împreună cu mine. Cred că veți fi amândoi martori principali în acțiunea asta împotriva Henriettei. Oricum ar fi, am impresia că procuroru' districtual ar trebui s-audă ce-aveți de zis.

Periera debitează o mulțime de argumente pentru care n-ar putea să plece de la fermă, însă Fernandez îi închide gura.

— Dacă trebuie să mergem, n-avem încotro, spune. Şi din partea mea n-am nimic împotrivă să petrec câteva zile la New York pe socoteala statului.

— E-n regulă, zic. N-ar strica să fiți pregătiți amândoi să mergeți cu mine mâine. Dacă mai aveți ceva socoteli de-ncheiat p-aici, ar fi bine să le puneți la punct. Trebuie să plecăm cam dis-de-dimineață. Deci, saluti şi pe curând.

Mă cărăbănesc. Ies afară şi pornesc maşina. Vreun kilometru îl parcurg cu mare viteză, apoi încep să-l caut pe copoiu' care trebuie să m-aştepte undeva p-aici, după cum aranjasem cu Metts. După câteva clipe îl zăresc aşezat în spatele unui copac, lângă şosea.

— Du-te cât poți de repede la ferma Altmira, îi zic. Fă un ocol ca să vii prin spate şi pune-ți calu' cu roate la adăpost. Fereşte-te să te vadă. Supraveghează locu'. Înăuntru nu-s decât Periera şi Fernandez. Dacă ies şi se duc undeva, filează-i, da' cred că nu vor ieşi. Aş zice mai degrabă că vor aştepta înăuntru. Mă-ntorc cam într-o oră.

Spune că-i în regulă, porneşte motoru', încalecă ş-o-ntinde.

Îmi continui drumu'. Gonesc ca o nălucă pe şoseaua spre Palm Springs, de parcă cineva mi-ar fi turnat smoală

topită în pantaloni şi mă grăbesc pen' că socot că trebuie să-mpiedic bazaconia aia de căsătorie dintre Henrietta şi Maloney.

Da' dacă stau să reflectez, îmi dau seama că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă Henrietta se mărită cu Maloney. Oricum, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, ci ar putea cel mult să creeze unele inconveniente, dacă mă gândesc la câteva amănunte pe care le ştiu în legătură cu dama.

Maică-mea-mi spunea-ntotdeauna că singuru' lucru mai rău decât o damă erau două dame. Dacă-i aşa, regele Solomon trebuie să fi avut o doagă lipsă. Închipuiți-vă cum ar fi să trăieşti cu patru sute de dame în preajmă şi să-ncerci să bagi mingea la coş cu toată trupa. Trebuie să recunoaşteți, totuşi, că oamenii ăştia de-altădată aveau o reputație demnă de invidiat, şi dacă citiți cărțile dumneavoastră de istorie, păi socot că sunteți obligați să admiteți că pe măsură ce trec secolele, bărbații devin din ce în ce mai mici în fapte. Poate credeți că englezul ăla, de-i ziceau Henric al VIII-lea, era un bărbat şi jumătate pentru motivu' c-a avut şase neveste? Păi, dacă-l comparați cu regele Solomon, nu-i decât un slăbănog. Ce contează şase pe rând față de patru sute grămadă?

Când ajung la casa lui Metts, dau buzna-n camera şi-l găsesc aşteptându-mă, aşezat în spatele biroului, c-o lulea-n gură, din care trage şi pufneşte un fum ce miroase de parc-ar fi umplutură cu ceapă.

— Ce-i toată aiureala asta a măritişului Henriettei cu Maloney? îl întreb.

Zâmbeşte.

— Maloney a adus-o aici, spune, şi era supărată foc

c-a fost arestată pentru uciderea lui Granworth şi că n-are un franc şi crede că n-are să fie-n stare să-şi angajeze un avocat. Atunci Maloney îi spune că, dacă l-ar lua de bărbat, ar putea s-o ajute. După aia mi-a vorbit mie despre chestia asta şi i-am spus că din partea mea, e-n regulă. L-am chemat pe judecătoru' de pace d-aici, care-i înăuntru acum şi se pregăteşte să-i căsătorească.

— Ei aş, să nu-şi închipuie c-o să-l las, zic. Ascultă, Metts. Arestarea asta a Henriettei a fost o simulare. Ea n-a ucis niciodată pe cineva, dar am fost silit să conduc acțiunea-n felul ăsta. Ia du-mă la nunta asta, dom'le!

Se ridică şi depune luleaua, o faptă pentru care-i sunt recunoscător, şi trecem în camera vecină.

Cineva a aranjat o masă-ncărcată de flori, iar în fața ei stau Henrietta şi Maloney împreună c-un judecător de pace pe punctu' să-nceapă slujba şi doi polițişti locali ca martori.

— O clipă, vă rog, zic. Căsătoria asta nu va avea loc ş-o opresc, pen-tru că nu-i în ordine.

Mă-ntorc către judecător şi-i spun că-mi pare rău c-a fost deranjat şi luat din pat, da' că nu va avea loc nici un fel de căsătorie. Îşi ia tălpăşița, şi cei doi polițişti pleacă eu el.

Apoi Henrietta explodează. Mă ia la rost — ce-i asta şi cine-mi închi-pui că sunt ca să-mpiedic oamenii să se căsătorească. Spune că are aprobarea lui Metts şi că-nțelege să facă ce şi-a propus. Zice c-am urmărit-o ca un copoi, că i-am adus învinuiri mincinoase şi că-n general mi-am bătut joc de ea, iar dacă Maloney are bărbăția să-ncerce s-o apere de alte măgării din partea mea, are tot dreptul să-şi îndeplinească hotărârea.

Vă spun că Henrietta era foc şi pară. Din ochi îi scăpărau scântei ş-arăta grozav.

— Nu cred să fi urât vreodată pe cineva cum te urăsc pe tine, spune. Mi-e silă de tine şi ți-am spus că eşti un ticălos şi un nemernic şi să ştii că nu mi-am schimbat părerea.

Tace numai fiindcă şi-a epuizat suflu'.

Maloney intervine.

— Ascultă, Caution, spune, fii om, nu fi lipsit de inimă. N-ai dreptul să-mpiedici o căsătorie. Cineva trebuie să aibă grijă de Henrietta. E-ntr-o mare-ncurcătură şi tu-ți bați joc de ea ş-o chinuieşti cu-atât mai mult. Şi-n definitiv, pot să-ți spun că...

Îi pun mâna peste gură.

— Acum ispråviți amândoi ş-ascultați-mâ pe mine, le zic, şi tu, Metts, poți de asemenea să fii atent. Henrietta, doresc să-ți bagi bine-n cap ce-am să spun şi să nu uiți, pentru că-i important.

Cât îți sunt de nesuferit mi-e perfect perpendicular. Am o sarcină de-ndeplinit ş-o fac în felu' meu personal. S-ar putea, Henrietta, ca după ce se va fi terminat ancheta să-ți pară rău c-ai fost atât de obraznică, dar între timp ia seama la ce-ți spun.

Faptu' că te-am arestat şi te-am scos de la fermă-n seara asta n-a fost decât o-nscenare. Am făcut-o cu un scop; şi cu puțină baftă, ce vreau să se-ntâmple se va-ntâmpla ş-atunci toate vor fi ca-n paradis. Am fost nevoit să-i fac pe Periera şi pe Fernandez să creadă că te-am arestat pentru falsificările alea şi i-am prevenit pe-amândoi că-i voi lua cu mine mâine la New York.

E-n regulă. Ei bine, chiar acum mă reped înapoi la

fermă, da-nainte de-a pleca vreau să-ți aduc la cunoştinţă ceva, Henrietta, şi sub nici un motiv nu trebuie să uiți. Cândva în cursu' nopții ai s-o-ntâlneşti pe doamna Paulette Benito, dama cu care se distra soțu' tău; dama care-a pus laba pe cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat *veritabile.*

Ei bine, acum ia aminte la următoarele. Voi pune uciderea lui Granworth Aymes în sarcina acestei Paulette. Am să dovedesc că ea-i autoarea. Acu', pe Granworth Aymes l-a putut expedia pe lumea ailaltă numai una din două femei, pentru că-n seara zilei de doişpe ianuarie s-a văzut numai cu două femei. Una a fost Henrietta, aici de față, şi cealaltă a fost Paulette.

Perfect. Acum am s-o elimin pe Henrietta din afacerea asta cu ajutorul unor dovezi imaginare. Am să zic c-am controlat la New York şi că ştiam că Henrietta, aici de față, nu l-a putut ucide pe Aymes, pentru că trenu' cu care-a plecat din New York a ieşit din stație cu cinci minute înainte de ora când paznicu' de noapte a văzut maşina lui Aymes sărind peste marginea cheiului, la docu' lui Cotton. Voi spune că atât casieru' care eliberează biletele, cât şi conductorii' trenului au identificat fotografia Henriettei ca fiind aceea a unei femei care călătorea în trenu' ce se-ntorcea la Hartford.

Acum ai înțeles bine treaba asta, Henrietta? Erai în trenu' care se-ntorcea la Hartford, Connecticut, şi care-a părăsit gara la ora opt şi patruzeci de minute. Nu cumva să uiți asta.

Mă priveşte c-un aer foarte curios. E moartă de oboseală ş-arată ca şi cum i-ar veni să plângă dintr-o clipă-n alta.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Nu-nțeleg, dar am să țin minte.

— Foarte bine, îi zic. Acum o iau din loc. Mă-ntorc către Metts. Lasă-i pe ăştia doi să stea p-aici, îi zic. Henrietta nu se află sub nici o stare de arest pentru nici un fel de vină. Cu alte cuvinte e liberă, da' n-aş vrea să plece d-aici nici ea, nici el. Vreau să-i găsesc tot aici la-ntoarcere.

Când ajung la uşă, mă-ntorc ş-o privesc pe Henrietta O văd aproape surâzând.

— La-ntoarcere, scumpo, zic, am să-ți spun de ce te-am împiedicat să te măriți cu Maloney!

Capitolul XIII
DUET PENTRU TÂLHARI

Cred că am toate motivele să fiu mulțumit c-am împiedicat-o pe Henrietta să se mărite cu Maloney.

În timp ce gonesc nebuneşte pe drumu' ce duce la fermă, încep să filozofez despre dame. V-am spus că au ritm şi tehnică; da' mai au ş-o grămadă de alte lucruri, dintre care unele nu-s chiar atât de palpitante.

Damelor le sare țandăra dintr-un moft. Îşi ies din țâțâni oricum; s-aprind brusc şi țâşnesc ca nişte rachete. Dacă iei o damă de treabă ş-o prepari cu puțină senzație şi poate-i mai adaugi o priză de dragoste, îşi iese pur şi simplu din minți, şi când şi-a pierdut capu' se simte-ntotdeauna obligată să pună vreun bărbat sub papuc, ca să aibă cine să-i țină de urât. Nu mă supără atât lucrurile

pe care damele le fac, cât mă supără lucrurile pe care se pricep să-i determine pe bărbați să le facă pentru ele.

I-am auzit pe unii oameni zicând că deosebirea dintre un bărbat şi o femeie ar fi atât de mică încât n-ar avea nici un fel de importanță. Ei bine, nu sunteți obligați să-i credeți pe oamenii ăştia. Fiindcă n-au dreptate. Bărbatu-i condus de rațiune, iar femeia de instinct; şi-n nouă cazuri din zece, instinctul unei femei e ceea ce simte-n dimineața respectivă.

Ş-acum Henrietta simte c-ar vrea să se mărite cu Maloney tocmai pentru că-i la ananghie şi crede că n-are prieteni, că eu o supun la chinurile infernului şi că-n Maloney va găsi un om bun, care se va-ngriji de ea şi se va aşeza ca o pavăză între ea şi o lume rea!

Aiureli?

Maloney nu se potriveşte cu Henrietta. De ce? Păi n-am văzut eu toți pantofiorii ăia ai ei aşezați în rânduri, în noaptea când m-am strecurat în camera de la ferma unde locuieşte? Acei pantofiori au fost pentru mine un indiciu că e o damă de mare clasă; şi cu toate că Maloney e băiat bun, nu-i nici pe departe din acelaşi cartier cu Henrietta. Mai e înc-un lucru, ş-anume că-şi închipuie doar c-o iubeşte pe Henrietta. De fapt n-o iubeşte deloc. Dac-ar fi fost îndrăgostit de dama asta, nu mi-ar fi-ngăduit să-i aplic tratamentu' pe care am fost nevoit să i-l aplic în afacerea asta. Ar fi găsit mijloace să facă ceva.

Socot c-am să fiu destul de fericit în ziua când cazul ăsta o să fie rezolvat. Trebuie să vă dați seama că-n afara celor câtorva ore de somn de la Yuma, practic timp de trei zile şi trei nopți am fost în mişcare fără ca să-nchid un ochi şi nu uitați că-s unu' dintre oamenii cărora le place

patu'.

Între timp am ajuns la vreo patru sute de metri de fermă. Scot maşina de pe şosea ş-o las în spatele unui tufiş de salvie. Apoi o iau binişor către casă. Curând dau de motocicleta polițistului pe care-l lăsasem de pază, iar câțiva metri mai încolo îl găsesc şi pe el.

Îmi spune că nimeni n-a părăsit ferma şi că doar Fernandez a ieşit afară şi a tras o maşină din garaj la intrarea principală. Spune că Periera şi Fernandez au aruncat nişte obiecte în maşina asta de pe veranda care-i deasupra intrării din față, aşa că ideea mea, după câte se pare, dă roade.

Prezența acestui sticlete mi se pare că n-ar mai fi necesară şi-i spun s-o-ntindă-napoi la Palm Springs. După ce-am făcut treaba asta şi l-am expediat, mă-ndrept către fermă ca să pic în spate. Trec de-a lungu' peretelui, care se-ntinde de la garaj până la uşa din dos, ce dă-n cămara în care-am găsit cadavrul lui Sagers. Uşa asta e-ncuiată, da' cu puțin efort şi nițică pricepere, în câteva minute am deschis-o.

Intru ş-o încui la loc în urma mea, merg de-a lungu' coridorului şi cobor în cămară. Trec prin cămară şi-ncep să urc tiptil treptele care duc la uşa ce dă-n spatele barului. Uşa asta nu-i încuiată. O deschid numai atâta cât să pot privi prin crăpătură şi mă uit.

În fața mea se vede ringu' de dans al barului. Toate luminile-s stinse, da' din locu-n care mă aflu pot vedea uşa biroului lui Periera de pe balconu' din peretele opus. Uşa aia e-ntredeschisă şi-năuntru lumina-i aprinsă. De unde sunt, am posibilitatea să-i şi aud pe Fernandez şi Periera vorbind.

Îmi aprind o țigară; o țin în spatele uşii aşa fel încât ei să nu poată vedea lumina ş-aştept acolo vreo zece minute. O vreme mai aud vocile lor sporovăind. Apoi îl aud pe Fernandez râzând. După puțin, uşa se deschide şi-l văd ieşind şi oprindu-se-n prag. Cum lumina-i cade pe obraz, îl văd că fumează o țigară şi pare foarte mulțumit de sine.

Apoi se-ntoarce-n birou şi iese din nou afară peste câteva clipe c-un geamantan în mână. O porneşte de-a lungu' balconului până la capăt, care-i chiar deasupra intrării principale în clădire. O clipă am impresia că va intra în ultima cameră care dă pe balcon, dar m-am înşelat. Trece mai departe. Continuă să meargă până când ajunge-n dreptul unui tablou mare, atârnat de perete.

Aşteaptă acolo un timp ş-apoi iese Periera. Amândoi apucă tabloul şi-l dau jos. După aceea îl sprijină de perete ş-acu' pot să văd că-n perete e un fel de pasaj. Periera se duce-napoi în birou. Fernandez se cațără şi dispare prin pasaju' din perete. Deschid uşa şi intru-n bar. Sar peste tejghea şi-ncep să urc tiptil scările. În timp ce urc, scot şi pistolu' din toc.

Sunt foarte rapid şi nu fac nici un zgomot, aşa că Periera se trezeşte cu mine-n pragu' biroului său, cu pistolu-ndreptat asupra lui. Din locul ăsta pot să țin sub ochi şi pasaju' de la capu' balconului, pentru cazu' când Fernandez se hotărăşte să iasă.

Periera pare surprins. Rămâne cu gura căscată şi pe frunte îi apar broboane de sudoare. Am impresia că Periera ăsta trebuie să fie-n orice caz un individ foarte fricos.

— Ei, bine, Periera, îi spun. S-ar părea că nu stai tocmai pe roze, ce zici? S-ar părea că d-acu-ncolo n-o să vă meargă chiar aşa de bine amândorura. Ştii ce? Îți dau un sfat ş-ai face bine să m-asculți. Dacă nu vrei să-ți fie mai rău decât îți e, ar fi bine să faci întocmai ce-ți spun. Ai o cheie la camera asta?

Spune că da ş-o scoate din buzunar. I-o iau din mână.

— E-n regulă, zic. Acum am să te-ncui aici în birou. Îți recomand să m-aştepți până când viu să te iau, căci altfel am să-ntorc foaia cu tine şi n-o să-ți placă. Pe curând.

Ies pe balcon, închid uşa ş-o-ncui. Cred că nu risc nimic lăsându-l pe Periera-ncuiat acolo. Nu cred că va-ncerca vreo figură, fiindcă nu-i genu' lui. I-a intrat frica-n oase. Mă strecor tiptil de-a lungu' balconului, cu pistolu' pregătit pentru cazu' când Fernandez ar ieşi prin pasaj.

Când ajung acolo, mă cațăr şi trec prin el. Mă pomenesc într-o mică-ncăpere, care-ar veni exact deasupra coridorului ce duce de la intrarea principală la ringu' de dans. O lanternă aprinsă e aşezată pe podea; şi la lumina ei văd în colțu-ncăperii o scară de fier care coboară-n spirală şi duce undeva dedesubt, în stânga.

Cobor tiptil şi scările astea până jos, unde ajung într-un pasaj lung din piatră. Mă gândesc un pic ş-ajung la concluzia că pasaju' trece pe dedesubt, de la salonu' central al clădirii de-a lungu' peretelui din chirpici, care e la capătu' din spate al garajului. Îmi face impresia că pasajul ăsta a fost inițial un fel de beci al casei. Oricum ar fi, ca ascunzătoare nu-i deloc rău.

Merg de-a lungu' pasajului până când dau de-o uşă

de lemn la capăt. Pe dedesubt se vede o lumină. Deschid uşa brusc, intru în cameră şi trec repede în partea cealaltă. Mă aflu-ntr-o pivniță de piatră. Câteva becuri electrice sunt aprinse, şi-n colțu' opus îl văd pe Fernandez împachetând nişte hârtii într-un geamantan rezemat de perete. În partea stângă a pivniței se află două prese mari de tipărit, iar în cealaltă parte sunt o mulțime de cutii şi pe rafturi, deasupra lor, sunt sticle, perii şi clişee.

Aşadar am avut dreptate mie-n sută.

— Ei bine, Fernandez, zic.

Se-ntoarce brusc. Îi arăt pistolu'.

— Domol, băiete, îi zic, că nu-ți mai ajută la nimic să te-agiți acu', şi-ntrucât vă priveşte, ar fi fost mult mai uşor pentru tine şi Periera dac-ai fi țintit ceva mai bine-n noaptea aia când ai tras în mine în timp ce mă-ntorceam cu maşina la Palm Springs. Ştiam de-atunci c-ai fost tu, da' m-am gândit că ți-ar plăcea să crezi că eu aş fi poate convins că Henrietta fusese la trăgaciu' pistolului.

M-apropii de el.

— Du-te şi te lipeşte de peretele din partea cealaltă şi-ncearcă s-atingi plafonu' cu degetele, îi zic. Să fiu în locu' tău, n-aş face nici o mişcare. La cea mai mică tresărire îți aplic acelaşi tratament pe care l-ai aplicat şi tu lui Sagers, ticălos nemernic ce eşti!

Începe să se-ndrepte către perete, da' cu mâinile ridicate.

— Ia ascultă, ce dracu ai de gând, Caution? spune. Să nu crezi c-o să-ți meargă cu chestii d-astea. N-ai voie…

— Tacă-ți fleanca şi fă ce-ți zic, Fernandez, îi spun, că

altfel te execut pe loc şi cu regret, pentru că n-aş vrea ca scaunu' electric să piardă un client atât de barosan ca tine şi-n ziua când au să te pună la prăjit, am să mă tratez c-un whisky mare, ca pentru ocazii speciale. Întoarce-te cu fața la perete, ține mâinile sus şi nu mişca, ori îți fac țăndări şira spinării.

Execută-ntocmai cum i-am zis. Cercetez geamantanu' pe care-l împacheta. Niciodată-n viață n-ați văzut atâta material. E plin de acțiuni, obligațiuni de stat, hârtii garantate cu aur, hârtii de o mie de dolari şi câte şi mai câte. Iau câteva din materialele astea şi mă duc cu ele în partea unde e becul electric şi le examinez cu atenție.

Toate-s false.

— Care va să zică aşa stau lucrurile, Fernandez, îi zic. Ştiam că bănuielile mele-s întemeiate. Cred că tu şi Periera sunteți nişte nătărăi mai mari decât credeam. Când v-am spus aseară c-am să vă iau cu mine la New York de dimineață ca martori principali, ştiam c-o să vă vedeți siliți să faceți să dispară toate materialele astea, ca nu cumva să le găsească cineva în lipsa voastră. Contam ca la-ntoarcerea mea aici să vă găsesc în plină activitate. Ei bine, uite c-am avut dreptate.

Poate-ai să-mi spui acum c-aici nu-i o oficină de falsificatori, şi chiar dac-ar fi, că-n nici un caz tu nu ştii nimic despre ea. În fond, nici nu era o idee proastă. Cred că era simplu ca bună ziua să-ndopi clienții din sala de joc cu material din ăsta, după ce li s-a suit concentrația de alcool în sânge dincolo de limita până la care ar fi putut recunoaşte o hârtie falsă de una bună. Era o idee grozavă, da' nu şi pentru voi. Hai, mişcă!

Îl iau sus pe scări, îl împing prin pasaj şi-l conduc de-

a, lungu' balconului. Deschid camera lui Periera şi-i dau brânci înăuntru. Intru după el şi-nchid uşa-n urma mea.

Periera şade la birou şi face o mutră speriată de parcă l-ar fi văzut pe dracu'. Îl percheziţionez pe Fernandez şi-i iau un pistol pe care-l purta la şold. Apoi îl poftesc să ia loc alături de Periera. Îmi trânteşte o-njurătură.

— Puteam să fiu mai deştept, zice. Trebuia să-mi fi dat seama că toată povestea aia pe care ne-ai turnat-o cu plecarea noastră la New York ca martori principali era pură invenţie.

— Ai ghicit, Fernandez, îi zic. Nu ţi-ar fi stricat un dram de minte-n plus. Care va să zică v-aţi păcălit. Aseară am jucat o scenă reuşită-n faţa voastră, arestând-o pe Henrietta pentru uciderea lui Granworth Aymes şi pentru falsificare, şi v-aţi prins. Aţi crezut că planu' ca s-o-nfundaţi pe dama asta pentru păcatele voastre a reuşit. Probabil că m-aţi luat drept un nătărău.

Poate-aţi crezut c-o să scăpaţi basma curată. Da' nu v-a ieşit pasienţa. Aţi greşit, şi greşeala asta o s-o plătiţi cu vârf şi-ndesat.

Stau şi mă uit la ei. Periera-şi ţine capu-ntre mâini. Are aeru' unui om sfârşit. În schimb Fernandez îşi ţine mâinile în buzunarele pantalonilor. Se leagănă cu scaunu' lăsat pe spate şi zâmbeşte.

— Sunteţi cea mai ticăloasă pereche de canalii-mpuţite cu care am avut de-a face, zic. Da', mă băieţi, mai aveţi încă ceva de-nvăţat. N-am întâlnit pân-acum un pungaş care să nu se fi crezut cândva mai deştept decât era şi nici voi nu faceţi excepţie. Amicu' vostru Langdon Burdell, femeia de serviciu în apartament, Marie Dubuinet, şi paznicu' ăla de la docuri, James Fargal, au

fost toți nişte proşti la fel de mari ca şi voi. V-au dat de gol cu vârf şi-ndesat. Poate că v-ar interesa să ştiți cum. Ei bine, am să vă spun.

V-aduceți aminte când v-am adus pe amândoi la poliția din Palm Springs, imediat înainte de plecarea mea, în ziua când am jucat scena aia mare cu frecuşu' pe care l-am tras Henriettei pentru îmbrăcămintea pe care-o purtase? Îți aminteşti, Fernandez, că ți-am arătat o listă a articolelor de îmbrăcăminte şi ți-am spus c-am s-o trimit la New York, iar dacă Marie Dubuinet şi paznicu' de noapte vor identifica hainele alea, va fi o dovadă pentru mine că Henrietta era aceea care fusese-n maşină cu Granworth? Ți-aduci aminte de asta?

Ei bine, mă băieți, un singur lucru nu vi l-am spus atunci. Nu v-am spus esențialu', ş-anume că schimbasem lista. Aia pe care v-am comunicat-o vouă n-a fost lista hainelor pe care o căpătasem de la Henrietta. Haina şi pălăria pe care ea le purtase-n seara aia fuseseră din blană de astrahan neagră, da-n lista pe care v-am arătat-o vouă — identică cu cea pe care-am trimis-o la New York — am făcut o schimbare. Am indicat că purtase o pălărie din piele maro şi o haină din blană de culoare gălbuie.

Iar neroada aia de cameristă, Marie Dubuinet, şi nerodu' ăla pe paznic de noapte au picat amândoi în cursa pe care le-am întins-o. Ambii s-au declarat de acord că hainele-s întocmai identice cu cele pe care le purtase Henrietta-n seara aia. Ei bine, atâta mi-era de ajuns. Am aflat în felul ăsta că nu ea fusese dama din maşina lui Aymes şi mi-a dovedit că dama din maşină fusese micuța voastră parteneră de joc Paulette Benito şi mi-a mai arătat că toată banda asta blestemată a voastră

era amestecată în afacere şi ce-ați mai vrea să ştiți în plus ca să vă facă plăcere?

Nici unu' din ei nu scoate o vorbă.

— Cred c-am întâlnit multe canalii-mpuțite de când îmi tocesc tălpile-n serviciu' federal, le zic, şi socot c-am avut a face şi cu ucigaşi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic, da' cred că-mpreună cu banda voastră de ticăloşi, cu lovitura asta grozavă pe care-ați încercat s-o dați, v-ați ridicat în fruntea clasamentului. Mi-e scârbă de voi.

Periera geme. Începe să plângă şi-l trec toate năduşelile. Am impresia că l-am adus în punctul unde pot să-l dau gata. Mă duc la bufet şi-i torn un pahar de whisky. Îl iau înapoi şi i-l dau.

— Dă-l pe gât, băiete, zic, cât timp mai poți. Aş jura că n-au să-ți dea de băut în ziua când au să te prăjească.

Ridică privirea.

— Señor, spune, nu se poate se me prajasca. Io n-am făcut nimic, n-am uciso pe nimeni.

— Ei aş! îi zic.

Iau un scaun pe care m-aşez şi-l privesc.

— Ascultă, veneticule, zic, socot că ți-a mai rămas atâta minte ca să-ți dai seama de buclucu-n care-ai intrat. Dacă eşti destul de deştept, ai să cauți să-ți uşurezi situația cât poți. Acum, în momentu' de față, nu mă interesează falsificările. Ştiu că operația a fost făcută aici şi cunosc întreaga poveste. Ceea ce mă preocupă-n momentu' de față e următoarea chestie:

Cineva d-aici — adică unu' dintre voi doi, băieți — l-a-mpuşcat pe Jeremy Sagers. Acu' cred că ştiu cine l-a ucis. Am dedus totu' şi-s ferm hotărât în privința unui lucru. Individu' care l-a-mpuşcat o să plătească frumuşel

cu viața, iar celălalt ar mai avea o şansă. Poate c-ar scăpa cu vreo cinci până la douăzeci de ani pentru complicitate la falsificări.

Mă opresc şi-mi aprind o țigară. Le dau acestor indivizi timp berechet să fiarbă-n suc propriu.

După câtăva vreme continui.

— Acu' ceea ce trebuie să hotărâți voi doi, măi băieți, e vina pentru care urmează să fie dat în judecată unu' şi celălalt. Dacă vreunu' dintre voi vrea să-l dea-n gât pe celalalt, e-n regulă. În caz contrar v-arestez pe-amândoi pentru culpa de omor şi, dacă n-o să faceți impresie bună curții, socot c-o să vă frigă şi pe unu' şi pe altu. Da' c-un pic de noroc, unu' dintre voi poate să scape mai ieftin. Aşa că sfatu' pe care pot să vi-l dau e să vă grăbiți cu gânditu', că altfel s-ar putea ca doi tâlhari să fie puşi la prăjit pentr-un singur omor.

Stau şi-aştept. Fernandez zâmbeşte-ntruna. Stă cu scaunu' mereu lăsat pe spate. Mă priveşte doar şi rânjeşte.

Da' lui Periera nu-i vine nici pe departe la-ndemână. Năduşelile-l trec mai mult ca oricând şi mâinile-i tremură. Socot că-ntr-o clipă va-ncepe să ciripească, nu pentru alt motiv decât acela că ăsta-i genu' lui. Şi am dreptate. Mai stăm ce mai stăm vreo juma' de minut ş-apoi începe să vorbească.

— N-am empuşcat pe nimeni, señor, spune. Io n-am ucis niciodata un ombre, en toda viața mea niciodata n-am ucis un ombre. Nu am avut niciodata revolver. Spun adeverat. N-am ucis niciodata pe Sagers.

— Care va să zică nu l-ai omorât tu, îi zic. Foarte bine, Periera, zic. Acu' ia aminte la vorbele mele. Eu am

să spun, iar tu nu trebuie decât să confirmi dacă-i aşa şi tot ce mai trebuie să faci e să semnezi o declarație în sensul ăsta când te-oi duce la secția de poliție din Palm Springs.

Arunc chiştocu' şi mă duc la bufet să-mi torn o băutură, Sunt destul de mulțumit de felu-n care se desfăşoară lucrurile şi cred că poate-n câteva ore am să-nchei afacerea asta până la proces. Revin şi m-aşez. Îmi aprind o nouă țigară.

— Iată cum cred c-a fost, Periera, zic. Când mi s-a-ncredințat pentru prima oară afacerea asta cu falsuri şi m-am dus să-l vizitez pe Langdon Burdell la New York, am, mă băieți, impresia că v-a informat că autoritățile federale au luat afacerea asta sub obiectiv. Da' nu numai că v-a informat, ci a găsit şi o poză de-a mea pe care a tăiat-o dintr-o gazetă oarecare — asta-i poza pe care am găsit-o pe fundu' unei lăzi de gunoi, în cămara din spatele barului, adică-n locu' unde-a fost pus şi trupul lui Sagers la congelat într-un frigider — şi când a găsit fotografia aia din ziar, a scris pe marginea ei „Asta-i tipul" şi i-a trimis-o lui Fernandez aici, aşa ca să ştiți cine sunt când o să-mi fac apariția.

E-n regulă. În fine, ajung aici. Intru-n bomba asta, crezând că nimeni nu mă cunoaşte. Joc o scenă grozavă cu Sagers, aşa că să-i dau posibilitatea să-mi paseze toate informațiile pe care le-a strâns, iar voi, mă băieți, priveați ca la teatru. Ştiați cine sunt ş-ați prins mişcarea. Din scena pe care-am jucat-o, v-ați dat seama că Sagers lucrează cu mine.

Foarte bine. Aşadar în noaptea aia când localu' fusese închis — ş-ați avut grijă să trageți obloanele bine şi

devreme — Sagers urcă aici şi vă toarnă povestea pe care i-am zis eu să v-o vândă. Spune că un oarecare tip din Mexic i-a lăsat nişte pitaci şi că renunță la slujbă şi se cară la Arispe. Îşi ia rămas-bun de la voi. Iese din încăperea asta. O porneşte de-a lungu' balconului şi-ncepe să coboare treptele pe partea cealaltă şi socot că Fernandez îşi închipuie că există posibilitatea ca omul ăsta să ştie puțin mai mult decât e sănătos — căci n-am cum să ştiu dacă Sagers n-a descoperit ceva în intervalu' dintre momentu' când am părăsit bomba asta şi clipa când i-am găsit cadavru'. Poate c-a văzut pasajul sau altceva.

Oricum ar fi, Fernandez se duce la uşă şi-l ia pe Sagers în cătare. Trage de-a curmezişul ringului de dans. Îl nimereşte pe Sagers în picior. Sagers se rostogoleşte pe scări şi Fernandez îl mai împuşcă de vreo două ori, da' tot nu-l poate omorî — băiatu-i prea rezistent. Atunci Fernandez se duce de-a lungu' balconului, coboară treptele şi mai trage vreo câteva focuri în bietu' băiat, de la o distanță atât de mică încât avea urme de pulbere pe haine ş-arsuri pe piele.

E-n regulă. În sfârşit, omu' se hotărăşte să moară, iar Fernandez s-apleacă atunci peste el şi-ncepe să-l tragă-n sus. Îl trage de şnuru' de-argint al cămăşii, şi ciucurele cade pe treapta unde l-am găsit mai târziu. Apoi taurul ăsta de Fernandez îl saltă pe umăr şi-l pune la conservat, într-un sac, în frigider.

Mă opresc. Mă uit la Periera. Plânge nestăpânit, obrajii-i sunt inundați de lacrimi.

— Ei bine, zmeule, zic, se potriveşte sau e chiar întocmai?

Nu poate să vorbească, dă numai din cap. Fernandez îl priveşte.

— Hai, tacă-ți gura, zice. Habar n-ai ce vorbeşti. Parcă te văd că-l laşi pe sticletele ăsta ticălos să te facă să declari tot ce-ar vrea el să zici.

— Ascultă, Fernandez, îi spun. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să intru-n tine. Ți-am mai stricat o dată portretu', da' acu-ți promit un lucru, dacă mai pun iarăşi căngile pe tine, am să te deteriorez până la ireparabil. Ține-ți cât poți fleanca aia lipită cu leucoplast. La scena asta tu să-l faci mai bine pe mutu'.

E-n regulă, Periera, zic, aşadar Fernandez l-a-mpuşcat pe Sagers. E-n ordine, asta nu se mai poate-ndrepta. Acu' să-mi spui şi tu ceva, Fernandez, de vreme ce ai mâncărime la limbă; unde l-ai îngropat pe băiat, hai?

— Nu se prinde! zice Fernandez. Nu spun nici o vorbă. Habar n-am despre ce vorbeşti. Nu spun nimic până când nu sunt asistat de-un avocat.

M-apucă râsu'.

— Speranțele pe care vi le puneți în avocat pur şi simplu mă-nnebunesc, zic.

Între timp Periera şi-a recăpătat graiu' şi intervine:

— Ve spun, señor, ve spun adeverat! Ce ați zis este corect. Fernandez asta el a ucis pe Sagers. Credea che ştie prea mult. El l-a pus en groapa la capul de la perete din spatele de la garaj. Am vezut cu ochii mei.

Mă uit la Fernandez. N-a-ncetat să zâmbească. N-a-ncetat să se legene cu scaunu-nainte şi-napoi. Se-apleacă pe spate atât de mult încât cred c-ar putea să cadă dintr-o clipă-n alta. Apoi, cu o viteză extraordinară, mă ia prin

surprindere şi-mi face o figură tare. Într-o clipă când se lăsa cu scaunu' pe spate, se ține cu mâinile de sertaru' biroului din fața sa. Acesta se deschide şi din el scoate un pistol, care este înăuntru şi bagă patru gloanțe în Periera. Veneticu' trage un urlet ş-apoi începe să scâncească. E mpuşcat în plin, de la mică distanță, şi nu-nfloreşte deloc.

Se prăbuşeşte pe birou. În clipa aia las automatu' meu s-arate ce ştie. Îl tratez pe Fernandez cu aceeaşi monedă. Îi plasez două drept în pompă.

Cade de pe scaun într-o parte. Mă duc şi m-aplec peste el. În spatele meu îl aud pe Periera continuând să scâncească. Fernandez ridică privirea către mine şi-ncepe să vorbească. O dâră de sânge i se prelinge din colțu' gurii. Zîmbetu' nu l-a părăsit. Arată ca dracu'.

— Nu ține, copoiule, zice. N-ai să mă prăjeşti. N-ai să...

Se stinge.

Periera stă liniştit. Cred că s-a terminat şi el. Când mă-ntorc să-l privesc, văd că am dreptate. Ochii-i sticlesc încremeniți.

Îmi întorc privirea către Fernandez. Zace chircit pe podea, cu ochii holbați la plafon.

Aşadar iată-i pe cei doi zmei care-au crezut că pot să fie mai tari decât legea. Doi nătărăi, care şi-au închipuit că pot să-şi facă de cap. Fernandez, o brută ordinară, cu capu' gol, şi nimic altceva-n afară de muşchi ş-un pistol, şi Periera, un pungaş venetic agățat de remorca lui. Ăştia-ntotdeauna termină la fel. Ori li se curmă firu' zilelor, aşa cum au pățit-o ticăloşii ăştia, ori termină pe scaun, cu groaza-n suflet, văicărindu-se de mamă.

Indivizii ăştia-mi provoacă scârbă.

Fac un pas peste Periera ş-apuc telefotiu'. Îl chem pe Metts. Intră pe fir destul de repede.

— Alo! Ascultă, Metts, îi zic. Îți vorbesc de la morgă — pen' c-aşa arată cel puțin p-aici. Îți țin la dispoziție o pereche de tâlhari înțepeniți şi cred c-ai putea să trimiți să-i adune până nu se crapă de ziuă.

Îi povestesc cele ce s-au întâmplat. Nu pare să fie prea mult surprins. Spune că, după părerea lui, Fernandez m-a scutit de multe necazuri lichidându-l pe Periera şi împărtăşindu-i soarta.

Îl întreb cum stau lucrurile în sfera sa. Spune că toate-s cum nu se poate mai bune. Henrietta aşteaptă şi discută. situația cu Maloney, încercând să-şi închipuie ce naiba urmăresc. Maloney e atât de somnoros că de abia-şi ține ochii deschişi, iar Metts face pasiența de unu' singur.

— Perfect, îi zic. Acu' vreau să te mai rog să-mi faci un mic serviciu. Trimite unu' dintre băieții tăi să găsească din pământ din piatră seacă un coşciug pentru Sagers. L-au îngropat p-aici pe undeva şi aş vrea să-i adun rămăşițele, să le duc într-un loc potrivit. Dacă ai un antreprenor de pompe funebre la-ndemână, fă-i vânt încoace.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Trebuie să mărturisesc că nu-ți pierzi vremea. I-ascultă, cât ai de gând să ne ții treji p-aici? Ție nu ți-e somn niciodată?

— Nu te lăsa, zic. Partida asta e aproape de sfârşit. Trebuie să mai trec pe la locuința Henriettei, unde vreau să cotrobăi nițel, după care socot c-am terminat p-aici. Cred c-am să fiu înapoi la tine în mai puțin de patruzeci

de minute, Spune-mi, Metts, ce mai face micuța mea prietenă Paulette?

— E bine mersi, spune. S-ar zice că-i tot atât de fericită ca o pisică cu dureri de dinți. Am fost s-o văd jos în beci acum o jumătate de oră. Îi face viață grea paznicei mele d-acolo. Zice că vrea un avocat şi i-am comandat unu' să-i vină la prima oră mâine de dimineață. Ultimul lucru pe care l-am aflat despre ea este c-a renunțat să se mai plimbe de colo-colo ca o tigroaică după gratii şi s-a culcat, Poate c-a şi adormit.

— E-n regulă, îi zic. Şi-acu, ascultă, Metts, şi bănuiesc că ăsta va fi ultimu' lucru pe care-ți voi cere să-l faci pentru mine. Peste-o juma' de oră trezeşte-o pe Paulette. Scoate-o din beci şi ia-o la tine acasă în camera de zi. Dacă face pe nebuna, pune-i nişte brățări de oțel. Da' să n-o laşi să se-ntâlnească cu Henrietta, sau cu Maloney, sau cu oricare altu' până n-ajung eu acolo. Apoi, după ce mă-ntorc eu, cred că vom încheia şi afacerea asta.

— E-n ordine, spune. Am să-ți pregătesc tot decoru'. Cu bine, Lemmy.

Pun receptoru-n furcă. Mă duc la bufet şi mă tratez c-o băutură. Aprind apoi o țigară şi trag un fum adânc. Are un gust extraordinar.

Pe urmă fac puțină ordine. Îl apuc pe Fernandez şi-l aşez la loc pe scaun, iar pe Periera îl aranjez cât pot de bine. Iau de pe birou o rolă de hârtie adezivă şi din pragul uşi arunc o ultimă privire la perechea asta de tâlhari.

Sting apoi lumina şi-o roiesc. Încui uşa-n urma mea şi o sigilez în câteva locuri cu hârtie adezivă, ca să nu intre nimeni până când Metts nu trimite procuroru' să

instrumenteze.

Apoi mă opresc pe balcon şi privesc la ringu' de dans. Razele lunii străbat şi umplu localu' de umbre.

Clădirea are un aspect deplorabil. Arată tot atât de trist cum arată oricare alt local când parchetu' nu-i plin de perechi care dansează şi orchestra nu cântă — când lipsesc damele grozave, care să-şi etaleze luxu' şi farmecele.

Luna face ca bomba asta să aibă un aspect puțin cam ieftin.

Cobor şi ies prin uşa din dos şi mă-ndrept agale către locul unde mi-am lăsat maşina.

E o noapte grozavă şi mă simt bine. Abia când ambalez motoru' îmi dau seama că-s teribil de obosit. Demarez şi mă-ndrept către mica fermă unde locuieşte Henrietta.

Când ajung acolo, bat puternic în uşă. Nu-mi răspunde nimeni şi mă gândesc că femeia de serviciu, care vede de Henrietta, a plecat pe undeva. Poate că-i e frică să stea singură pe-ntuneric.

Forțez uşa şi urc până la camera Henriettei. Când intru-n ea, simt parfumu' pe care-l foloseşte — garoafe, întotdeauna mi-au plăcut garoafele. Chiar în fața mea e şiru' de pantofi cu câte o cataramă de argint sau alt ornament ici şi colo strălucind în lumina lunii. Aşezat pe un scaun — aşa cum era şi-nainte — stătea şalu' Henriettei.

Vă mărturisesc că-mi face plăcere să fiu în camera asta. Sunt unu' dintre oamenii aceia care cred c-o încăpere poate să spună o poveste-ntreagă despre oamenii care locuiesc în ea. Cred că-ncep să devin

sentimental şi felu' ăsta de-a fi nu mi se potriveşte, drept care mă scutur ca să mă trezesc la realitate — să nu mă-ntrebați!

Mă pun pe treabă. Iau încăperea sistematic. O cercetez centimetru cu centimetru, da' nu găsesc ce caut, până când, tocmai când eram pe punctu' de a pierde orice speranță, în fine dau de fir.

Deschid un dulap cu haine, care-i în colț. Găsesc o casetă. O deschid şi-năuntru e un teanc de scrisori. Le parcurg până când dau de una care-i scrisă de Granworth Aymes. E o scrisoare de-acu' un an şi se pare că Henrietta a păstrat-o pentru că avea o listă de cărți pe care Aymes o ruga să i le procure.

Iau scrisoarea asta la lumină ş-o citesc Apoi o pun în buzunar şi m-aşez în scaunu' pe care-i aşezat şalu' şi mă gândesc.

După puțin mă ridic ş-o iau din loc. Încui uşa casei, mă sui în maşină şi pornesc înapoi spre Palm Springs.

Am întreaga afacere-n buzunar. Scrisoarea asta a lui Ames i-a pus capacu'. Sunt un om dur de felu' meu, da' simt că-mi vine rău.

De ce? Păi, multe cazuri împuțite am rezolvat la viața mea şi am văzut multe combinații ticăloase. Mi-am scos sufletu' cu tâlharii de când mă ştiu şi nu mi-au rămas multe de-nvățat.

Da' vreți, nu vreți să credeți, asta-i afacerea cea mai ticăloasă şi cea mai murdară de care m-am ocupat pân-acu'. E atât de scârboasă încât l-ar face pe cel mai nesimțit asasin să-şi predea armele şi să caute cât mai degrabă un loc de-nchinăciune.

Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Fernandez suit pe scaun şi

prăjit. Individu' ăla ar fi meritat scaunu' şi-mi pare rău c-am fost nevoit să-l împuşc. Da-nainte de-a termina cu afacerea asta, mai sunt încă vreo trei sau patru oameni care or să facă mica plimbare de la celula condamnaților la moarte până la scaunul electric şi când o să-i văd pe drumu' ăsta, am să beau ş-am să dansez.

Încep să cânt „Cactus Lizzie". Îmi mai ia, cum s-ar zice, gustu' amar din gură.

Capitolul XIV
ADEVĂRUL IESE LA LUMINA

Mă uit la ei.

Ocup scaunu din spatele mesei de scris a lui Metts, din camera sa de zi. E ora patru fără douăzeci de minute. Metts stă în colț, aşezat într-un fotoliu mare, trage din lulea şi are aeru' ca şi cum toată adunarea asta ar fi egală cu zero. Henrietta şade-mpreună cu Maloney pe-o sofa mare în partea dreaptă a-ncăperii, iar Paulette stă pe un scaun în partea opusă, arborând un zâmbet mic şi ironic, de parcă toți am fi căzuți pe cap, în afară de ea.

Domneşte linişte. E o atmosferă oarecum odihnitoare, pentru că Metts a stins lampa din mijloc şi n-a rămas aprinsă decât o lampă cu picior, în colțul din spatele Paulettei. Lumina îi cade pe față ş-o face s-arate mai mişto ca oricând. Vă spun că voi damele sunteți nişte creaturi ciudate. Uitați-vă, de pildă, la Paulette asta. E-o damă grozavă, c-o siluetă pe cinste, trăsături frumoase, ținută şi personalitate, da' nu poate trăi ca orice femeie.

Parcă s-ar simți obligată să ridice casa-n sus.

Adesea mă mir şi mă-ntreb, din ce cauză poate s-o ia o femeie pe calea asta? Aş vrea să ştiu ce gărgăuni le intră-n cap, făcându-le să devină capul atâtor rele, pentru că niciodată n-am cunoscut un tâlhar sau o acțiune banditească în spatele căreia să nu se găsească vreo damă şi cred că franțuzu' ăla care-a zis *„cherchez la femme"* îşi cunoaşte marfa. Am impresia că fiecare caz pe care l-am atacat vreodată s-a redus în cele din urmă la „cherchez la femme". Da' poate că asta-i ceea ce face ca viața să fie atât de interesantă.

Îi privesc pe toți şi zâmbesc.

— Ei bine, fraților, zic, iată ceea ce se poate numi sfârşitu' poveştii. Cred că-ntr-o oarecare măsură nu respect uzanțele prin faptu' c-am convocat adunarea asta chiar acu' şi fără ca avocatu' Paulettei să fie prezent. Da' nu-i cazu' să fii-ngrijorată, Paulette, n-am să-ți mai pun nici un fel de-ntrebări şi n-am să-ți cer nici o declarație. Ce-ai să faci sau ce n-ai să faci, te priveşte direct şi personal.

Întorc privirea către Henrietta.

— Scumpo, îi zic. Ție ți-a fost rezervat tratamentu' cel mai dur. De fapt, am fost silit să ți-l aplic aşa şi să-ți fac zile fripte, pentru că era singuru' mod în care puteam să dirijez treaba ca să iasă ceva. În ziua când te-am adus aici, la secția de poliție, şi te-am luat la-ntrebări despre hainele cu care erai îmbrăcată-n noaptea când ai venit la New York de la Connecticut, n-am făcut altceva decât să joc o scenă. Era o-nscenare pe care am încropit-o pentru Fernandez şi Periera. Urma să plec în Mexic şi trebuia să pun ceva la cale, pentru a-i face să creadă că-ntreaga

afacere era-ncheiată şi că tu erai femeia pe care aveam de gând s-o-nfund pentru uciderea lui Aymes.

Acelaşi lucru l-am urmărit, aseară, când te-am arestat pentru asasinarea lui Aymes. Trebuia să-i fac pe indivizii ăştia doi să creadă c-aveam dosaru-ncheiat cu toate dovezile-mpotriva ta şi că-i luam cu mine la New York ca martori. Trebuia să fac asta, şi uite de ce: ştiam că dac-ar fi fost obligați să plece de la fermă a doua zi în zori, primul lucru de care s-ar fi ocupat în cursu' nopții ar fi fost să facă să dispară întregu' dispozitiv pe care-l foloseau pentru falsificări. Ştiam că atelieru' era pe undeva pe-acolo, da' trebuia să-i fac să-mi arate unde anume, şi asta era calea pe care-am ales-o... Îmi pare rău, prințeso, da' după ce-am să termin, cred că vei înțelege.

Henrietta îmi adresează un zâmbet discret.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Îmi pare rău că te-am jignit. Puteam să-mi închipui că eşti mult prea deştept ca să mă bănuieşti de asasinat.

— Perfect, îi zic. Ei bine, fraților, cred că am o grămadă de lucruri să vă spun ş-aş vrea să m-ascultați cu cea mai mare atenție. În special tu, Paulette, să iei bine aminte la ce-am să zic, pentru că trebuie să-ți dai seama de felu-n care un lucru sau altu' poate să-ți influențeze situația. Am spus adineauri că, din punct de vedere strict legal, adunarea asta nu-i câtuşi de puțin în ordine; da' dac-am convocat-o, am făcut-o numai în folosu' tău. După ce vei asculta ce am de zis, ai să te-ntorci în celulă ş-ai să meditezi, apoi te mai gândeşti şi la lucrurile pe care-o să i le spui mâine dimineață şi avocatului ăla al tău.

— E-n regulă. Care va să zică iată cum stau lucrurile: Fernandez şi Periera sunt morți. Periera l-a trădat pe Fernandez şi Fernandez l-a-mpuşcat. Eu l-am achitat pe Fernandez şi cu asta basta. Amândoi aceşti indivizi erau complici în afacerea cu falsurile lui Granworth Aymes, iar tipu' care era-n spatele acestor falsuri şi capu' bandei era chiar Granworth Aymes.

Şi lui Granworth Aymes i-a venit o idee grozavă. Se ştia în general că juca la bursă. Şi de fapt chiar aşa făcea — uneori. Când afacerile-i ieşeau bine, era-n regulă; în schimb când nu mergeau, atunci socotea că putea să te forțeze prin falsificări. Această bombă Altmira — localu' pe care l-a clădit şi l-a ipotecat lui Periera — era locul unde se confecționau hârtiile false şi ori că era un plan bun, să nu mă-ntrebați! A-nceput prin a-l pune pe Periera să scoată nişte bancnote false, fiindcă era uşor să fie puse-n circulație sus, în camera de joc. Oamenii care-s îndopați cu alcool n-au ambiția să examineze hârtiile pe care le-au câştigat sau pe care le-au primit în schimb, şi majoritatea tipilor care jucau la fermă erau păsări călătoare. Dac-ar fi venit vreunu' care locuia în Palm Springs, cred că s-ar fi abținut să-i bage pe gât hârtii false. Aşteptau de obicei câte un fraier ca să-l umple de bani contrafăcuți.

Ți-aduci aminte, Metts, că-n prima seară când am venit aici mi-ai povestit c-ai avut cândva un caz, un tip care fusese găsit cu bila spartă, undeva-n deşert, nu departe de fermă? Îți aminteşti ce mi-ai spus? Că omu' ăla-şi găsise moartea sus în camera de joc. Ei bine, cred c-ai avut dreptate. Am impresia că ăsta a fost unu' dintre puținii oameni care a făcut tărăboi pentru că i s-au

plasat nişte bancnote false. Ş-atunci l-au miruit. Una peste alta, ideea asta de a se folosi de fermă ca loc pentru scurgerea acestor hârtii contrafăcute în buzunarele oamenilor era tare. A mers uşor.

De-abia după aia au început să scoată acțiuni şi obligațiuni false, ş-am să vă spun mai târziu de ce au făcut-o.

Banda asta era bine organizată. Aymes era capu', iar Langdon Burdell împreună cu fecioru' din apartament, cu şoferu', Fernandez, şi cu camerista Marie Dubuinet, lucrau cu toții mână-n mână. Periera era-nsărcinat cu conducerea localului şi tipărirea hârtiilor false. Cred că le-a mers jocu' ăsta prea multă vreme.

E-n regulă. Acu' am să vă spun de ce s-au apucat să facă acțiuni, obligațiuni şi transferuri false, ş-am să vă povestesc de ce au făcut obligațiuni de-alea de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cu care-a fost încălțată Henrietta. E o poveste grozavă, iar dama care poartă răspunderea şade-n mijlocu' nostru aici şi acum.

Zâmbesc către Paulette. Ea-mi întoarce privirea şi-mi râde-n nas. E încă dispusă să lupte şi nu-i pasă de nimic.

— Şi ție trebuie să-ți cer scuze, Paulette, îi zic. Trebuie să-ți cer scuze pentru că le-am adus înapoi aici sub învinuirea de a-l fi omorât pe Granworth Aymes. Tu nu l-ai omorât, da-n momentele alea mi se părea motivu' cel mai potrivit pe care-l puteam invoca. În clipa de față eşti reținută pentru complicitate la falsuri, da' nu-i cazu' să te laşi năpădită de vreun sentiment de automulțumire. Stai cuminte ş-ai răbdare până termin, după aia poți să râzi cât pofteşti.

Ei bine, aşadar cam c-un an în urmă, Granworth o-

ntâlneşte pe Paulette care-i cade cu tronc la inimă, iar ea se-ndrăgosteşte de el. Cred că el era o creatură slabă, timidă, un gen de om care nu i-ar fi putut rezista unei dame grozave, cu o personalitate puternică, aşa cum e Paulette. Ăştia doi sunt nedespărțiți, apoi Paulette află despre afacerea cu bancnotele false şi i se pare că chestia-i grozavă.

Ş-atunci îi vine o idee diabolică. Trebuie să vă dați seama că ea posedă şi un soț şi că soțul ăsta-i pe ducă. E tebecist în ultimu' grad şi nu poate să circule cine ştie ce. Nu vine la New York şi nu bănuieşte ce se petrece-ntre soția lui şi Granworth.

Da' după toate semnele, nu mai are mult de trăit şi Paulette nu vrea s-aştepte până moare ca să pună laba pe banii lui. Aşa a ajuns la ideea asta drăcească. I se năzare c-ar fi grozav să-l determine pe Rudy Benito să-şi plaseze investițiile prin intermediul lui Granworth Aymes şi-i sugerează lui Granworth c-ar fi o idee colosală dacă toate acțiunile şi obligațiunile pe care el primeşte ordinu' să le cumpere pentru Rudy ar putea fi contrafăcute aici la fermă. Cu alte cuvinte, ea şi cu Granworth pun mâna pe bani şi-i plasează lui Rudy acțiuni şi obligațiuni false.

Rudy nu va afla nimic, pentru că Paulette face pe soția iubitoare, care se ocupă de afacerile lui — mă-nțelegi? Ea va fi persoana care mânuieşte certificatele, acțiunile şi documentele respective, iar Rudy e prea bolnav ca să cerceteze operațiile mai îndeaproape şi, având încredere-n nevastă-sa, nu le ia sub lupă.

Toate astea-s de natură să v-arate cât de ticăloasă poate fi o damă când îşi pune-n gând să se comporte aşa. Socot că majoritatea femeilor ai căror soți ar fi bolnavi s-

ar considera fericite să stea-n apropierea lor şi să le dea o mână de ajutor. Da' Paulette e construită altfel. Prințesa asta are ceva din brutalitatea unui criminal de rând — şi nu mă-ntrebați ce dură e!

Care va să zică operațiile merg bine şi se strecoară nedescoperiți. În câteva luni l-au ras pe Rudy de tot ce-a avut, iar tot ce i-a rămas e un teanc de certificate false.

Să zicem că-i în regulă. Să zicem că toate merg ca pe roate, când se-ntâmplă ceva. Într-o zi — o zi-n care cred că Paulette era plecată la New York — Rudy se lasă examinat din nou de către un specialist. Ăsta-i spune că e-ntr-o tare destul de proastă, da' c-ar putea să țină mai mult dacă s-ar stabili într-un loc cu climă mai bună, ca-n Arizona sau Mexic. Rudy-şi propune s-asculte sfatu' şi se gândeşte să-şi examineze situația financiară, ca să vadă cum stă. Aşa că, probabil, se duce şi scoate unele dintre acțiunile şi obligațiunile care se găsesc în seifu' Paulettei şi trece poate cu ele pe la agentu' de schimb de prin partea locului, aşa ca să vadă cât valorează hârtiile şi să se intereseze cât de repede poate să le transforme în bani lichizi. Sunteți oare-n stare să vă-nchipuiți şocu' zdravăn pe care l-a avut Rudy Benito când a aflat că-ntregu' pachet e contrafăcut şi nu valorează nici măcar cât hârtia pe care-i tipărit?

Vă puteți imagina ce-a simțit bietul om? Scandalul a izbucnit la-ntoarcerea Paulettei. Îi cere socoteală pentru cele-ntâmplate.

Şi ce-i răspunde ea? Vezi bine, nu poate să-i spună că-i amestecată în afacerea asta. Atunci e silită să pretindă că Granworth i-a păcălit pe-amândoi. Îi spune lui Rudy că nu-i cazu' să se necăjească, pentru că

Granworth a dat o lovitură la bursă — ceea ce s-a şi-ntâmplat — şi c-o să-l facă să scuipe francii dacă nu vrea să se vadă reclamat la politie.

Da' credeți că n-a plictisit-o Rudy? Fiți siguri că-n fundu' sufletului ei îl urăşte de moarte. Nu-1 poate suferi în primu' rând pentru că nu mai avea mult de trăit. Nu-l putea suferi în al doilea rând pentru că-l driblase şi trebuie să-şi fi dat seama câtă ticăloşie zace-n ea însăşi, dacă se gândea vreodată la ea. Da' când omul ăsta bolnav ş-amărât dă dovadă de suficientă inteligență pentru-a pricepe că-i înşelat pe toate fețele, presupun că ea s-a-nfuriat la culme. După aia-l urăşte pe omul ăsta ca pe dracu.'

De-ndată ce găseşte posibilitatea, îl cheamă pe Granworth la telefon şi-i spune că Rudy şi-a dat seama de escrocherie şi că vor fi nevoiți să-i închidă gura restituindu-i pitacii.

Granworth spune că-i în regulă, da' vă rog să mă credeți că nu-i câtuşi de puțin încântat, ş-am să vă spun de ce. Tocmai câştigase două sute de bătrâne la bursă jucând curat. Se gândeşte să renunțe la afacerea asta cu falsurile şi să lucreze cinstit. Pe deasupra, a-nceput să se plictisească şi de Paulette. A mers atât de departe încât i-a transferat cele două sute de bătrâne soției sale Henrietta şi-n afară de asta a mai contractat o asigurare pe viață pentru o sumă mare. Ideea ca să se despartă de pitaci nu-l încântă deloc, da-i răspunde Paulettei că e-n regulă şi că principalu-i ca Rudy Benito să nu facă scandal.

Rudy, însă, devine bănuitor. E convins că Paulette trebuie să fi ştiut ceva despre chestiile care se petreceau.

Ia informații şi află că Paulette a fost văzută frecvent împreună cu Granworth — că de fapt numele lor se pomenesc laolaltă.

Bietu' băiat nu ştie ce să facă. Îşi dă seama că Granworth e un escroc şi-ncepe s-o bănuiască şi pe propria sa soție, aşa că s-aşază şi-i scrie Henriettei o scrisoare nesemnată. Îi spune că bărbatu-su se ține de fusta unei femei, da' nu-i pomeneşte numele. Îi trimite scrisoarea asta pentru ca s-o asmută pe Henrietta împotriva lui Granworth şi să strice căruța dintre el şi Paulette.

Ne apropiem acu' de momentu' când lucrurile-ncep să ia o-ntorsătură mai tare. Din Hartford, Connecticut, Henrietta-i expediază câteva scrisori lui Granworth în care-l acuză că umblă c-o femeie ş-asta-l pune pe Granworth în încurcătură. Trebuie să reintre în posesia obligațiunilor alea în valoare de două sute de mii de dolari, care-s depuse-n seif pe numele Henriettei. aşa ca să le poată da lui Rudy să-i astupe pliscu', iar manevra asta trebuie s-o facă fără ca Henrietta să ştie ceva. Ş-atunci ce pune la cale? Porneşte la acțiune de-ndată ce primeşte prima scrisoare de la Henrietta. Îl pune pe Periera să-i confecționeze nişte obligațiuni de stat contrafăcute, pe care le introduce-n seif, sustrăgându-le pe cele veritabile. În felul ăsta socoate că-i în siguranță. Obligațiunile false o vor ține pe Henrietta liniştită, iar el poate să le predea pe cele veritabile lui Rudy şi să-l liniştească şi pe ăsta. Paulette i-a spus că Rudy nu mai are mult de trăit, iar el socoate că după moartea lui va putea să recapete obligațiunile veritabile.

Îi spune Paulettei toată tărăşenia, şi ea consideră că-i

o idee grozavă pe care trebuie doar s-o pună cu atenție-n aplicare, ca să iasă basma curată. Da' ei uită de un singur lucru. Îl uită pe Rudy Benito. Omul ăsta a devenit bănuitor şi nu numai că-l bănuieşte pe Granworth, însă acum o bănuieşte şi pe Paulette.

Ş-aşa se face c-ajungem în ziua cea mare. Ajungem în ziua de doişpe ianuarie — ziua când Granworth Aymes s-a dus peste muchia docului lu' Cotton. Eu unu' socot că ziua asta-i un fel de zi foarte interesantă. De fapt voi merge atât de departe încât s-afirm că niciodată-n cursul unei îndelungate cariere-n care am avut a face cu escroci şi criminali şi borfaşi de tot felu', n-am pomenit o zi care să semene cu acest doişpe ianuarie.

E o zi pe care o să v-o amintiți cu toții cât o să trăiți şi-n ce mă priveşte socot c-o să mi-o amintesc şi eu.

Să vă transpuneți acu-n circumstanțele acelei zile. Doişpe ianuarie e ziua-n care Paulette i-a spus lui Rudy că se duce la New York, ca să-l convingă pe bestia aia de Granworth să scuipe cele două sute de bătrâne pe care le escrocase de la Rudy şi de la ea. Rudy ascultă povestea asta zâmbind în barbă. A mirosit-o pe Paulette şi şi-a făcut planu' ca atunci când ea se duce să-l vadă pe Granworth să bată şi el drumu' pân-acolo, da' nu-i suflă nici un cuvânt despre asta.

E-n regulă. Pe de altă parte nici Granworth nu-i încântat de ziua asta de doişpe ianuarie. Ştie că trebuie să predea Paulettei cele două sute de mii de dolari în obligațiuni, iar de la Henrietta, care se-ntorsese la New York, primise un al treilea bilet şi-n biletu' respectiv ea-i spunea c-o să-l vadă, ca să aibă o explicație cu privire la femeia aia cu care se afişa.

Dau roată cu privirea şi mă uit la fiecare. Metts şade cu luleaua-n mână şi se uită la mine ca şi cum ar fi hipnotizat. Henrietta priveşte fix înainte. Biata fată! Bănuiesc că nu-i face nici o plăcere s-audă toate amănuntele astea despre Granworth. În colțul opus, de cealaltă parte a-ncăperii, Paulette stă rezemată-n scaunul ei, cu ochii ațintiți asupra mea. Un surâs vag îi flutură pe buze. Stă acolo, foarte liniştită, fără să mişte un muşchi, ca şi cum ar fi o stană de piatră.

E-n regulă, continui. Şi iată-ne-n dup-amiaza zilei de doişpe ianuarie. Paulette vine la New York cu scopu' mărturisit ca să-l vadă pe Granworth Aymes şi să scoată de la el cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat. În urma ei, ferindu-se bine ca să nu fie văzut, vine nenorocitul ăla bolnav, Rudy Benito, deschizându-şi drumu' cu tusea aia mică a lui şi clocotind de ură împotriva neveste-sii, care-l vânduse pentr-un bărbat cu-al cărui ajutor şi-a pus planu-n practică.

Rudy are însă şi el un plan al său. Cred că-n după masa aia şi-a luat o cameră la vreun mic hotel liniştit şi s-a odihnit. Se pregăteşte pentru marea scenă pe care voia să i-o servească lui Granworth. Deocamdată-l voi lăsa acolo.

În cursu' dup-amiezii Paulette se duce să-l întâlnească pe Granworth în birou' său. S-ar putea ca Langdon Burdell să fi fost acolo, da' s-ar putea să nu fi fost, însă-n orice caz Paulette îl pune pe Granworth în temă. Îi spune că singuru' mijloc ca să-l facă pe Rudy să-şi țină pliscu' e să-i dea pitacii-napoi. Ea nu-şi dă seama că Rudy o bănuieşte, şi-i spune lui Granworth că-n orice caz tipu' o va mierli-n curând şi că după aia vor putea să

continue viața lor împreună.

Granworth spune că-i în regulă. Îi dă cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat şi-i povesteşte festa pe care i-a jucat-o neveste-sii, Henrietta. Îi spune cum l-a pus pe Periera să-i pregătească aici, la fermă, nişte obligațiuni contrafăcute eu care să le-nlocuiască pe cele veritabile ce tocmai i le-nmânase Paulettei. Cred că lor li s-a părut păcăleala extraordinar de amuzantă. Poate că se topeau de râs împreună.

Ei bine, după ce-au savurat renghiul ăsta, Granworth îi comunică lui Paulette ştirea senzațională. Îi spune că nevastă-sa, Henrietta, e la New York şi că tocmai primise un bilet din partea ei, în sensu' că voia să-l vadă-n seara aia, pentru ca să aibă o explicație despre femeia cu care se vorbeşte c-ar umbla el. Ea găseşte că ştirea nu-i rea, ca glumă. Îl întreabă pe Granworth ce crede că va face Henrietta. El îi spune că după părerea sa. Henrietta îl va amenința cu divorțu' dacă nu rupe legăturile cu respectiva. Zice că va fi cu atât mai înclinată să ia o atitudine dârză cu cât crede că e-n posesia celor două sute de bătrâne sub formă de obligațiuni de stat depuse-n seif. Ea nu ştie c-au fost substituite şi că-s false.

Pe chestia asta Granworth şi Paulette se mai strică înc-o dată de râs.

Paulette zice că-i în regulă, da' că moare de curiozitate să ştie cum o să se desfăşoare întrevederea ce urma să aibă loc cu Henrietta şi c-ar vrea să rămână p-acolo, s-audă ce se-ntâmplă, iar Granworth spune că-i în regulă şi că după ce va termina cu Henrietta se va-ntoarce la birou, unde dacă ea o să-l aştepte pe la opt treizeci îi va povesti toată discuția şi vor putea să se mai

distreze copios pe chestia asta.

Paulette se declară de acord şi se-napoiază la hotel, unde probabil c-a trecut pe la salonu' de cosmetică şi s-a tratat c-o băutură rece. E convinsă că treburile merg strună.

Între timp, bietu' Rudy, fraieru', se odihneşte la hotelul unde a tras, ca s-adune suficiente puteri pentru marea explicație cu Granworth. Da' poate că nu-i în stare. Poate că nu se simte prea bine, aşa că stă acolo ş-aşteaptă, ş-aşteaptă, doar-doar o strânge destule puteri ca să facă față efortului, şi dac-ați cunoscut vreodat-un tip bolnav de tuberculoză-n ultimu' grad, veți înțelege ce-am vrut să vă spun şi-l veți compătimi pe Rudy.

Iar Granworth aşteaptă la birou' său ca Henrietta să-l cheme la telefon.

Pe seară, în fine, îl sună. Îi spune lui Granworth că trebuie să-l vadă şi-l întreabă unde-i convine. El îi indică poate-o cafenea mică din centru, şi la ora convenită Henrietta apare, iar el soseşte-n maşina lui şi au o discuție aprinsă.

Granworth băuse câteva păhărele şi e în faza de euforie şi plin de curaj. Îi spune Henriettei că nu face nici două parale pentru el, că n-are decât să facă ce pofteşte. Când ea îl amenință c-o să dea divorț dacă nu renunță la cealaltă damă, el îi răspunde că-i în regulă şi n-are nimic împotrivă, da' dacă va proceda în felul ăsta, el va prefera să părăsească țara decât să-i plătească pensie alimentară. Atunci ea zice că n-are decât să-şi păstreze pensia alimentară şi să-i rămână-n gât când o s-o-nghită pentru că ei îi ajung obligațiunile de stat pe care le are. Asta-l face să se cutremure de râs, pentru că se gândeşte

cât de nostimă e istoria asta pe care i-o va povesti Paulettei când o s-o vadă din nou la-ntoarcerea sa la birou.

Mă-ntrerup, pentru că bate cineva la uşă. Metts se ridică şi se duce să deschidă. Vorbeşte cu copoiu' de la intrare, apoi se-ntoarce şi traversează încăperea până la mine. Ține-n mână două telegrame, pe care mi le predă. Le desfac şi le citesc. Una e de la birou' de cercetări criminale din New York, iar cealaltă de la un căpitan al jandarmeriei rurale din districtu' Zoni, către prefectura poliției mexicane din Mexicali. de unde mi-a fost înaintată aici.

Ambele mi se par cât se poate de convingătoare.

Le pun pe birou în fața mea şi continui.

— Henrietta nu mai are ce să zică, le spun. El e cam cherchelit şi ea-şi dă seama de asta. Atunci se ridică şi pleacă, se duce la gară şi ia primu' tren înapoi la Hartford, Connecticut. Ştim că a procedat aşa, pentru că doi amploiați de la gară, un casier şi un conductor, au identificat-o după fotografie ca fiind o persoană ce a călătorit cu trenu' care-a ieşit din stație la nouă fără zece.

E-n regulă. Ei bine, să-l căutăm pe Granworth unde l-am lăsat. El se-ntoarce la maşină, o porneşte şi se duce înapoi la birou. Între timp se făcuse ora opt treizeci şi se gândeşte cu plăcere anticipată ce-o să mai râdă cu Paulette de convorbirea asta a lui cu Henrietta şi poate că-şi face socoteala s-o scoată undeva la masă.

Buuun. Granworth se duce la birou' său ş-acolo găseşte că-l aşteaptă nu una, ci două persoane. Îl găseşte pe Langdon Burdell în compania Paulettei. După ce-a trecut de biroul secretarei, fiind foarte amețit de băutură,

uită să tragă uşa după el. Dacă n-ar fi uitat, poate că nici eu n-aş fi fost aici ca să vă spun povestea asta.

Aşa fiind, intră în birou, se mai tratează cu încă un pahar şi-l pufneşte un râs de se ține cu mâinile de burtă. Apoi începe să-i povestească Paulettei şi lui Burdell despre întrevederea lui cu Henrietta. Le spune ăstora doi că proasta de Henrietta crede că are două sute de bătrâne în obligațiuni de stat şi că biata neroadă îl amenință cu divorțu' crezând că are bani berechet, da-n realitate tot ce are nu-i decât un teanc de hârtii contrafăcute.

Pe toți îi cuprinde un râs homeric. Li se pare că-i o farsă a dracului de reuşită şi tocmai când se distrau mai bine, se deschide uşa şi intră Rudy Benito... Cred că băiatu' ăsta intrase-n birou' secretarei şi d-acolo îi auzise golind sacu' de isprăvi.

Rudy-şi dă drumu'. Le-nşiră tot ce-l frige pe suflet. Îi spune lui Granworth că-i un escroc ordinar şi pervers ş-apoi se-ntoarce către Paulette şi-i declară ce crede şi despre ea. Îi arată exact ce gândeşte despre o ticăloasă împielițată care-şi dă concursu' la escrocarea bietului ei soț, care ş-aşa nu mai are mult de trăit, şi pe deasupra o hienă care se poate topi de râs pe chestia asta.

Stă acolo, arătându-i cu degetul, amenințător. Ş-apoi le mai zice inc-un lucruşor.

Ş-anume că pentru el, faptu' că Granworth e dispus să-i înapoieze banii nu face nici cât o ceapă degerată. Îi anunță că se va duce la poliție, unde-o să dea-n vileag întreaga tărăşenie ş-o să-i expună pe-amândoi aşa fel, ca toată lumea să poată vedea că sunt nişte nemernici şi nişte ticăloşi. Spune că indiferent dacă-i ultimu' lucru pe care-l va face-n viață, are să-i înfunde-n puşcărie.

Şi ce se-ntâmplă atunci? Ei bine, am să vă explic. Paulette asta d-aici e supărată foc. E furioasă c-a fost prinsă cu ocaua mică-n halul ăsta. Pe marginea biroului lui Granworth Aymes, chiar în dreptul unde şade ea, se găseşte un presse-papiers, statueta unui boxer montată pe o plăcuță grea de onix, aceeaşi care se găseşte acolo şi acum. Ea se ridică ş-o apucă. O azvârle cu toată puterea-n capu' lui Rudy şi-l omoară. Zace acolo-n agonie, un om nenorocit şi bolnav, care şi aşa n-avea nici o şansă ca să trăiască, în timp ce aici, în scaunu' ăsta, şade ticăloasa care-a săvârşit fapta.

Paulette nu mai suportă tensiunea nervoasă şi explodează. Sare-n sus. Se repede la birou şi s-apleacă peste el. Ochi-i strălucesc de furie şi e atât de nervoasă încât abia-şi mai găseşte cuvintele.

— N-am făcut-o eu! țipă. Îți jur că nu eu am făcut-o! Tot ce-ai spus e adevărat, în afară de omor. Eu nu l-am omorât. Granworth a făcut-o. El l-a omorât pe Rudy. El l-a omorât cu greutatea aia de onix!

Se prăbuşeşte pe podea în fața biroului. Zace acolo zvârcolindu-se. Ocolesc birou' şi mă uit la ea.

— Îți mulțumesc foarte mult, Paulette, îi zic. Îți mulțumesc pentru pont. E exact ceea ce doream să ştiu.

Capitolul XV
CREPUSCULUL ESCROCILOR

Ocolesc birou' şi stau privind-o cum zace pe podea. Mă aştept ca dintr-o clipă-n alta să ne ofere o gală de

isterie.

M-aplec ş-o ridic. O duc în brațe până la scaun şi, pe parcurs, deşi imobilizată-n felu' ăsta, ea-ncearcă o figură. În timp ce e-n brațele mele, întoarce capu' şi mă priveşte, şi-n privirea ei pune tot focu' ce-o mistuie. Cred că dama asta, dacă şi-ar putea da zece ani din viață ca să mă poată ucide c-o privire, ar face-o fără ezitare. Otravă curată, ce mai!

Îi dau drumu', să cadă-n scaun.

— Ia-o-ncet şi calm, Cleopatra, îi zic, că agitația şi tărăboiu' o să-ți ajute cât mortului doctoria. Ai ratat combinația, scumpă prințesă, şi te zbați ca peştele pe uscat. D-acu-ncolo eşti un material din ăla după care vânează redactorii de ştiri, eşti dama ce-a fost lucrată de un copoi federal pe care l-ai luat de fraier. Mi-e scârbă de tine. Chiar dac-ai fi cumsecade, tot nu mi-ai place.

Se face roşie ca racu'. Socot că-n orice caz cuvintele astea pe care i le-am plasat i-au oprit istericalele. Face un efort ca să-şi stăpânească nervii.

— Eşti un ticălos ordinar! mă complimentează ea. Mor de ciudă că nu te-am împuşcat atunci când te-am avut în mână! Rău îmi pare că nu te-am atins atunci, aşa ca să mai ai un an până să mori. Dar ia aminte. E cineva care o să-ți vină de hac. Cineva care o să te facă să plăteşti pentru asta.

— Vezi-ți de treabă, puişor, îi zic. N-are să-mi facă nimeni nimic şi dac-ai să caşti bine urechiuşele alea sidefii ale tale şi n-ai să te mai gândeşti la noi epitete cu care să mă-mbrobodeşti, o să afli de ce acel „cineva" n-o să facă nimic. Şi încă ceva, pisicuțo, nu mă tem de prietenii tăi; oricât ar însemna ei pentru tine, să ştii că

pentru mine nu-s decât nişte tâlhari. Şi încă un lucru: dacă fiecare bandit care a-ncercat să mă scoată din circulație ar fi reuşit să facă ce vrea. aş fi fost atât de ciuruit încât eram bun numai de sită.

Fii liniştită şi întâmpină-ți soarta cu demnitate.

Mă-ntorc către Henrietta. S-a ridicat şi priveşte fix înainte. Încearcă să-nțeleagă unde-ncepe rolu' ei. Nu cred c-ați văzut vreodată o damă atât de surprinsă ca Henrietta.

— Dar Lemmy. spune. Ai zis că Granworth l-a ucis pe Rudy Benito. Ce s-a întâmplat apoi? Nu înțeleg. Oare Granworth s-a sinucis după aia?

— Nu te grăbi, bombonico, îi zic. Încă n-ai auzit nici jumătate din poveste. După ce voi termina, ai să-ncepi să-nțelegi ce ticălos ordinar a fost bărbatu' ăst-al tău şi câte fărădelegi poate să declanşeze o damă de teapa acestei Paulette d-aici, când i se năzare.

E-n regulă. Aşadar să continuăm de unde-am rămas. Bietu' Rudy Benito zace acolo pe podea, mort definitiv. Langdon Burdell, Granworth şi Paulette stau şi se uită unu' la altu' şi se-ntreabă ce naiba o să facă acum, şi deodată lui Paulette îi vine o altă idee grozavă — şi încă ce idee, să nu mă-ntrebați! Vă spun că era o idee atât de bună încât aproape că s-a prins şi n-a lipsit mult să scape basma curată.

Îşi aduce aminte că Granworth a-ncercat să se sinucidă cu doi ani în urmă — când s-a aruncat cu maşina-n fluviu. E-n regulă. Ei bine, nimeni nu ştie prea multe despre Rudy. Nu e cunoscut la New York şi-n orice caz e pe cale s-o şteargă-n Mexic. Aşa că nimeni n-o să-i simtă lipsa. Ea propune deci lui Granworth şi Burdell să-l

dezbrace pe Rudy, să-l pună-n hainele lui Granworth, să-l vâre-n maşină şi să-l trimită cu maşina peste parapetu' docului. Toată lumea va crede că Granworth s-a sinucis, iar Granworth poate s-o şteargă cu Paulette şi să se stabilească-n Mexic, dându-se drept soțul ei, Rudy.

Singuru' lucru de care trebuiau să se ferească era identificarea cadavrului de către organele poliției. Da' ştiau că Henrietta se-ntorsese la Hartford. Dacă vor putea să-mpiedice venirea ei la New York până când cadavrul lui Rudy va fi-ngropat şi dacă Langdon Burdell se aranjează ca el să fie cel care să identifice cadavru' lui Rudy ca fiind al lui Granworth, toate vor fi în cea mai bună ordine. Ați înțeles?

Granworth găseşte că ideea-i grozavă. Îl scoate cel puțin pe el afară din cauză. Tot ceea ce trebuie să facă e s-o şteargă cu Paulette, să plece din New York într-un loc unde nimeni să nu-l cunoască şi să fie-n cea mai perfectă siguranță. Plus că scapă şi de Henrietta, care-i o altă idee ce-i surâde, şi una peste alta e un ticălos împuțit, gata s-accepte indiferent ce i-ar propune Paulette să facă. Deci îşi scoate hainele şi-l îmbracă pe Benito cu ele, având amândoi cam aceeaşi statură. Apoi îi mai deteriorează fața lui Benito ceva mai tare, iar Granworth scrie câteva rânduri ca din partea unui sinucigaş, pe care le pun, împreună cu portofelul lui Granworth, în haina de pe Benito.

Apoi stau la sfat ca să stabilească cum să transporte cadavru' la docuri, iar Paulettei i se năzare o altă idee epocală. Se oferă să treacă ea la volan şi să ducă hoitu' lui Benito acolo, zicându-şi că din moment ce Granworth se-ntâlnise în seara aia cu nevastă-sa, dacă s-ar întâmpla

s-o vadă cineva, ar crede că-i Henrietta.

Deci Granworth şi Burdell iau cadavru' şi-l cară jos cu liftu' de serviciu din spatele blocului. Paulette aşteaptă acolo-n maşină. Îl vâră pe Benito pe locu' din față, iar Paulette îl duce la docu' lui Cotton, luând-o pe nişte străzi lăturalnice. Când ajunge acolo se dă jos, se-apleacă în maşină, apasă pedala de ambreiaj cu mâna stângă şi bagă maşina-n viteză cu mâna dreaptă, apoi se retrage c-un pas şi trânteşte portiera. Maşina porneşte şi, după ce-a lovit un stâlp de lemn, se prăbuşeşte-n apă.

Da' chiar în momentu' când Paulette se pregătea s-o ia din loc, îl zăreşte pe paznicu' de noapte Fargal. Se-napoiază şi povesteşte chestia celor doi, care-o aşteptau, Granworth şi Burdell, iar Burdell spune că asta n-ar avea nici o importanță pentru că-l va cumpăra pe paznicu' de noapte, dacă individul a văzut ceva.

E-n regulă. Care va să zică Paulette şi Granworth o-ntind. Au cu ei cele două sute de bătrâne în obligațiuni de stat şi-nainte de a pleca îi dau partea lui Burdell şi lasă câte o părticică pentru Fernandez, cameristă şi fecior.

Când ajung în Mexic încep să se simtă mai bine, da' Paulette consideră că există încă o şansă ca Granworth să fie recunoscui cândva. Şi deci îi vine altă idee grozavă. Îl găsesc pe doctoru' Madrales şi-l plătesc cu bani grei ca să-l interneze pe Granworth în sanatoriu' său din Zoni, unde să-i facă o operație estetică a feței, care să-i schimbe fizionomia în aşa fel încât nimeni să nu mai recunoască vreodată că el era Granworth.

Perfect. Ei bine, să ne-ntoarcem la Burdell. Granworth şi Paulette şterseseră putina. A doua zi

dimineață el se duce la docu' lui Cotton şi-l găseşte pe paznic. Îl atinge pe omul ăsta c-o bătrână ca să uite că văzuse o femeie ieşind din maşină-n seara precedentă. Paznicu' zice că-i în regulă.

Apoi maşina-i scoasă din fluviu de către organele de poliție, care-ncheie un proces-verbal de sinucidere. Burdell se-nființează la morgă şi-l identifică pe Granworth în cadavrul lui Benito. În portofel se găseşte scrisoarea sinucigaşului scrisă de mâna proprie a lui Granworth. Poliția se arată satisfăcută cu identificarea, iar judecătoru' dă un verdict la ancheta pentru stabilirea cauzelor morții în sensu' că aceasta s-ar datora sinuciderii. Ce, nu-i firesc? Oare Granworth nu mai încercase să se sinucidă în urmă cu doi ani?

Mă deplasez şi stau cu spatele la birou' lui Metts şi dau roată cu privirea. Paulette stă ghemuită. Fața i-a devenit cenuşie. Maloney mă priveşte cu ochii ieşiți din orbite, iar Henrietta-şi împreunează mâinile ş-apoi le desface mereu. Metts e-ntr-o tensiune nervoasă atât de mare încât încearcă să-şi aprindă luleaua c-un chibrit ce se stinsese. Continui să vorbesc:

— Buuun. Toate merg după plan. Burdell e rafinat. Lasă să treacă două zile până când îi telefonează Henriettei la Connecticut pentru a-i spune că Granworth s-a sinucis. Procedează aşa, pentru ca mortu' să poată fi îngropat fără ca ea să-l vadă.

Apoi le cere cameristei, feciorului şi lui Fernandez să nu sufle o vorbă despre faptu' că Henrietta fusese la New York în seara aia, nu fiindc-ar vrea s-o ferească pe Henrietta de complicații, ci doar pentru că vrea ca nimeni să nu ştie c-ar fi existat măcar o femeie, *oricare* ar fi ca.

El se gândeşte la Paulette.

Ei bine, întregu' plan funcţionează admirabil şi dacă s-ar fi oprit aici, toate ar fi fost în regulă şi acum nici unu dintre noi n-ar fi avut habar de toată chestia.

Da' Burdell nu se mulţumeşte cu atâta. Nu se mulţumeşte, deşi i-a rămas vechea afacere a lui Granworth, pe care o continuă, şi câştigă bani. Într-o zi, când cotrobăie prin birou' lui Granworth, găseşte două lucruri. Găseşte-n primu' rând poliţa de asigurare pe care o contractase Granworth şi-n care stă scris că două sute de mii de dolari vor fi plătiţi la moartea sa *cu condiţia ca aceasta să nu se producă prin sinucidere* şi mai găseşte cele trei scrisori ale Henriettei, pe care Granworth le lăsase-n birou, scrisorile-n care-l acuza că umblă cu altă femeie, şi a treia, în care-i spunea că va veni la New York ca să aibă o explicaţie cu el.

Atunci lui Burdell îi vine-o idee. Îi vine cea mai ticăloasă, cea mai mârşavă idee pe care a avut-o vreodată un individ. *Îi vine ideea că dacă s-ar putea dovedi că Granworth Aymes fusese ucis de soţia sa Henrietta, atunci societatea de asigurări ar plăti. Banii ar intra în masa testamentară a lui Aymes, iar aceasta e grevată de ipoteca lui Periera, aşa că banii de pe asigurare vor intra în buzunaru' lui Periera, din moment ce societatea de asigurări s-a obligat să plătească pentru orice cauză a decesului, cu excepţia sinuciderii!*

Aţi înţeles şpilu'? Era asta o idee grozavă, sau nu Deci Burdell se pune la treabă. Îl trimite pe Fernandez la ferma Altmira ca să-l pună la curent pe Periera cu nou' plan. Iar după asta, aşteaptă cu răbdare ş-o convinge pe Henrietta să plece la fermă, unde va trăi bine şi liniştit.

Ea-i fericită să plece, pentru că e tulburată de presupusa sinucidere a lui Granworth. Se gândeşte că poartă eventual chiar şi răspunderea acestui gest disperat şi că, dacă n-ar fi fost atât de dură cu el, s-ar fi putut ca el să nu-l fi făcut.

E-n regulă. Apoi Burdell stă ş-aşteaptă. Am să vă spun de ce aşteaptă. El ştie că Henrietta n-are prea mulți bani. Ştie că după ce vor fi cheltuiți, ea va-ncepe să recurgă la cele două sute de mii de dolari pe care le are în obligațiuni false, cele pe care i le substituiseră, şi el mai ştie că de-ndată ce va-ncerca să schimbe aceste hârtii contrafăcute, guvernul federal va interveni şi va porni cercetările. Ştie că va fi vizitat de un agent, care-i va pune întrebări în privința lui Granworth şi că vor fi cercetate circumstanțele în care s-a petrecut sinuciderea lui Aymes.

Scoate aşadar cele trei scrisori ale Henriettei din birou şi i le expediază lui Fernandez cu instrucțiuni ca să fie gata să le planteze-ntr-un loc unde agentu' federal să le poată găsi cu uşurință.

Toate se petrec conform previziunilor, cu precizie matematică. Mie mi se-ncredințează cazu' şi mă duc la New York ca să-l văd pe Burdell.

În timpu' şederii mele acolo, el îmi trimite o scrisoare nesemnată în care-mi spune că, dacă voi veni aici, am să găsesc nişte scrisori din care pot afla lucruri interesante.

Iau plasă, vin aici, găsesc scrisorile şi-ncep să cred că Henrietta l-a curățat pe Aymes, că de fapt el nu şi-a luat singur viața, ci a fost omorât.

Burdell ştie că eu mă voi întreba, probabil, cine a trimis scrisoarea asta şi c-am să-i vorbesc despre ea, aşa

că-şi pregăteşte o poveste — o poveste care face lucrurile s-apară încă şi mai compromițătoare pentru Henrietta. Îmi declară că el le-a zis şi celorlalți să spună cum că ea nu fusese la New York în seara respectivă, pentru ca numele ei să nu fie amestecat în afacerea asta.

Dar, la fel ca orice alt escroc, indivizii ăştia fac şi ei vrând-nevrând greşeli. Şi ăsta-i un lucru pe care mă bazez întotdeauna. L-am verificat pe Fernandez ş-am aflat că fusese şoferul lui Aymes ş-asta m-a pus pe gânduri. Lucru' cel mai grav pe care l-au făcut a fost că l-au ucis pe Sagers, şi chestia m-a-nfuriat, da' şi mai stupid e că s-au cramponat cu insistență s-o scoată pe Henrietta vinovată. Depuneau cu toții atât zel s-aducă dovezi că ea purta vina, după ce-ncercaseră mai întâi să-mpiedice implicarea ei în afacere, încât mi-am dat seama că se-ntâmplă ceva suspect.

A doua greşeală a fost când Fernandez mi-a ciripit despre Paulette. Dacă mi-a vorbit, n-a făcut-o decât pentru că-ntre timp Granworth îşi schimbase fața-n regulă şi nimeni nu l-ar fi recunoscut în el pe Granworth Aymes. Fernandez s-a gândit că nu riscă nimic spunându-mi, şi nu şi-a-nchipuit c-o să-mi dau osteneala să mă deplasez până-n Mexic ca să văd cu ochii mei.

Mare nătărău a fost şi Fernandez. I-a jucat o scenă Henriettei căutând s-o impresioneze că dacă nu-l ia de bărbat, ar putea să-i îngreuneze situația. După ce-am apărut eu, îşi schimbă povestea asta, în primu' rând pentru că l-am altoit când a fost obraznic cu ea şi-n al doilea rând fiindcă e-n interesul înscenării lor ca el să spună că nu mai vrea să se-nsoare cu Henrietta acum, întrucât o bănuieşte amestecată-n afacerea cu falsurile.

Mă lămuresc pe chestia acestui individ. Nu mai am nici o-ndoială că Fernandez cu Periera şi Burdell lucrează mână-n mână. Deci, m-am hotărât să plec în Mexic s-o văd pe Paulette asta: da-nainte de-a porni, o aduc pe Henrietta aici, la secția de poliție, ş-o iau la-ntrebări într-un mod care să-i facă pe Fernandez şi Periera să creadă că m-am lăsat convins de sugestiile lor şi că mă duc la New York să pun la punct dosaru-mpotriva ei.

Numai că eu o-ntind în Mexic şi, când ajung acolo, Paulette începe să facă şi ea greşeli. Îl cheamă la telefon pe prietenul ei, Luis Daredo, şi-i cere să mă curețe în drum spre Zoni, unde mă duceam să vorbesc cu presupusul ei soț, Rudy, care-şi sfârşea zilele acolo. Ea crede c-ar fi o chestie deşteaptă să mă scoată din circulație.

În orice caz, treaba nu le-a reuşit. Am avut destul noroc ca să scap din încercarea asta cu pielea-ntreagă, dar încă nu bănuiesc adevăru'. Când am pornit la drum să-l văd pe Rudy Benito la Zoni, n-aveam încă nici o idee.

Am descoperit adevăru' numai pentru că escrocii sunt totdeauna neglijenți şi pentru că-ntotdeauna fac o greşeală cât casa.

Când ajung la sanatoriu' lui Madrales din Zoni şi urc să-l văd pe muribundul ăsta nenorocit, îmi pare rău pentru el, nu bănuiesc nimic şi el îmi pune o barbă bine ticluită, care se potriveşte cu poveştile lui Paulette. În fond, acum nu văd nimic surprinzător în asta, pentru că vorbise la telefon cu el şi-l prevenise în privința mea.

Da' tocma-n clipa când să ies din camera bolnavului observ ceva, un lucru care mi se pare foarte curios. În spatele unui paravan văd pitit un coş de hârtii şi-n coşul

ăsta din trestie-mpletită văd o scrumieră mare şi pe fundu' coşului unde fuseseră răsturnate, sunt vreo şaizeci de chiştoace.

Mi s-aprinde o lampă. Cineva a curățat chiştoacele ş-a-ncercat să le-ascundă înainte de a mi se da voie să urc pentru a-l vedea pe Rudy. Aşa s-au gândit să facă, doar şi-au dat seama că n-am să cred că un om care moare de tuberculoză ar fi-n stare să fumeze vreo şaizeci de țigări într-o singură zi.

În fine, m-am lămurit. Acum înțeleg de ce a-ncercat Paulette să mă-mpiedice să plec la Zoni. Îmi fulgeră o idee grozavă prin minte. Cobor şi-i spun lui Madrales că-mi trebuie o declarație din partea lui Benito. O bat la maşină şi-l pun pe Benito s-o semneze, apoi mă-ntorc la locuința Paulettei şi compar semnătura de pe declarație cu una dintre semnăturile autentice ale lui Rudy Benito de pe copia unui transfer de acțiuni, datată c-un an în urmă.

Semnătura nu seamănă şi asta mi-a spus tot ce-am vrut să ştiu.

În seara asta înainte de-a veni încoa, am fost în camera Henriettei, la ferma ei. Am găsit o veche scrisoare de la Granworth Aymes ş-am comparat scrisu' de mână. Semnătura de pe declarația semnată de Rudy Benito şi scrisu' de mână a lui Granworth Aymes sunt identice. Individu' pe care l-am văzut la Zoni — individu' care se zicea că e pe moarte, care crăpa de râs tot timpu', la gându' ce fraier trebuie să fiu, nu era Rudy Benito — era Granworth Aymes!

Mă uit la Paulette. Stă rezemată pe spate, cu privirea ațintită-n plafon. Nu-mi place cum arată. Parcă i-ar veni

cu leşin.

Iau de pe birou una din telegramele pe care mi le-nmânase Metts.

— Aşa, numai ca să-ți vină-n ajutor când ai să-l vezi pe avocatu' tău, Paulette, îi zic, poate c-ai vrea să ştii despre telegrama asta. E expediată de la New York azi dimineață. În urma unor instrucțiuni pe care le-am transmis din Yuma în timp ce erai sub cască la coafor, Langdon Burdell şi Marie Dubuinet au fost arestați în zorii zilei de azi. L-au luat pe Burdell la-ntrebări ş-a dat pe față toată tărăşenia. A făcut mărturisiri complete ş-a ciripit destule despre tine ca să te-nfunde definitiv.

Paulette face un efort pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Se-ndreaptă-n scaun şi-mi aruncă un zâmbet abia schițat.

— Ai câştigat, spune c-o voce sugrumată. Eu am fost proasta — am crezut că nu eşti decât un copoi ca toți copoii. De unde să ştiu c-aveai şi minte?!

Privesc către Henrietta. S-a aşezat ş-arată speriată. Buzele-i tremură.

— Lemmy, spune. Atunci Granworth nu e mort. Trăieşte — în Mexic. Eu...

— Numai o clipă, scumpo. Îi zic. Mă tem că ți-am rezervat şi ție un mic şoc.

Iau cea de a doua telegramă şi le-o citesc.

E din partea poliției mexicane din Mexicali şi sună aşa:

„Urmare la cererea agentului special L.H. Caution de la Biroul Federal de Cercetări Criminale al Statelor Unite ale Americii, confirmată ieri de către Consulul Federal din

Yuma, de arestare a cetățeanului Statelor Unite Granworth Aymes, cunoscut sub numele de Rudy Benito şi a cetățeanului spaniol doctor Eugenio Madrales, ambii din Zoni, Locotenentul de poliție Juan Marsiesta, însărcinat să se deplaseze cu o patrulă de jandarmi pentru efectuarea arestării, raportează că ambii oameni şi-au pierdut viața fiind împuşcați în timp ce opuneau rezistență la arestare."

Henrietta începe să plângă. Îşi îngroapă capu-n mâini şi plânge cu hohote de parcă i s-ar rupe inima.

— Nu te omorî cu firea, prințeso, îi zic. Cred că felu-n care s-a terminat afacerea asta e cât se poate de avantajos pentru fiecare. Maloney, ai face mai bine s-o iei pe Henrietta-n maşina ta şi s-o duci înapoi acasă la fermă.

Henrietta se ridică. Vă spun că, aşa, cu ochii plini de lacrimi, arată ca o păpuşă adevărată. Are-n ochi un nu ştiu ce când se uită la mine, care m-ar putea face să mă topesc. Am impresia că dac-aş fi un tip înclinat să devin sentimental în legătură cu ceva, atunci felu-n care mă priveşte ar trebui să-mi facă plăcere.

— Cred că eşti nemaipomenit. Lemmy! spune.

Iese împreună cu Maloney.

Mă deplasez la birou' lui Metts, deschid sertaru' şi scot o pereche de brățări de oțel. Apoi mă duc la Paulette şi i le pun la mâini. Nu s-ar zice că-i face plăcere.

— Nu ți-ar strica să te obişnuieşti cu senzația asta, Paulette, îi zic, şi dacă scapi cu douăzeci de ani, cred cu ai un noroc orb; de unde pui că n-am mai trecut la socoteală focurile alea pe care le-ai tras asupra mea.

Se scoală de pe scaun.

— Îmi pare rău că nu te-am nimerit, zice. Cred că m-aş fi scutit de o mulțime de necazuri dacă scăpam de tine. Dar, în sfârşit, aşa-i viața...

Face un pas brusc înapoi şi-mi repede apoi o lovitură puternică-n obraz cu încheieturile. Cred că dacă m-ar fi izbit, cătuşele alea ar fi făcut s-apară şi mai pronunțat caracteru' de relief muntos al mutrei mele.

Eu, însă, fandez cu-ndemânare. Lovitura nu mă găseşte. O înhaț şi-s tocma' pe punctu' să-i administrez o bătaie bună, aplicată pe zona creată anume de natură în acest scop, când mă opresc.

— Nu, îi zic, n-am să-ți dau nici o lecție; ar fi ca şi cum aş pune nuiaua pe-o viperă. Paulette Benito, continui, te arestez pentru culpa de complicitate la uciderea cu premeditare a soțului tău, Rudy Benito; te arestez pentru culpa de complicitate la falsificarea şi punerea în circulație a unor bancnote şi titluri de obligațiuni şi acțiuni. Te rețin aici la Palm Springs până la extrădarea şi chemarea ta în judecată în fața unei curți federale.

Şi de asemenea, continui, personal vorbind, aş vrea să-ți spun cât sunt de fericit că nu-s bărbat-tu. Ar fi ca şi cum aş dormi c-un şarpe cu clopoței în pat.

Mă priveşte şi ochii-i scapără scântei.

— Îmi pare rău că nu eşti bărbatul meu, spune, măcar o săptămână. Dacă te-aş avea de bărbat, ți-aş da şoricioaică!

— Grozav, îi zic, şi dac-aş fi bărbat-tu aş fi fericit s-o iau şi să scap de tine. Luați-o d-aici, băieți. Băgați-o la pârnaie, şi dacă vrea să facă tărăboi în beci, n-are decât să se dea cu capu' de pereți cât pofteşte.

Copoii, care aşteptau afară, pun mâna pe ea ş-o duc. Metts scoate o sticlă de whisky şi luăm fiecare câte o porție dublă. Simt o sfârşeală atât de mare că-mi vine să mă bag în pat şi să dorm douăzeci şi patru de ore fără să mă-ntorc măcar o singură dată-n tot acest răstimp.

Metts îmi spune c-a trimis o furgonetă la ferma Altmira, c-un sicriu şi câțiva oameni d-ai lui, cu cazmale, ca să dezgroape rămăşițele lui Sagers şi să le depună la locu' cuvenit. Socot că băieții ăştia m-or fi aşteptând să mă duc acolo ca să le-arăt unde l-a-ngropat Fernandez pe bietu' băiat, aşa că mă reped jos, intru-n maşină şi-i dau bătaie spre fermă.

Se crapă de ziuă. Cred că la ora asta peisaju' deşertului e impunător.

Am senzația că mi-ar place să stau p-aici, prin locurile astea, fără să fac vreo treabă şi fără să-mi schimb această ocupație, în loc s-alerg de la un capăt la altu' al țării, să prind escroci şi falsificatori de doi bani ocaua şi să joc tontoroiu' ferindu-mă de-mpuşcăturile unor dame ca Paulette.

Las maşina-n fața fermei şi ocolesc pe jos până-n spatele clădirii. Doi copoi din forțele locale, c-o furgonetă a poliției şi nişte sape, aşteaptă acolo. În furgonetă au un sicriu. Le arăt unde e-ngropat Sagers şi ei încep să sape.

Apoi îmi dă prin minte ceva. Aprind o țigară, mă-ntorc la maşină şi mă-ndrept către mica fermă a Henriettei. Când ajung acolo, îl văd pe Maloney care tocmai se suie-n maşina lui.

— I-ascultă, să n-ai impresia că-s prost, îi zic, sau poate că sunt? Da-n atmosfera asta deprimantă am uitat de singura veste bună pe care o am pentru Henrietta. Şi-

n orice caz unde-ai pornit-o?

— Îmi iau tălpăşiţa, spune. Vezi c-acum, când Henrietta a ieşit din cauză, cred că prezenţa mea nu mai are nici un rost. Am vrut să-i dau o mână de ajutor, asta-i tot, şi bănuiesc c-am profitat de situaţie ca s-o-mping să se mărite cu mine. Dar acum se pare că ea-şi dă seama că nu doreşte asta. Zice că-i place să mă considere ca pe un frate — ştii, chestii d-astea.

Zâmbeşte.

— În tot cazu', spune, am o prietenă-n Florida. Cred c-am să mă reped pân-acolo să văd ce mai face.

— Hala! băiat! îi zic.

Privesc prafu' pe care-l stârneşte în timp ce se-ndepărtează pe şosea. Apoi mă duc până la uşă şi bat puternic. După un timp Henrietta-şi face apariţia. Şi-a schimbat ţinuta şi poartă o rochie albă din crep de China şi pantofi albi. Fără-ndoială că dama asta ştie ce să pună pe ea ca s-arate ca o bomboană.

— Ascultă, Henrietta, îi zic. Am ceva veşti pentru tine, şi dacă nu m-am gândit să ţi le dau mai-nainte; ai tot dreptu' să mă crezi un tembel.

Granworth era asigurat pentru două sute de mii de bătrâne, nu-i aşa? Ei bine, poliţa era valabilă pentru toate cazurile, cu excepţia sinuciderii, şi de sinucis nu s-a sinucis niciodată. A fost împuşcat ieri de către jandarmii mexicani în timp ce se opunea să fie arestat.

E-n regulă. Aşadar societatea de asigurări va plăti. Asta-nseamnă c-ai să intri-ntr-o grămadă de dolari, aşa că n-ai de ce să-ţi mai frămânţi creierii cu grijile zilei de mâine. Am să vorbesc cu Metts la-ntoarcere, şi dacă vrei nişte pitaci repede, o să ţi-i avanseze banca. Am să

telegrafiez biroului din New York ca să trimită polița de asigurare aici, pentru ca banca s-o țină-n garanție pentru banii de care ai nevoie.

Se uită la mine şi ochii-i strălucesc.

— Asta-i grozav, Lemmy, spune. Dar nu vrei să intri puțin? Mai sunt unele lucruri pe care aş vrea să ți le spun. În afară de asta tocmai luam gustărea de dimineață.

O privesc.

— Ascultă, prințeso, îi zic. Nu ştiu dacă reputația mea a ajuns până la urechile matale. Află însă că sunt un bărbat dur. Nu-s un om căruia i se poate acorda încredere la o gustare de dimineață c-o damă faină ca tine. Mai ales dacă te pricepi să faci clătite cu dulceață de trandafiri. Cred c-atunci când mănânc clătite cu dulceață de trandafiri mă declanşez şi mi se spune că devin un fel de om cu care damele nu mai sunt în siguranță.

Se sprijină de pervazul uşii.

— Mă gândeam să te tratez cu pui la frigare, spune, dar în cazul ăsta cred că m-am răzgândit. Mi-a venit o idee mai bună.

— Ca, de pildă? o-ntreb.

— Clătite cu dulceață de trandafiri, spune.

Mă uit din nou la ea şi-ncep să mă gândesc la bătrâna maică-mea. Când eram mic, mama Caution obişnuia să-mi spună că la mine mâncarea e pe planu-ntâi.

Numai că de data asta mama Caution s-a-nşelat.
